

Giới thiệu Hoả Bạo Hủ Nữ

Truyện Hoả Bạo Hủ Nữ, một cô gái chỉ vì để tồn tại trong xã hội này bắt buộc cô giống như một món đồ được đưa đi đấu giá trong viện bảo tàng và hẳn chính là người mua, một người mà cô không hề quen biết.

Anh mua cô về với mục đích làm người hầu cho hắn, hắn sai gì làm gì thì cô phải làm hằng ngày phải tới nhà hắn điểm danh, không lẽ hắn thật sự thích nàng nên mới trêu chọc nàng hay sao. Nhưng tại sao hắn lại yêu cô chứ, mò côi như cô lại không giàu có làm gì có nam nhân nào để ý. Hắn muốn mượn bờ vai của cô để trút hết những tâm sự, tuy anh giàu có cái gì cũng không thiếu chỉ thiếu tình cảm.

Cô không biết anh có yêu thật hay không, hay chỉ là đùa giỡn với cô. Anh bắt cô trả lời anh ngay lập tức và cho anh câu trả lời đúng với lòng, trong lúc anh đang hỏi thúc cô thì làm cô giật mình và thốt lên câu tôi cũng thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cái gọi là không buông tha đại khái chính là trong tình huống này, chính là hắn như thế nào lại vẫn là cái loại phải chết bất đắc kì tử lại đứng ở trước cửa quán?

“Như thế nào lại là ngươi?” Nam nhân khẩu khí rất dọa người, mặt thối như đang đòi mạng.

Oa... công lý a, thế giới này thật không có thiên lý! Đây đáng lẽ là lời nàng nên nói mới đúng! Cur nhiên nói tranh lời của nàng, thật không biết là có hay không biết xấu hổ?

“Thật có lỗi, lão bản không có ở đây.” Hường Chủ Ân đi nhanh về phía trước, không sợ không sợ, nàng muốn chính mình từ hôm nay trở đi chỉ cần gặp hắn sẽ không ưu tiên phục vụ nữa.

Dù sao hắn là muốn uống cả phê lão bản pha cũng không phải muốn nàng pha, trực tiếp cho hắn đáp án muốn hắn rút đi là tốt rồi.

“Hắn khi nào mới có thể đến?”

“Ngươi có thể đi gặp thầy bói để hỏi nha!” Mở cửa, nàng quay lưng về phía hắn trộm cười, cảm giác hài lòng nho nhỏ.

“Ta đây trực tiếp hỏi ngươi là suy thần không phải là được à?”

“Ai là suy thần?” nàng lập tức quay đầu.

“Gặp được ngươi ta còn không đủ suy?” nam nhân ngay cả âm thanh đều mang theo vẻ ghét bỏ.

Hường Chủ Ân tức đến phát run, khuôn mặt tú lệ hiện lên nụ cười kì dị. Chưa từng gặp nam nhân như vậy nhưng có thể kích thích hoả bạo đã ngủ say của nàng.

“Tông tiên sinh! Có thể phiền ngươi sáng sớm không cần lấy bộ dạng của quý xuất hiện trước cửa quán ta?” nàng không khách khí nói.

Nàng là nhân viên bí mật, từ đại học làm công đến khi tốt nghiệp đều là chức vị chính, gần nhất lão bản đại ca đem nàng thăng chức thành quán trưởng (~quản lý) giao cho nàng phụ trách mở quán, thời gian dài ở quán nàng tự nhiên đối với khách quen có chút nhận thức cơ bản.

“Lão bản đâu?” Tông Đình Tử nghiêm mặt, mày rậm trầm đê nặng cặp mắt thâm thúy, đặt móng ngồi ở quầy bar hoàn toàn không đem lời nói của nàng đặt trong lòng.

Hắn mỗi ngày rời giường quá thật với quý có phần giống nhau, điểm này hắn không thể phủ nhận.

“Xin lỗi, Vương đại ca hôm nay mười giờ hơn mới có thể đến.” nàng nói dối không đỏ mặt không thở gấp, vòng vào bên trong quầy bar ngay cả ly nước cũng không nghĩ đưa cho hắn.

“Ta không nghĩ muốn uống trà ngươi pha” chỉ là nàng pha cà phê có phần khó uống tựa như trà pha quá đậm.

“.....Xin lỗi nơi này không bán loại nước ngươi muốn” Đối với nam nhân mềm miệng này nàng lấy oán báo oán không cần khách khí.

“Kêu lão bản đến đây.” hắn nâng mày rậm, hai mắt nhắm nghiền.

“Xin lỗi lão bản không ở nhà nên hôm nay không bán cà phê.” Nàng mở cửa như thế nào, chuẩn bị loại cà phê ra sao thì mặc nàng và hoàn toàn coi như hấn không tồn tại.

Nàng là người như vậy, người ta đối với nàng như thế nào thì nàng như vậy đối lại tuyệt đối không thiếu nợ nhau.

“Phẩm chất phục vụ của ngươi thật kém cỏi.”

“Còn phải xem đối tượng.” nàng bắt đầu sửa sang lại cà phê đã nghiền tối qua.

“Kia cũng thế, ngay cả một ly cà phê cũng pha không được làm sao có thể yêu cầu nàng có phẩm cách phục vụ hoàn mỹ?” hấn hừ cười.

Hướng Chủ Ân dừng lại, trong lòng phát hỏa lần nữa toàn bộ đang chuẩn bị khai hỏa, một lần đánh chết hấn làm cho hấn sau này không dám bước vào quán một bước =.=

“Tông tiên sinh.”

“Vũ Hoàn” Tông Đình Tú bỗng dưng quay lại, miễn cưỡng nở nụ cười.

Hướng Chủ Ân sững sốt, không nghĩ tới ngay cả tên lão bản hấn cũng biết, có thực hay không vậy?

“Hôm nay vẫn là sớm như vậy?”. Lão bản Vương Vũ Hoàn từ từ chạy bộ tới đến bên cạnh Tông Đình Tú chào hỏi, ý nói Hướng Chủ Ân chuẩn bị cà phê.

Nàng chỉ có thể nuốt lửa giận, hướng quầy bả đun nước nhưng là vẫn không quên vênh tai nghe trộm.

“Buổi sang đi làm không uống ly cà phê rất khó thanh tỉnh.” Tông Đình Vũ đang cười thầm.

Nhận ra thanh âm của hấn có ý đang cười nàng, nàng không khỏi thầm kêu trong lòng: Nam nhân này có kì thị nam nữ, đãi ngộ kém rất lớn!

“Phải không? phiền toái ngươi đợi một chút lập tức có ngay.” Vương Vũ Hoàn vòng vào bên trong quầy Bar lập tức hỏi lại: “Đúng rồi muốn hay không ta làm cho ngươi chút điểm tâm?”

“Cũng tốt.”

Hướng Chủ Ân làm bộ bận rộn đông sờ tây chạm không ngừng trộm dò xét tình hình bên quầy bar trong ngoài hai người đang nói chuyện, cảm giác như hai người đang mỉm cười chăm chú nhìn nhau, thật là đẹp ah.

Lão bản đại ca có ngoại hình như ánh mặt trời cũng không đến nỗi khó nhìn mà đối diện là nam nhân tao nhã, tuấn mị như quý tộc không thể không nói hai người thật đẹp đôi. ...(đúng là bản chất hủ nữ =.!=)

Nàng không cẩn thận nhìn chằm chú cur nhiên bị nam nhân kia phát hiện nàng rình xem càng tệ hơn là nàng còn cười tít mắt tệ nhất là trong khoảng thời gian ngắn không thu về nụ cười có phần dâm tà. ...cười duyên bởi vì trong đầu ảo tưởng thật là đẹp.

“Chưa thấy qua nam nhân đẹp sao, hảo sắc.” Tông Đình Tú nở nụ cười châm chọc.

“Chính là chưa thấy qua nam nhân tiện miệng, dọa đến rút gân mặt.”

– Nàng tươi cười trở về vị trí cũ, phiền môi cố gắng để biểu tình lãnh đạm, đem ảo tưởng trong đầu đều quăng đi sang một bên, chết cũng không nguyện ý vì hai người quá xứng đôi.

Vẫn tiếp tục đem đại lão bản cùng bạn luật sư của hấn làm một đôi tốt lắm.

“Ta cũng chưa từng thấy qua nữ nhân hảo sắc lại không hiểu đạo đức phục vụ làm hư khẩu vị của ta.” Tông Đình Vũ không nhanh không chậm nói lập tức hưởng Vương Vũ Hoàn đã chuẩn bị tốt sandwich nói:

”Xin lỗi, nhân viên của ngươi đã làm cho ta sợ tới mức hư khẩu vị, ta còn uống được cà phê là tốt lắm rồi.”

Wương Vũ Hoàn nghe xong, miệng vẫn cười như cũ:

”Như vậy thật làm ta buồn cười, ta tin tưởng ngươi nhất định nuốt trôi.”

Hướng Chủ Ân nhìn lại, khó có thể tin lão bản đại ca thế nhưng. ....đùa giỡn hấn?

“Kia nhưng thật ra.” Tông Đình Tú cười cười tiếp tục ăn sandwich.

Nàng càng giật mình, không thể tin được tên nam nhân tiện miệng cũng tiếp nhận lời lão bản đại ca đùa giỡn.

Đây là ảo tưởng của nàng hay là hấn thật sự biết nói chuyện.

“Đến gần một tháng, thói quen sinh hoạt nơi này ra sao?” Vương Vũ Hoàn nhìn thấy nước đã sôi lập tức rót vào ly cà phê.

Nhận thức Tông Đình Tú ngay tại ngày đầu tiên hẳn chuyển đến bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều gặp mặt cho nên sớm đã quen với cách nói chuyện của hắn cũng cơ hồ hiểu rõ hắn.

“Hoàn hảo vì mỗi ngày đúng giờ rời giường, ta đã đập hư cái đồng hồ báo thức cuối cùng.” Tông Đình Tú ca thán, phát hiện hương thơm đã bắt đầu tràn ngập, tâm tình của hắn cũng tốt lên.

“Kia cũng không phải.” Vương Vũ Hoàn đã sớm nghe tới thói quen mỗi khi rời giường của hắn.

“Nhưng thật ra.” Ngoài miệng nói như vậy, môi hắn nở nụ cười.

Chính là hương vị này, mùi hương tự nhiên không như những nơi khác kích thích trung khu thần kinh của hắn làm cho hắn hoàn toàn thanh tĩnh. Từ một tháng trước khi ra ngoài hắn đều bước vào quán cà phê dưới lầu, hắn rót cực cũng không muốn uống cà phê nơi khác.

“Rõ ràng ngươi có người giúp việc gọi rời giường?”

“Người kia bình thường không chống đỡ quá ba ngày.” Hắn thử qua: “Thư kí của ta còn ở nước Mĩ bằng không hẳn sẽ không để ta vất vả như vậy.”

“Điểm này không phải rất rõ ràng.” Khi hắn tỉnh ngủ đầu bình thường không phải rất rõ ràng.

Vương Vũ Hoàn cười khuấy đều đều ly cà phê lực đạo mềm nhẹ đảo một hồi rồi ngừng lại một hồi.

“Nếu mỗi ngày ngủ được hương cà phê của ngươi có lẽ ta không cần người kêu ta cũng sẽ thanh tĩnh.” Tông Đình Tú nói, mong chờ hắn rót cà phê.

“Này không phải rất đơn giản? mỗi buổi sang ta đứng bảo Chủ Ân đưa cà phê lên lầu cho ngươi.

“Hả?” Luôn luôn chú ý hành động của hai người Hường Chủ Ân nghe đến đó, tức nhảy dựng lên: “Đại ca, ta không cần!”

“Chỉ là giúp việc thôi”

Nàng lác đầu

“Đại ca ta phải mở cửa quán rồi chuẩn bị không có thời gian gọi hắn” Mau mau đem công tác ra là được.

“Không quan hệ dù sao chín giờ mới mở cửa, trừ hắn bên ngoài cũng không có khách.”

Vương Vũ Hoàn vẫn cười giống như đây là vấn đề của nàng. “Yên tâm ta sẽ tăng lương cho ngươi”

Hường Chủ Ân mặt đều tái mét, nhìn ly cà phê cực phẩm nếu uống vạn phần thoả mãn liền liên tưởng đến nam nhân thì người khế run.

“Nhưng mà đại ca ngươi đã quên ba ta ngã bệnh đang nằm viện, ta phải đi chăm sóc hắn.”

Tăng lương là chuyện vui nhưng là không phải ở tình trạng này.

“Nhưng không phải ngươi nói ba ngươi chỉ là nằm viện kiểm tra, mẹ kế của ngươi cũng không nguyện ý ngươi đi chăm sóc hắn.” Vương Vũ Hoàn rất rõ ràng, nàng cùng mẹ kế không thích nhau cho nên khi vừa thi đại học xong liền đi khỏi nhà.

Lời này vừa nói ra sắc mặt Hường Chủ Ân đều biến thành màu đen.

Thật là loại tư mặt như thế nào lại nói trước mặt người lạ? Nàng bởi vì mẹ kế không thích nàng và vì không muốn làm khó cho phụ thân nên nàng vẫn làm bộ dạng bình thường nhưng nàng cùng mẹ kế bất hoà là việc nhà không nghĩ muốn người khác biết.

Rũ mắt xuống nàng tiếp tục tìm lí do,

“Hơn nữa.....ta nghĩ hẳn cũng không muốn người xa lạ bước vào nhà hắn.”

Lên tiếng trả lời nàng nhìn nam nhân tiện miệng kia! Nàng oán giận nhìn hắn không đếm xỉa đến vẻ mặt hắn chìm đắm trong ly cà phê mà tức giận

“Tông tiên sinh, ngươi cảm thấy như thế nào?” Vương Vũ Hoàn hỏi hắn: “Chủ Ân làm việc cho ta lên ngươi yên tâm”.

“Nếu ngươi không ngại ta đương nhiên rất thích.” Tông Đình Tú cười. “Chín giờ là có thể đến.

Hường Chủ Ân mắt lộ sát khí trường khí nhìn nam nhân đang khuấy ly cà phê, xúc động tới mức muốn tới bóp cổ hắn.

Vì sao khi nàng nói chuyện hắn một chút phản ứng đều không có, lão bản vừa hỏi hắn lập tức tỉnh táo lại.

“Người như vậy có thể cho ta số phòng của người được không? Hay là không bằng cho ta số điện thoại, ta gọi điện đánh thức người”. Nàng mới không cần làm đồng hồ báo thức.

“Cho người số điện thoại, người thích ta?”

Người đi chết đi! hân như thế nào thấy trên mặt nàng mang theo ái mộ, đó là sát khí, sát khí a!!!

Nếu sát khí có thể giết người thì không biết hân đã chết mấy trăm lần.

“Cho người giấy thông hành nên người có thể đi vào, số điện thoại người không cần biết”. Tông Đình Tú miễn cưỡng nói xong.

Có thể vào nhà của hân cũng không nên biết số điện thoại của hân? Hường Chủ Ân nghe xong khoé mắt run rẩy nàng rất muốn hỏi hân giới hạn của hân rốt cục là như thế nào?

A a a, nàng đã biết nhất định là hân muốn trả thù nàng, đúng vậy nhất định là như vậy, khẳng định là hân ghi hận cách phục vụ của nàng cho nên mới cố gắng chinh ác nàng.

Một khi đã có ý như vậy trong lời nói....Cũng đừng trách nàng!

Tám giờ năm mươi phút sáng, cô được giấy thông hành Hường Chủ Ân đi qua phòng bảo vệ kiểm tra nàng đi thang máy tay còn cầm ly cà phê đương nhiên là lão bản pha còn nàng đổ ra ly mang đi.

Chính là nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến nguyên lai mấy vòng cửa vào cũng khó trách hân đưa trước cho nàng giấy thông hành cùng chia khoá cửa.

Ra thang máy, nàng tưởng gặp ai hoá ra là quản gia ở tầng trệt dẫn nàng đến trước nhà hân làm nàng xem chút phát điện.

Cạch, cửa tự động mở ra nàng trộm dò xét bên trong chỉ nhìn thấy ở trước mắt là phòng khách nhỏ nàng kinh sợ đi trên thảm đến phòng khách.

“Oa...” hướng lên trên vừa nhìn thấy cấp trên có ngọc lưu ly xinh đẹp khắc hoa lên trên màn trời cùng thủy tinh nhưng dưới... tưởng rằng bài trí tráng lệ nhưng lại chỉ nhìn thấy bộ sofa cùng bàn trà, sau đó....cái gì cũng không có.

Lại nhìn thấy một quầy bar nhỏ cùng phòng bếp thực mới mẻ độc đáo sạch sẽ nhưng cuộc sống hình như rất đơn điệu như là một gian nhà mẫu.

Nàng chuyển hướng đi tới sau phòng khách tìm phòng lại phát hiện có mấy cánh cửa nhưng không biết người kia ngủ ở phòng nào đành phải tìm từng phòng một.

Ngay khi nàng vừa mở cửa phòng thứ hai thì bên trong có ánh sáng nàng nhìn thấy trên chiếc giường lớn có một thân ảnh đang cuộn lại, khi đến gần thì chỉ thấy lưng của hân vô cùng xấu, chần cuộn lại thành một đoàn ngay cả mặt cũng che chỉ để lại mấy sợi tóc mềm mại bên ngoài.

“Uy, rời giường”. Lão bản đại ca không có ở đây nên nàng không cần phải khách khí.

Đem cà phê đặt bên cạnh giường, Hường Chủ Ân tò mò nhìn quanh phòng. Phi thường chính tề chỉ có cửa sổ cùng bàn công tác ngoại trừ máy tính trên bàn, văn kiện, văn kiện cùng tư liệu vứt đầy bên cạnh chiếc ghế còn kéo gần giữa phòng.

Nàng bây giờ mới nhớ ra lão bản đại ca từng đề cập qua, Tông Đình Tú là CEO của tập đoàn kiến trúc hệ thống châu Á thoát nhìn rất giống như vậy.

Chẳng lẽ hân thật sự vì công tác quá muộn cho nên buổi sáng mới khó dậy?

Nghĩ đến đây nàng đối với hân bớt ghét một chút ngược lại thấy hân có điểm đáng thương bất quá -- “Rời giường”. công việc nàng vẫn chưa làm chạy nhanh gọi hân tỉnh nàng mới có thể về chuẩn bị.

Nhưng mà người trên giường rất giống tử thi, cư nhiên một chút phản ứng cũng không có.

Chậc! không phải nói hân chỉ cần ngủ được mùi cà phê sẽ tự động thanh tỉnh hay sao? quả thực là nói hươu nói vượn.

Híp mắt trừng mắt nhìn nam nhân không nhúc nhích, nàng chậm rãi xốc chăn lên tiếp theo lên tinh thần hăng hái nhắc thêm — dù sao hân nói là đánh thức hân chứ chưa bảo là không được động thủ.

Nguyên lai tưởng rằng như vậy hân nhất định tỉnh, ai ngờ —

“Biến thái! Người không có mặc quần áo!” Đang nhìn thân hình ô ử trên giường mắt nàng nhất định sẽ đau.

Trên giường Tông Đình Tú xoay mình, mây rậm hung hăng giãn ra, ánh mắt tinh anh khoá trụ người đang trốn chạy tới cửa nhìn nữ nhân nhất thời đỏ mặt.

“Àm ỹ chết người!”

“Người không biết xấu hổ, người cư nhiên không mặc quần áo!” Hường Chủ Ân gần như bệnh nhân tâm thần gầm nhẹ. “Người muốn ta gọi người rời giường, kết quả người lại không có mặc quần áo.”

Trời ạ! Hấn căn bản là tên biến thái! Một cuộc sống áp lực từ lâu muốn nhìn người khác bị tổn thương, xem thường sự thất thố kinh hoàng để thỏa mãn bản chất biến thái.

“Rốt cuộc ai mới là biến thái?” Tông Đình Tú hần giọng, mày rậm đè nặng lên đôi mắt thâm thuy. “Là ai xốc chần của ta?”

“....Hả?”

“Ngươi không biết ngủ loa thể rất tốt cho cơ thể sao?” (~.~! cái này bây giờ ta mới biết)

“Dĩ?”

“Ta muốn ngươi mang cà phê lên, có bảo ngươi xốc chần lên sao?” thanh âm trầm đến cuối cùng như một mũi tên đâm thẳng vào trái tim Hường Chủ Ân, nàng đột nhiên mới nhớ ra — đúng nha..... là chính nàng muốn xốc chần.

“Nhưng là ta nghĩ rằng ngươi bất tỉnh, ta.....”

“Là ai cho người đặc quyền xốc chần?”

“Ta....” Nàng kinh hoàng nói không lên lời cũng bởi vì lúc trước kinh hách mà đối với chính mình cảm thấy nói gì cũng khó mà chống đỡ hơn nữa thanh âm hần thật âm trầm, một cổ hàn khí bức nàng khiến nàng không biết làm sao.

“Đường mắt của người còn dám kêu quý..... nữ nhân phẩm chất phục vụ của ngươi thật kém cỏi vô cùng.”

Bị mắng đến không còn gì phản bác, cuối cùng Hường Chủ Ân cũng chỉ có không cam tâm đành long cúi đầu nhận sai.

“Thực xin lỗi, không phải ta cố ý.” Nàng gập thân, cúi đầu làm mái tóc xoã xuống che đi gương mặt xấu hổ lúc này.

Tông Đình Tú nhìn nàng một lúc lâu mới lạnh giọng nói. “Cà phê?”

“Ồ bên cạnh” nàng như trước khom người cúi mặt.

Hấn ngồi dậy, đi đến bên cạnh lấy ly cà phê vừa lòng nhìn nàng để ly cà phê đẹp chứ không phải ly tùy tiện. Hấn nhấp một ngụm cà phê làm cho tâm tình của hấn chuyển tốt, nhìn trước mặt đã chín giờ năm phút, hấn mỉm cười.

Nữ nhân này chẳng những đem cà phê đúng giờ, hơn thế nữa chỉ năm phút là gọi hấn tỉnh dậy....Phương thức có thể tạm được nhưng hấn quả thật là tỉnh.

Ngạo nghễ nhìn nàng với vẻ mặt bất an, cà phê hương vị tự nhiên hấn cuối cùng cũng cảm thấy não thanh tỉnh không ít.

Cho nên –

“Không cho phép lại xốc chần của ta.”

“Hào”

“Ngươi có thể trở về, ngày mai cần phải đứng giờ như thế này.” Nói xong hấn đem ly cà phê đặt lại trên khay.

“Hào”

Hường Chủ Ân đứng lên, không dám liếc nhìn hấn một cái cầm lấy cái khay xoay người bước đi, ngay cả chào cũng quên thẳng đến khi nàng về đến quán mới đột nhiên nhớ ra –

“Ta vì sao nói hào?”

“Đây là việc ngươi nên thực hiện báo đáp.”

“Ta lại không muốn giúp ngươi.....”

“Cho nên đây là tinh thần phục vụ của quán ngươi?” Hấn nhú mày.

“Làm ơn, kia là khách, ngươi xem được sao?”

“Như vậy ta cũng được coi như khách?”

“.....miễn cưỡng không tính.” Hấn chính là có điểm tiện miệng, đem hấn phân loại vì hấn hoàn toàn không cần tán khách hàng nữ, thật sự rất oan uổng hấn.

“Vậy thì không cần lấy sắc mặt đối với khách đối mặt ta, ta cũng không tính theo đuổi người.”

“.....” Nàng có biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Nhưng nói chuyện hần nhất định phải độc như thế sao?

“Tốt lắm trở về vấn đề chính, người hiện tại xử lý vấn đề của ta như thế nào?”

“ta không có ý tưởng gì, nếu người cảm thấy ta thật không vừa mắt thì đành phải nhờ người khác.” Nàng sớm đã lấy ra lý do cự tuyệt hần.

Tông Đình Tú không oán không giận giờ lên một đôi mắt đẹp tựa như phi tiêu xem xét nàng “Như vậy cơ thể đẹp của ta người đã xem hết, người tính không chịu trách nhiệm?” Hần cố ý phóng đại âm thanh, thoáng chốc hơn mười lần hai mắt đồng thời nhìn về hướng quầy bar.

Chỉ thấy Hường Chủ Ân sắc mặt đang đỏ lần lượt thay đổi khó có thể tin hần có thể nói ra được loại lời nói này.

Ai đã xem hết hần? “Ta không có!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dám thề?” Hần cười đến tà ác.

“Chỉ có mặt trái thôi!”

“Nhìn luôn rồi”

Ở đây hơn mười lỗ tai không hẹn mà cùng dài ra chỉ là sợ bỏ qua phần đặc sắc.

Thở sâu, Hường Chủ Ân cảm thấy chính mình bị nhìn thấu. Vừa mới đuổi đi một khách lại gặp được vị khách càng tệ hơn hần lại là hàng xóm của lão bản đại ca!

“Như thế nào, ta vẫn cho là người chưa hài lòng?” Hần chống má cười đến tuần mị, caravat rút ra, nút thắt cởi bỏ làm lộ ra bộ ngực hần.

Nàng không suy nghĩ nhìn hướng quầy bar, hần đưa tay kéo vạt áo dung sức thắt khăn trang.

“Vì sao ta không thề không nên?” Nàng ăn nói khép nép, không thể không đầu hàng.

“Như thế nào người có nghe qua lời này, giống như ta yêu người không có người ta liền không sống nổi?” Hần châm chọc nói, cười đến mười phần tà ác.

Xem nàng bắt tay giúp ế hần thắt caravat, hơi thô gian tà đều phả vào nàng mà tư thế trước mắt vừa vặn làm cho bộ ngực sữa sinh động.

Dù sao nàng cũng nhìn của hần, hần nhìn của nàng xem như trao đổi.

Chỉ việc Hường Chủ Ân nghiệp vụ tung hoành nhiều năm nhưng làm sao so với người nhiều năm thương trường Tông Đình Tú. Chỉ cảm thấy mặt nàng đỏ lên, đầu lười như là bị cử động nói gì cũng không nên lời.

“Không phải, không phải.....” A, nàng sắp phát điên rồi! “Không phải, ý ta là vì sao ta phải làm đồng hồ báo thức của người?”

“Bởi vì ta cảm thấy hiệu quả không sai”.

“Cứ như vậy?”

“Hơn nữa người thua thiệt là ta, hại ta hôm nay bị muộn không có dựa theo kế hoạch đàm phán thành án tử.

“.....” Án tử bằng tiền, hần là đang ám chỉ nàng, nàng làm cho hần mệt “này cũng không thể trách ta, là người bất tỉnh, ta có biện pháp gì?”

Nàng chán ghét gọi người khác rời giường nhất là người có bệnh rời giường, thử hỏi có ai ngốc đến mức lấy loại công việc này.

“Ta còn ngủ không đủ, chỉ cần người có tâm, nhất định kêu tỉnh”. Hần cũng biết chính mình rời giường khi thể rất doạ người, rõ ràng chính mình không dễ dàng thanh tỉnh nhưng ngày hôm qua hần thanh tỉnh rất nhanh.

“Bằng không người cho ta quyền hạn, làm cho ta biết ta có thể làm đến trình độ nào”

“.....”

“người cho ta một cái hứa hẹn bằng không đến lúc đó làm quá người lại muốn mắng ta”.

“Hứa hẹn?”

“Không phải hứa hẹn, chính là.....” Nàng thật sự khó dung từ, khó trách chính mình viết bản thảo tới lui vẫn bị trả về. “Dù sao người cho ta kim bài miễn tử là được rồi, chỉ cần kêu người tỉnh mặc kệ là dung phương pháp gì người cũng không phát hoạ đối với ta.”

“Không cho phép lật chân của ta”. hần chỉ cần điểm này.

“.....Đó là việc ngoài ý muốn” Không cần dùng ánh mắt nhìn biến thái mà nhìn nàng.

“Trừ chuyện đó việc gì người cũng có thể làm.”

Kết quả chính là như thế, Hương Chủ Ân chính thức bắt đầu kiếp sống của đồng hồ báo thức.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Lại đối mặt khiêu chiến, Hương Chủ Ân gặp biến không sợ hãi bởi vì nàng đã có kim bài miễn tử.

“Rời giường.....người là heo à, vì sao như vậy còn ngủ?”

Nhìn trên giường nam nhân thành thói quen cuộn mình khi ngủ nàng suy nghĩ một lúc rồi quyết định động thủ.

Giường lớn mềm mại theo sức lay động của nàng bắt đầu dịch chuyển

nhưng nam nhân trên giường như trước ngủ say cuối cùng nàng đứng trên

giường bắt đầu khiêu chiến.

“Rời giường! Rời giường!” nàng một bên kêu gào một bên vận động phát tiết trên giường hấn

Bởi vì hôm nay tâm tình nàng không tốt cần phải phát tiết cho nên

phát huy công năng của đồng hồ báo thức hy vọng hấn có thể bao dung.

Chính là –

“Có làm hay không? Ta đập giường hấn như thế vì sao còn có thể ngủ?”

Hương Chủ Ân nghi hoặc ngồi xổm xuống ngay tại vị trí gối đầu của Tông

Đình Tú, vẻ mặt hấn không thay đổi ngay cả lông mi cũng không nhăn lại.

Vì thế nàng lấy tay đặt ở trước mũi hấn, đợi một lúc cuối cùng mới thể có hơi thở.

“Chắc, căn bản là còn sống nhưng vì sao lại bất tỉnh? Người ngủ như

chết nếu ngày nào đó có động đất thì làm sao chạy trốn?” Nàng vừa rồi

nhảy trên giường, nàng đoán y ngay cả nửa điểm phản ứng đều không có làm nàng không nhận được muốn vỗ tay chúc mừng hấn.

Chính là đã chín giờ hơn nhưng tựa hồ hấn không muốn tỉnh như vậy thật khó giải quyết cung thật làm khó nàng.

Trùng mắt nhìn về mặt khi ngủ của hấn không có nửa điểm thanh tỉnh

khi nói lời ác độc, mái tóc hỗn độn dầu đi hơn nửa khuôn mặt hấn, Hương

Chủ Ân xúc động không khỏi nghĩ tới mấy chuyện xấu.

Nguyên tưởng rằng xúc động chính là xúc động nhưng không biết vì sao

làm nàng lấy lại tinh thần, chính mình muốn dung sức nháo hấn, đầu ngón

tay khẽ chuyển động nhưng là cực kì ngoài ý muốn của nàng.

Nhưng mà càng ngoài ý muốn của nàng, gây tiếp theo –

Tông Đình Tú mở mắt, đôi mắt thâm thúy dưới ngọn đèn biến thành ánh

mắt hết sức mê người hơn nữa hấn không có giận ngược lại nhếch môi cười, Hường Chủ Ân cơ hồ choáng váng.

“Ta....” Cái gọi là bắt trộm tận tay, bắt thông dâm ở trên giường,

nàng.... tay nàng bị hấn nắm lại, cái này gọi là tình huống không cầu lấy được.

“Lại đây.” Hấn khàn khàn mở miệng, dung sức lực trực tiếp đem nàng ngã vào trong lòng, một tay ôm lấy nàng.

Hường Chủ Ân bỗng cảm thấy khó hiểu.

Có làm hay không? hấn không mặc quần áo cư nhiên còn đem nàng ôm lấy rồi cuộc có sắp tâm gì?

Chỉ biết hấn căn bản không có thêm nhỏ dãi trước sắc đẹp của nàng nên mới cố ý đem nàng trở thành đồng hồ báo thức bằng không người bình thường làm sao có thể làm như vậy?

Càng nghĩ kĩ càng âm thầm giẫy dụa khỏi người hấn lại nghe thấy một hơi thở.

Sợ run, nàng cố gắng ngăn cách một đoạn ở trong lòng hấn, giương mắt nhìn hấn chỉ thấy hấn đang ngủ say.

“Không thể nào, là người mộng du?” nàng hỏi nhưng không có ai trả lời vấn đề ấy.

Suy nghĩ tiểu nàng cố gắng thoát khỏi người hấn chậm rãi, chậm rãi bò xuống giường, lập tức chạy ra bên ngoài mượn một cái nôi của hấn rồi trở lại phòng.

Đứng ở cạnh giường, nàng hít sâu một hơi: “Tông tiên sinh, rời giường.”

Im lặng

Tốt lắm, nàng đã hết lòng muốn quan tâm giúp đỡ, ngay cả đậu hũ cũng bị hấn ăn sạch sẽ cho nên đừng trách nàng!

Đầu tiên nàng cúi xuống, trong tay cầm nôi lập tức thả xuống nơi

không có trái thảm, không gian yên tĩnh nhất thời chỉ phát ra tiếng leng keng, giây tiếp theo nàng tức tốc chạy nhanh ra ngoài chỉ nghe thấy âm thanh như dự liệu của nàng.

“Hường Chủ Ân!”

“ha ha ha —“ thật thích nha!

hấn nói rất đúng, chỉ cần nàng có tâm nhất định sẽ đánh thức hấn.

bởi vì hoàn thành nhiệm vụ gian khổ cho nên cả một ngày tâm tình Hường Chủ Ân đều tốt.

Thẳng đến trưa nàng cũng chưa gặp khách cũng không có thấy Tông Đình

Tú tìm tới cửa hỏi tội nhưng không biết vì sao khi không nhìn thấy hấn

đứng ở cửa thì nàng có thấy trong lòng có điểm mất mát. (hehe... chẳng nhớ anh rùi nha J)

bất quá ngẫm lại cũng đúng, hấn quả thực đã bị nàng đánh thức thật không có đạo lý khi tới mắng nàng a!

Chính là....

“Chủ Ân, hôm nay sao người có thể ở trong này trễ như vậy?” Vương Vũ

Hoàn tiền vị khách cuối cùng vừa trở lại xong nhìn nàng còn ở quầy bar

ngẩn ngơ hỏi.

“...Dù sao ta hôm nay cũng nhàn rồi nên muốn ở lại trễ một chút.” Nàng đến giờ mới hoàn hồn, cười như không có gì.

Không thể nói nàng không nghĩ đã trễ như vậy, chính nàng cũng không biết nguyên nhân.

‘Về nhà sớm một chút đi.’ Vương Vũ Hoàn sờ sờ đầu nàng.

‘Nha.’ Nàng nghĩ nghĩ cho rằng Tông Đình Tú hẳn là sẽ không đến quán, đang định đứng dậy thì thấy có người bước vào trong quán, giương mắt cẩn thận nhìn lên, ‘.....nguyên lai là nghệ đại ca.’

Nàng còn tưởng rằng Tông Đình Tú rốt cục đến đây à.

‘Chủ Ân’ Nghệ Vi Nhất hướng nàng chào hỏi.

‘Vi Nhất, người hôm nay làm sao có thể đến đây?’ Ngồi ở quầy Vương Vũ Hoàn giương mắt nhìn có điểm kinh ngạc nhưng vui sướng càng nhiều hơn.

‘Muốn tìm người đi ăn khuya.’ Nghệ Vi Nhất là luật sư giỏi giang

chuyên nghiệp, khuôn mặt tuấn tú luôn mang theo vẻ lạnh lùng nhưng mỗi

khi cười tựa như tuyết tan xuân đến làm cho người ta không khỏi có hảo

cảm (~cảm nhận tốt)

‘Vây đành phiền người đợi một chút, chờ ta tính toán xong đã.’

‘Có vấn đề gì?’ Nghệ Vi Nhất tự nhiên đến bên cạnh hắn, cánh tay đặt lên vai hắn.

Cách quầy bắt quá chỉ vài bước chân nhưng khoảng cách ấy vừa vặn có

thể cho Hường Chủ Ân thưởng thức hai người làm cho đầu óc nàng khai mở.

Hai người như vậy mới là tốt nhất! Như vậy thật xứng đôi vừa lứa, quả thật trong lòng hủ nữ xinh đẹp biết bao.

‘A, Chủ Ân, người không phải đã về rồi sao?’ Như là phát hiện ánh mắt nóng rực của nàng, Vương Vũ Hoàn giương mắt hỏi.

‘Ách..... ta nghĩ muốn hay ta hỗ trợ người tính sổ sách như vậy là

người và Nghệ đại ca có thể đi sớm một chút rồi.’ cho phép nàng thể hiện một chút thành ý đi.

‘như vậy được không?’

‘Có cái gì không tốt?’ Trong mắt hắn nàng chỉ là thiếu nữ truyện tranh hạng trung hay sao.

Vương Vũ Hoàn cùng Nghệ Vi Nhất trao đổi ánh mắt cuối cùng với vẻ mặt thật có lỗi đứng lên. ‘Vật giao cho người.’

‘Giao cho ta đi, thuận tiện ta khoá cửa luôn.’ Đương nhiên tính toán sổ sách trước rồi lấy giấy bút ra viết ghi nhớ.

Vì thế khi hai người đi rồi, quán to như vậy chỉ còn một ít tia sáng ở quầy mà Hường Chủ Ân cũng bắt đầu cầm bút viết nhanh.

Không biết qua bao lâu đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, nàng giương mắt nhìn lên tưởng là Tông Đình Tú, nhưng lại là –

Chiếc xe màu đen phóng như bay trên đường.

‘.....Giữa trưa 12 giờ cùng lão bản xí nghiệp tuần dặt dung cơm trưa.

buổi chiều 1 giờ rưỡi đến khi khai khoáng mới thị sát. Buổi chiều 4 giờ

đến tổng công ty thảo luận cùng đánh giá, 6 giờ chat webcam hội nghị, 8

giờ.....’

‘Người không ngừng miệng được à?’ lái xe, Tông Đình Tú một bên đeo

tai nghe điện thoại không kiên nhẫn với tay trợ lý đọc lịch trình ngày

mai.

‘CEO, ta cũng trăm ngàn không muốn nhưng là CEO trước đây từng ngu quên làm hại hợp đồng rơi vào tay đối thủ cho nên....’

‘Như thế nào, một lần sai đã phán ta tội chết?’ Hắn bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười hỏi.

“Cũng không không phải nói như vậy.....” Lưu trợ lý ở công ty với vẻ mặt muốn khóc, đã 10 giờ hơn nhưng hắn vẫn chưa được về nhà.

“Chris rốt cuộc khi nào sẽ tới?”

“CEO đã hỏi rồi.”

Hắn hừ lạnh, “Ta không thể hỏi lại lần nữa à?”

“...Hắn rạng sang ngày mai sẽ đến, ta đã đem địa chỉ của CEO giao cho hắn, chờ đến lúc đó chắc là hai giờ.”

Tông Đình Tú không trả lời, xe rất nhanh đến khu quen thuộc của hắn

nhưng mà thường lui tới đây thấy đèn của quán luôn tắt nhưng lúc này lại có ánh sáng làm cho tâm tình của hắn không khỏi tốt lên.

“CEO?”

“Đã biết, người về nhà nghỉ ngơi đi, ta về nhà.”

“Vâng”

Chấm dứt trò chuyện, Tông Đình Tú đem xe đỗ ở bãi đỗ xe ngoài quán

cà phê, đang muốn đẩy cửa bước vào nhưng lại phát hiện cửa đã khoá bên

trong.

Hắn khẽ nhíu mày nhìn tấm biển “Đã đóng cửa”.

Hơn 10 giờ quá thật nhiều quán đã đóng cửa nhưng hôm nay bên trong

lại có ánh đèn chắc còn người ở bên trong nếu vận khí tốt hắn có thể

uống một ly cà phê.

Vì cà phê hắn quyết định lấy điện thoại ra gọi vào trong quán, nếu có người bên trong không thể không nên mở cửa.

Nhưng mà bên trong tiếng điện thoại vang nhưng lại không có người

tiếp, nhưng hắn tựa hồ nghe thấy tiếng động nhỏ không khỏi tắt di động

áp tai vào cửa kính cẩn thận nghe.

Tiếng người không rõ lắm mơ hồ truyền đến như tiếng vang không bình

thường, hắn đang định đuống dung nghe thấy bên trong truyền đến tiếng

hét quen thuộc –.

“Người đi chết đi, người.....”

“Hương Chủ Ân?” Hắn nghiêm mặt một lát, một cước đá văng cửa thẳng

hướng âm thanh phát ra mà đến, đến phòng nghỉ rõ ràng hơn thấy bên trong có tiếng chửi rủa.

“Vương bát đản, người dám cản ta!”

“Ta cản chết người! Người nếu dám gặp mặt ta thử xem xem, ta không chỉ muốn cản người còn có thể giết người!”

“Người xem có bản lĩnh không!”

Bên ngoài Tông Đình Tú nghe thấy tung chân đá cửa, nhìn thấy hai người sau cánh cửa đã bị hắn đá văng.

Chỉ thấy bên phong phòng nghỉ bừa bộn, Hương Chủ Ân bị cưỡng chế

trên sofa mà nam nhân của nàng đè nặng lên đúng là vị khách hôm qua

hắn gặp.

Vị khách vừa thấy có người xâm nhập lập tức đem Hường Chủ Ân đẩy ra nhằm cánh cửa chạy trốn, như dự liệu Tông Đình Tú một tay bắt người thuận tay áp chế hấn ở trên tường.

“Hường Chủ Ân, ngươi đi tới được không?” Hấn quay đầu thoáng nhìn nàng quần áo không chỉnh tề lập tức như quân tử dời mắt nhưng mà lực khí áp vị khách kia càng tăng.

“Có thể!” nàng đứng lên khôi phục khí thế.

“Gọi cảnh sát!”

“Hào!” Nhìn thấy vị khách nàng không quên hung hăng đá hấn một cước.

Không bao lâu cảnh sát đến đây, Vương Vũ Hoàn đã đến bên cạnh Hường Chủ Ân.

Sau khi lấy khẩu cung sau nàng cả người ngật chỉ như quả bong bay vô lực ngồi trên ghế, Tông Đình Tú miễn cưỡng ngồi bên cạnh nàng nhưng cái gì cũng không nói.

Thẳng đến khi cảnh sát mang vị khách kia đi, Vương Vũ Hoàn mới tự trách nói: “Chủ Ân đều tại ta không tốt, nếu không phải ta cùng Vi Nhất đi trước thì ngươi cũng sẽ không gặp sự tình này.”

“Không phải, là —.”

“Chính là lỗi của nàng, ai bảo nàng không cho người ta mặt mũi lại làm người ta có cơ hội thực hiện hành động”. Nàng lời còn chưa dứt đã bị Tông Đình Tú giành nói trước.

Hường Chủ Ân nghe vậy không khỏi trừng mắt nhìn hấn, không tương tượng được hấn lại nói những câu không có tính người như thế. Cho dù hấn có nói đạo lý cũng là không nên tại đây ném đá xuống giếng.

“Có ý tứ gì?”

“Không có gì, chính là —.” Nàng đành đem chuyện phát sinh ra nói. “Ta thật không ngờ hấn nghĩ cực đoan như vậy.”

“Không quan hệ, Vi Nhất làm ở hội luật sư, giúp ngươi kiện hấn cho dù chưa đủ bằng chứng cũng tuyệt đối không để hấn như vậy, ít nhất cũng phải dạy dỗ hấn không dám đến quấy rầy ngươi.” Vương Vũ Hoàn dỗ dành, vỗ nhẹ đầu nàng.

“Ân.”

“Chủ Ân ngươi có thể về nhà một mình sao?” Hấn lại hỏi.

Cửa bị phá không thể khoá lại cho nên hấn đêm nay phải ở lại đây nếu không ngày mai sẽ chẳng còn gì.

“Ta có thể”. Chậm rãi đứng lên, nàng khẽ hít sâu một hơi lại phát hiện nam nhân bên cạnh cũng đứng dậy theo.

Tông Đình Tú xem cũng không xem liếc mắt nhìn nàng một cái, hướng Vương Vũ Hoàn nói: “Thật có lỗi, cửa là ta phá hư.”

“Còn chưa cảm ơn ngươi đâu, nếu không phải ngươi vừa vịn đi qua thật không biết sẽ như thế nào.” Hấn không dám tương tượng hậu quả.

“Đúng vậy, nhìn nàng vịn khí thật tốt!”

Trùng mắt nhìn người bên cạnh, Hường Chủ Ân kì thật muốn mắng hấn lại nghĩ đến còn chưa nói lời cảm ơn với hấn. Nói thật nếu không phải hấn vừa vịn đi qua thì hậu quả... Nàng thà chết còn hơn.

“Cảm ơn người.” Nàng nói nho nhỏ.

“Là người nói với ta?” Tông Đình Tú nghiêng đầu, giống như không xác định nhìn nàng.

“Tông tiên sinh, cảm ơn người—.” cộng thêm một cái cúi đầu 90 độ, chắc đã đủ long trọng rồi.

Liếc nhìn nàng một cái, Tông Đình Tú khoé môi nở nụ cười, “Vũ Hoàn ta đi trước, ngày mai còn phải làm sớm.”

“Thật có lỗi, lần khác mới cảm tạ người.”

“Chờ cả phê của người.” Hấn cười nói, thuận tiện nhìn qua Hường Chủ

Ân như dự liệu của hấn, nàng thật sự lợi hại nếu là không có đụng chạm

nàng thì sẽ bị vẻ mặt của nàng lừa qua. “Ta thuận tiện đưa nàng .

“Thật sự rất cảm tạ người”.

Vẫy vẫy tay, hấn đem nàng hướng ra ngoài, bên cạnh xe của hấn.

“Không, không cần, ta có thể chính mình trở về.” Hường Chủ Ân rút

tay về, cả người thật sự sợ hãi nhưng lại cố gắng không để cho người ta

phát hiện.

Tông Đình Tú lười nhác nhìn vẻ mặt của nàng, sau một lúc lâu cương ngạnh nói: “lên xe”.

“Ta nói....”

“Lên xe.” Hấn ra lệnh, mở cửa xe bức nàng ngồi vào lại vòng qua đầu

xe đến bên ghế lái, nhìn vẻ mặt kinh hoàng hấn lắc đầu nói: “trăm ngàn

đừng lấy ta so với loại tạp nham kia, ta không có khẩu vị tốt như hấn.”

“.....Người nhất định phải nói với ta như vậy sao?”

Nàng vói về mặt xem thường, không nói gì nữa, tâm tình cũng ổn định hơn.

“Bằng không người muốn ta nói như thế nào? Ta còn chưa nói chuyện hồi sang người lấy nỗi đánh thức ta”

“Cũng không phải tại người.”

“Thật muốn biết ngày mai người còn biện pháp gì nữa?”

“Vây mời người mỗi mắt mong chờ.” Nàng cười, giấu lại kì thật công

tác này cũng khá tốt, có thể chinh hấn lại có thể kiếm tiền....

Nàng nghĩ đột nhiên phát hiện trên váy dính giọt nước mưa, nàng khó

hiều vuốt đã thấy giọt nước dừng lại ở trên tay ấm áp làm nàng kinh

ngạc.

Nàng chỉ ngây ngốc giương mắt, nhìn xe dính không khai thiên không, lại cúi đầu nhìn váy càng dính nhiều giọt nước mưa.

“Xe người cửa sổ hình giọt nước.” Nàng nói.

“.....Người chịu phiền toái một chút , ngày mai ta cho người sửa lại.”

Tông Đình Tú liếc nhìn nàng một cái, lập tức đem tầm mắt hướng ra ngoài

xe.

Xe căn bản không phát tiếng động bởi vì hấn không biết nàng ở nơi

nào cũng bối vì hắn không vội đưa nàng về nhà. Nhìn nàng như nữ nhân

kiên cường nhưng đôi mắt với sự tình này cũng đều sợ hãi.

Hắn tưởng nàng nhất định cực kì sợ chỉ có thể giương nanh múa vuốt

đe dọa đối phương nghĩ đến làm như vậy có thể bức lui quân địch nhưng

nàng nàng sở dĩ không cầu cứu là cho rằng không có người cứu nàng vẫn là không biết nên cầu cứu ai?

Mặc kệ đáp án là người nào, không hiểu sao hắn lại đau lòng.

“Hôm nay trời mưa thật lớn nha.” Nàng mang theo giọng mũi mát tự nhiên mở miệng.

Tông Đình Tú vẫn đang nhìn bên ngoài, trên bầu trời chỉ còn ít sao,

mây đen che gần hết. “Đúng vậy, hoàn hảo ta đưa ngươi về nếu không ngươi sẽ tắm mưa.”

Hắn cũng không hiểu được chính mình tại sao lại muốn nói theo lời

nói của nàng nhưng nếu làm như vậy để nàng lấy lại được sự bình tĩnh như vậy trọn mắt nói dối là việc nhỏ, hắn không có gì là không làm được.

“Cảm ơn ngươi.” Không biết qua bao lâu nàng còn nói.

“Không cần khách khí.”

“.....Kỳ thật ta rất sợ hãi.”

“Ân.” Khi hắn tiến vào phòng nghỉ thấy ánh mắt của nàng liền hận không thể đem tay chân nam nhân kia đánh gãy hết.

Kỳ thật hắn chưa từng chán ghét nàng thậm chí còn có điểm thích nàng cho nên không có biện pháp dễ dàng tha thứ cho nàng nhưng thiếu chút nữa đã bị tên hỗn đản kia làm cho nhúng chàm.

“Ta thật không ngờ hắn cư nhiên lại dám làm việc như vậy.” Hướng Chủ Ân bắt đầu nhỏ giọng thút thít.

“Ta cũng không nghĩ tới.” Cho nên hắn thấy chính mình may mắn bởi vì muốn uống cà phê mà tới, nếu không hậu quả.....” Hắn có lẽ không thể tha thứ cho chính mình.

“Cảm ơn ngươi.”

Tông Đình Tú nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, cánh tay dài từ từ lấy khăn giấy lau mặt nàng.

“Thật có lỗi, trời mưa hình như rất lớn, không có khăn ngươi lấy

giấy lau đi.” Hắn mặt không chút thay đổi nhìn nàng, cố nén xúc động

muốn kéo nàng vào trong lòng.

Hướng Chủ Ân sừng sốt, tiếp theo nín khóc mỉm cười. “Đúng vậy, xe

của ngươi rất hảo hạn, lậu thủy.” Người này..... rốt cuộc là như thế nào

lại cùng một người, thật sự là đoán không ra, rõ ràng cũng rất tiện

miệng nhưng là hắn lại lẳng lặng an ủi, cùng nàng nói hươu nói vượn.

Không thể không thừa nhận khi ở bên cạnh hắn nàng thực an tâm, không hề sợ hãi.

“Thật là có lỗi a.” Hắn tức giận, xem nàng tiếp tục lấy giấy lau nước mắt, lại kim long không được muốn chạm vào nàng.

“Được rồi, ta chỉ là miễn cưỡng một chút.” Nàng nói hắn.

“Thực miễn cưỡng.” Hắn dùng lực lau loạn trên má nàng..

“Hội đau nha!”

“Người lại khua môi múa mép.” Hắn càng lại gần nàng, thấy cổ áo sơ

mi nàng ứng hồng hấn rớt cuộc không nhận được đau long đem nàng kéo vào trong lòng.

“Người....” Nàng nhất thời giật mình.

“Uy, người nói khi nào mới dừng khóc?”

“Không biết” nàng ở trong lòng của hắn cảm giác như được bảo hộ, không có chút sợ hãi, nước mắt chính là không ngừng rơi.

“Ài, như thế nào lại càng khóc lớn?” Áo sơ mi của hắn đã ướt một

mảng lớn. “Ngừng khóc đi, bằng không ngày mai ta không có đồng báo thức làm sao bây giờ?”

Ở trong lòng hắn khóc Hương Chủ Ân nghe vậy không khỏi không cười.

Nàng tự nói cho chính mình không có việc gì, nàng được bảo hộ tốt,

một chút việc đều không có, huống hồ ngày mai nàng còn phải làm đồng hồ báo thức cho hắn.

Chỉ là tưởng tượng cách thức gọi hắn nàng đều muốn cười.

“Đồng hồ báo thức Hương Chủ Ân”. Trừ bỏ nhân tính hoá còn có nhiều công năng.

Giống vậy, nàng sẽ phun nước cũng sẽ quăng nôi.

Đương nhiên hôm nay nàng đã chuẩn bị tốt tuyệt đối sẽ làm hắn rời giường đúng giờ.

Giống như con mèo nhỏ rón rén vào phòng Tông Đình Tú, đem cả phê đã chuẩn bị tốt bắt đầu trò chơi thời gian.

“Tông tiên sinh, rời giường” Theo quy củ, tiên lễ hậu binh.

Thấy trên giường người không hề có động tĩnh gì nàng không chút

hướng hắn ném gối lực đạo không mạnh không nhẹ nhưng vài lần quăng tới

vẫn là tổn không ít năng lượng hơn nữa nàng càng ném mạnh đều ở cùng vị

trí đến gấu ngủ đông cũng sẽ tỉnh.

“Người....”A, tại sao có thể như vậy? nàng không có nhầm phòng a! Nhưng là vì sao nam nhân ở trên giường không phải Tông Đình Tú?

“Bất đến”

Đột nhiên sau lưng một cảm giác ẩm ướt truyền đến, nàng quay đầu lại hơi lạnh cùng giọt nước vừa vắn ở trên trán nàng, nàng nhìn thấy Tông

Đình Tú tóc còn ướt nước ngay cả trên người cũng còn nước. Rõ ràng với

người bình thường nàng sẽ cho là bộ dạng chật vật nhưng cũng không biết

vì sao nàng lại rất muốn dùng từ “gọi cảm” để hình dung hắn. (Hám zai là bản chất của hủ J)

“Người.....”

“Nói ta ngây thơ, người cũng không biết là đi nơi nào tốt, mỗi ngày

chuẩn bị một trò chơi muốn hay không đổi một cái mới mẻ một chút?” Đem

hơi thở của nàng kiểm chế lại phát hiện nàng xuất thần thật nghiêm

trọng, “Như thế nào, choáng váng?”

Nàng hôm nay khí sắc so với tối hôm qua tốt hơn nhiều, cảm giác thoải mái hàng ngày nhưng tại sao bỗng trở nên ngờ ngác?

“Là ta làm ướt áo sơ mi của ngươi.” Lắc lắc đầu, đem suy nghĩ vớ vẩn vừa nảy vứt đi, nàng tự trấn an.

“Nguyên lại là ngươi cũng nhớ hôm qua làm ướt áo sơ mi của ta.” hần là người luôn luôn coi trọng công bằng.

“Không phải ta, là tại trời mưa”. Nàng cắn môi dưới không dám nhìn

hần lại không dám hỏi tường tới qua nàng như thế nào lại ở trong long

hần khóc cuối cùng còn đuổi hần về.

“Là là là. Vậy ngươi hôm nay rốt cuộc muốn làm cái gì?” Hần nhìn về phía giường của Chris.

“.....Ta hôm nay quăng gối đầu.”

“Đáng tiếc là ngươi quăng sai người, quăng vào thư kí của ta.” bởi

vì Chris đến báo danh quá trễ ảnh hưởng đến giấc ngủ của hần mới có thể

làm hần thanh tỉnh ngoài ý còn để ý nàng.

“Thư kí?” nàng hướng nam nhân trên giường may mắn là hần không gi Tông Đình Tú ngủ lơ thê, trên người còn mặc quần đùi.

“Chris là thư kí của ta, rạng sang mới đến.”

“Hần vì sao ngủ ở trên giường của ngươi?”

“Vì sao hần không thể ngủ ở trên giường của ta?”

“.....” Cũng có hay không có vấn đề gì đó, chính là cảnh tượng như vậy làm cho nàng thật mơ màng a.....

Hình ảnh trong đầu của nàng đang tự động tưởng tượng, trước mắt hai người lúc đó giống như tình cảm lưu luyến mà.....

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Nhìn nàng có điểm xuất thần, Tông Đình Tú hỏi.

“Không!”

Hồi quá nhanh, trong mắt hần ngược lại thấy nàng có vẻ giấu đầu hở

đuôi làm hần không khỏi nhìn về phía Chris, hoài nghi nàng đối với hần

nhất kiến chung tình (~vừa gặp đã yêu)

“Đi xuống đi, đợi ta cùng Chris dung cơm trước, ngươi trước tiên giúp chúng ta hai phần điểm tâm sang.

Hần theo bản năng đuổi nàng đi.

“Hào.” Ngay khi hần vừa buông tay Hường Chủ Ân liền nhanh như chớp chạy cả đầu vừa chạy vừa nghĩ về vấn đề ban nãy.

Không rõ cho nên Tông Đình Tú cho rằng nàng chạy nhanh là nàng đang thẹn thùng (P! làm gì có hủ nữ nào thẹn thùng cơ chứ) không khỏi nhú mày từng mắt đánh thức thư kí mặt thối nhưng lại cảm thấy chính mình vì sao lại giận dữ khó hiểu.

Kỳ quái, hần không vui cái gì chứ?

Hường Chủ Ân trở lại quán liền đem chuyện vừa này kể với bạn tốt.

“Nhược Linh, ngươi có rảnh không qua đây?”

“Đợi ta muốn đi phỏng vấn, trước đến uống ly cà phê cho thanh tỉnh

một chút.” Trương Nhược Linh là bạn đại học của nàng thân là biên tập

của tạp chí, một thân quần áo gọn gàng cùng biểu tình trên mặt của nàng

làm cho người ta cảm giác các nàng nhiều năm không gặp nhưng trên thực

tế hai nàng lại là tri kỉ.

“Xem ra công tác thực vất vả nha.” Nàng cười, mở cửa bước vào quán

lập tức động thủ pha cà phê thuận tiện chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

“Ai, không phải bộ dạng hồi trước.” Trương Nhược Linh thở dài, ngồi ở trên ghế quầy bar “Mỗi ngày không có mỹ nam cho ta xem dù sao hai mắt đau quá làm sao nhìn rõ được?”

“Ha, ta có thể hiểu.” Nhược Linh phong vẫn đều là lão bản buồn bán

nếu không phải người như hà mã thì cũng là người tuổi tác lớn ở trên

thương trường thật khó có thể nhìn đẹp mắt.

“Cũng là người ở nơi này thật tốt, ngẫu nhiên bắt được lão bản đại

ca bảo dưỡng ánh mắt.” Đáng tiếc hôm nay tới quá sớm ngay cả lão bản còn chưa tới. “Nhưng thật ra người gần đây bản thảo có tiến độ như thế nào?”

Hướng Chủ Ân vui vẻ cười. “Tuy rằng ngừng thật lâu nhưng là hiện tại ta đột nhiên có cảm hứng.”

“Nha, vì sao?”

“Bởi vì...” Nàng còn chưa kịp nói liền nhìn thấy Tông Đình Tú cùng

thư kí của hắn bước vào trong quán. “Người chờ ta.” Nói xong nàng liền

chạy nhanh bưng hai phần sandwich cùng salad cộng thêm hai ly cà phê đi

đến bên bàn cạnh cửa sổ.

“Thỉnh dùng chậm.”

“Đây là làm sao? Sao khách khí như vậy?” Tông Đình Tú nhìn đối phương khó hiểu.

Phẩm chất phục vụ của nàng đột nhiên thay đổi hay là tại hắn? Chẳng

lẽ mị lực của Chris thật sự cao như vậy? Hắn càng thêm khó hiểu đứng

lên.

“Làm sao?” Đây cơ bản là công tác mà thôi.

“Bởi vì Chris?” Hắn hỏi thẳng.

Hướng Chủ Ân sững sốt nghi hoặc nhìn về phía nam nhân buồn không hé

răng. Hắn đáng người nhỏ, tóc ngắn xù mày rậm mắt to nhìn bình thường,

vừa vặn cùng Tông Đình Tú âm nhu tà mị tương phản hoàn toàn.

Nhưng nàng cùng hắn khi nào có quan hệ?

“Không phải bởi vì hắn?” Hắn đã đoán sai? Tông Đình Tú trầm nghĩ, tâm tình đột nhiên tốt lên một chút.

“A..... đúng nha.” Hướng Chủ Ân ngạc nhiên, đột nhiên hiểu được ý tứ câu hỏi của hắn.

Nếu thư kí của hắn đã trở lại như vậy kiếp sống làm đồng hồ báo thức của nàng cũng kết thúc.....Chắc, hảo đáng tiếc a, nàng vừa mới nghiện đã phải dừng, thật sự là tiếc nuối.

“Ân?” Tông Đình Tú khó hiểu lời nàng vừa nói.

“Không có việc gì, dùng từ từ.” nàng cười nhẹ, tiếc nuối công việc

thật ngắn ngủi, lập tức quay trở lại quầy bar pha một ly cà phê cho bạn

tốt.

Ánh mắt Trương Nhược Linh đảo quanh một vòng, tập trung vào hai

người bên cửa sổ: “Ta vận khí thật tốt, sang sớm đến có thể gặp được một hoa mỹ nam”

Vừa thấy ánh mắt nàng khoá ở trên người Tông Đình Tú, Hường Chủ Ân

lập tức rung đùi đắc ý thờ dài: “Ài, hần chỉ có khuôn mặt để xem”

Nghe vậy Trương Nhược Linh nhìn nàng. “Nha, xem ra hần là khách quen, người đã dò hỏi xem cá tính của hần?”

“Có thể nói như thế.” Hần là đúng, hần giống như người khó có thể

nắm bắt nhưng lại bảo hộ nàng đó chỉ có nàng mới biết hần có ưu điểm.

Nghĩ, Hường Chủ Ân không khỏi nóng mặt lên, chính mình lại suy nghĩ miên man.

“Cũng không phải, dù sao có thể bảo dưỡng ánh mắt nhưng tính tình

lại kém cỏi, bất quá....Ta như thế nào lại thấy có điểm quen mắt, như là

đã gặp ở đâu rồi?” Trương Nhược Linh mím môi, dung sức nghĩ

“Ta nhất định đã nhìn thấy, loại hoa mỹ nam này không nhiều lắm, ta nhất định đã gặp qua.”

“Nghe nói hần là CEO tập đoàn khai khoáng, không biết người đã nghe

qua chưa?” Hường Chủ Ân thuận miệng nhắc tới nghĩ rằng Tông Đình Tú lần

lộn thương trường nàng có lẽ có điểm ấn tượng (=’=, rất xin lỗi vì trước đây mình edit là tập đoàn kiến trúc)

Chỉ thấy Trương Nhược Linh đổi khẩu khí, nhìn thẳng vào mắt nàng “Khai khoáng? Là người nào?”.

“Hả? Người nào? Ta chỉ biết hần tên là Tông Đình Tú.”

“Làm chi? Hần rất lợi hại sao?” Làm gì mà vẻ mặt như gặp quý? “Nhược

Linh, không cần nhìn chăm chăm vào hần, hần là người tiện miệng.” Nàng

rất sợ theo dõi hần một lúc thì miệng hần lại phát tác làm tổn thương

bạn tốt.

Trương Nhược Linh vẫn là si ngốc quyền luyện nhìn hai lần. “Chủ Ân

này, mấy tháng trước ở tập đoàn khai khoáng nước Mĩ mà người đáng sợ

nhất ở đó là Tông Đình Tú.”

“Đáng sợ?”

Nàng không để ý miệng mình chỉ thấy Trương Nhược Linh trừng mắt nhìn

nàng. “Người rất cuộc có biết hay không khai khoáng ở nước Mĩ là một tập đoàn khổng lồ?”

“Ta nào có biết?” Nàng cũng không phải biên tập viên tạp chí kinh tế.

“Đó là một tập đoàn gia đình, dưới có tài chính, kiến trúc cùng hệ

thống phong cảnh ở nước Mĩ tổng thu nhập vượt qua mấy trăm triệu mà Tông Đình Tú đáng sợ là hần chính là người đề ra kế hoạch đầu tư, hàng năm

có thể thay tập đoàn kiếm mấy trăm triệu, còn có..... hần là em trai tổng

tài.”

“Mấy trăm triệu”

Hương Chủ Ân ngây ngốc.

Đó là nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng hẳn chính là mỏ vàng di động, ...khó trách hẳn luôn mệt mỏi ngủ đến bất tỉnh, nguyên lại là hẳn như vậy nhưng mà hẳn tối qua vừa cứu nàng. ....Thật sự là hoàn toàn đáng sợ.

“Sợ rồi sao?”

Sợ? Hương Chủ Ân cau mày cảm thấy thật khó hiểu.

Hắn rất giỏi, kia cũng là chuyện của hẳn chính là tại sao lại đem nàng làm đồng hồ báo thức?

“Oa oa, rất đẹp mắt, thật sự là rất đẹp mắt!” Trương Nhượng Linh nhìn lại si ngốc giống như nhớ tới cái gì nhanh chóng hạ thấp giọng hỏi:

“Chủ Ân, người nghĩ hai người kia là như thế nào?”

Hương Chủ Ân sững sốt, không khỏi cười thành tiếng: “Người so với ta còn nghiêm trọng hơn! Người hẳn là ở nhà xuất bản ngôn tình chứ không phải là ở tạo chí kinh tế.”

Đúng vậy, hai nàng đều là hủ nữ, vừa nhìn thấy nam nhân xinh đẹp đầu óc không tự giác cảm thấy xinh đẹp thậm chí còn đẹp hơn ở phim (Lin:Hủ nữ là gì: là những người bình thường nhưng có một sở thích là đam mỹ,

ta cũng chẳng biết giải thích gì nữa vì ta cũng là hủ nữ, haizzzz)(Bee:

thì ra bà là chân nhân bất lộ tướng tôi nhìn nhầm bà rồi!!!!không giống

tôi chỉ mê soái ca + mỹ nữ!!)

“Ta cũng thế a nhưng là chỉ có tạp chí kinh tế muốn ta, phải biết

rằng công việc rất khó tìm, có việc là được rồi.” Trương Nhượng Linh nói, hai người mắt tham lam tập trung nhìn hai đại nam nhân. “Trời ạ, hai người kia thật xứng đôi.”

“Ai là công, ai là thụ?” Hương Chủ Ân không khỏi cũng ghé vào quầy bar quan sát.(công-thụ: từ trong đam mỹ, giải thích đơn giản thì công là người đê còn thụ là

người bị đê)(Bee; Bà có nhất thiết phải giải thích rõ ra thế

không!!!haizzzzzz)

“Chiếu theo đạo lý thì bình thường là cường công bắt quá theo ta đó là ôn nhu công.”

“Nhưng là ta cảm thấy tổ hợp này hẳn là cường công ôn nhu thụ có vẻ hoà hợp” ít nhất hình ảnh trong nội tâm nàng là vậy.

Bên cửa sổ hai người không thấy hai hủ nữ đang bình phẩm từ đầu đến

chân, chỉ thấy Chris hạ thấp giọng cùng Tông Đình Tú nói cái gì đó làm

cho hẳn chột cười.

“Boss, buổi tối về nhà sớm một chút, làm cho ta cùng người.”

“Tốt, người muốn như thế nào theo giúp ta?”

“Đương nhiên là có thể cho vật sung sướng làm bạn. ....”

“Nhượng Linh, người không cần phớt âm lại, rất hèn ah!” Ngoài câu đối thoại, Nhượng Linh còn thêm chi tiết trong truyện làm cho nàng ghen cười đến đau bụng.

“Cho nên nói thôi, ta không có tố chất để viết.” Trương Nhượng Linh

về mặt ai oán lập tức phần chấn lại tinh thần: “Cố lên, hi vọng của ta đặt hết trên người ngươi, ngươi có thể nhìn bọn họ thừa dịp kích thích tiềm năng viết lách của ngươi đem chuyện của bọn họ vào truyện của ngươi!”

“Ài, ta đã không muốn viết nữa.” Thân là hủ nữ nhiều năm, từ thời đại học nàng đã bắt đầu viết nhưng luôn như đá chìm dưới đáy biển vài lần viết nhưng thất bại (Mọi người hỏi là Chủ Ân viết cái gì đúng không, rất đơn giản nàng ta đang viết truyện đam mỹ J) Bất quá nói thật, ngay tại thời điểm này linh cảm của nàng lại trỗi dậy.

“Viết đi! Ta muốn xem!” Trương Nhược Linh hung ác đùa giỡn cầm lấy tay nàng,

“Thật sự?”

“Đúng!”

“Hào, để ta thử xem” Hường Chủ Ân xoa tay, có người cổ vũ nàng quyết định đêm nay về nhà hăng hái chiến đấu.

“Cho dù không có thụ trong bản thảo của ngươi chúng ta có thể chính

mình tìm, đến cwt quán.” Trương Nhược Linh đầu tiên là kích động nói sau mới hỏi: “năm nay thời gian đến thật nhanh, hợp ở cwt ngươi chưa quên chứ? (ai biết thì chỉ giúp mình cwt là gì, chỉ trách mình bắt tài (haizzzzz))

“làm sao có thể quên?” nàng sớm đã lên mạng tra năm nay có tác giả

đến nàng cũng sớm chuẩn bị một ít tiền, chuẩn bị đại khai sát giới!

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đáng tiếc, Hường Chủ Ân “cùng hoa nhỏ yêu đương” chỉ tính toán chứ không thành công bởi vì buổi tối nàng nhận được điện thoại.

Là mẹ kế gọi điện thoại báo.

Nhà lão ba nàng ở ở ngoại thành thành phố tuy không phồn hoa như nội thành cũng có thể nói là tấp nập, bất quá bởi vì giao thông tiện lợi hơn nữa vùng phụ cận có nhiều trường học cùng chợ đêm hấp dẫn giới đầu tư.

Hường Chủ Ân nhìn thấy chữ thập trên tường thì biết đã đến bệnh viện.

“Ngươi không biết bọn họ quá đáng bao nhiêu, nói muốn mua thì mua, rất kì quái ta liền nhất định phải bán sao?”

Trên giường bệnh, người nói đỏ mặt tím tai.

Sợ hấn không giữ được bình tĩnh làm huyết áp tăng cao, Hường Chủ Ân

đành phải ôn nhu khuyên: “Bọn họ muốn mua thì chúng ta liền bán a, dù

hiện tại khó khăn thì bán cũng coi như kiếm được.”

“Ngươi nói cái gì? Bọn họ muốn mua không chỉ riêng nhà ở còn bao gồm cả chợ đêm!” Nói tới đây người kia rốt cục nhận không được ngồi dậy.

“Ngươi phải biết rằng chúng ta bán ở chợ đêm đã ba, bốn mươi năm, nếu bọn họ muốn mua thì chúng ta sẽ đi đâu? Đây không phải vấn đề của riêng ta mà là vấn đề của mọi người.”

Đoàn người ba, bốn mươi năm cảm tình tựa như người nhà, tại đây hoạn nạn cùng chia sẻ mà hẳn coi đây là việc đương nhiên nên lấy mình làm gương triệu tập mọi người kháng nghị, rất cuộc.

Hướng Chủ Ân nhìn phụ thân không khỏi thở dài, “Lão ba, chợ đêm ở địa phương nào cũng có cần gì phải so đo, tìm cửa hàng mà buôn bán không phải rất tốt sao?”

Cửa hàng của phụ thân ở chợ đêm kinh doanh bán chủ yếu là ‘hành khô dầu’ nhưng cũng xem như có tiếng một ngày bán được mấy trăm trọng cũng coi như bình thường.

“Ta làm gì có tiền để mở cửa hàng?” Hướng Cường ánh mắt không tự chủ được hướng ra ngoài cửa sổ.

“Ngươi không phải có tiền tiết kiệm sao?” Học phí cùng tiền thuê nhà nàng đều tự kiếm, còn về phụ thân... tuy rằng mấy năm nay buôn bán không tốt nhưng là hẳn không phải cũng không tiêu hết đi?

“.....a di ngươi muốn để dành tiền cho A Dũng làm tiền học.”

Mẹ kế của nàng Lâm Nguyệt Hà trước đây cũng bán quán ở chợ đêm cùng phụ thân nàng lâu ngày nảy sinh tình cảm sau gả cho phụ thân, sinh thêm con trai cho phụ thân làm hẳn cao hứng đem con nàng sủng tới trời.

Trước kia nhìn bọn họ một nhà ba người hoà thuận vui vẻ, Hướng Chủ

Ân cảm thấy mình như người ngoài nên khi lên đại học nàng liền chuyển ra ngoài, không quấy rầy bọn họ chính là không đoán được a di nắm hết kinh tế trong nhà.

“a di ngươi không có ác ý, nàng như vậy cũng xem là tương đối tốt.” Nhìn nàng bình tĩnh lại, Hướng Cường vội vàng hoà giải.

“Lão ba, đó là chuyện của ngươi cùng a di, ta không có ý kiến. Bất quá nếu đem phòng ở bán đi làm mặt tiền cửa hàng buôn bán hẳn là cũng sẽ không quá khó khăn.” Nàng đạm mạc nói.

“Ài, ngươi không hiểu, đó là một phần tình cảm, nếu gian hàng không cần bán đi đến lúc đó công ty kia sẽ không thể mua được như vậy chợ đêm có thể tiếp tục kinh doanh.” Hướng Cường nhớ tình bạn cũ sở dĩ không muốn bán gian hàng nói trắng ra là muốn công ty kia buông tha cho kế hoạch thu mua.

“lão ba, ngươi nghĩ quá đơn giản, chuyện này không phải ngươi nói tính là tính.” Nàng lắc đầu thở dài.

“Có một số việc đơn giản đi là được, cần gì phải nghĩ phức tạp?”

Giống như nàng đối với tình thân đã muốn tùy duyên.

“.....Chủ Ân, từ sau khi ta cưới a di ngươi, ngươi cũng rất không vui vẻ.” Hướng Cường về mặt áy náy nhìn nàng.

Nàng lắc đầu, nói lời tận đáy lòng mình:

“Lão ba, nguoi vui về là tốt rồi.”

Nàng chỉ muốn như vậy cho nên mới vội rời nhà thành toàn cho phụ thân, nàng biết chính mình ở nhà làm hấn khó xử.

“Nguoi đã tốt nghiệp, muốn hay không trở về nhà?”

“Lão ba, ta hiện tại sống ở địa phương công tác rất tốt, nếu chuyển về nhà thì không tiện.”

“Ta mua xe cho nguoi đi làm.”

Hướng Chủ Ân không khỏi bật cười lời nói của hấn. Tiền của hấn đều ở trong tay a di, không nên mua xe cho nàng.

“Nguyên lai là nguoi có tiền riêng mua xe cho Chủ Ân? Như thế nào

không lấy ra cho A Dũng học thêm? Nguoi có biết tiền học thêm rất đắt?”

Cửa phòng bệnh bỗng dung bị mở ra, Lâm Nguyệt Hà ngoài cười trong không

cười trên tay còn cầm cặp lồng cá.

“A di” Hướng Chủ Ân khách sáo hướng nàng chào hỏi.

Lâm Nguyệt Hà liếc mắt nhìn nàng một cái, nguy trang thật giả dối: “Chủ Ân, trên người người có mang ảnh chụp của mình không?”

“Ta làm gì bỗng dung mang ảnh chụp của chính mình?”

“Nhớ rõ lần tới đến thăm ba nguoi thì mang mấy tấm tới, miễn cho ba nguoi luôn nhớ nguoi xem a di ta không muốn dung nguoi.”

Hướng Cường nhú mày, “Nguoi nói gì vậy?”

“Nguoi không phải thường nói với ta rất muốn gặp Chủ Ân? nếu nàng

không trở lại thì nhìn ảnh chụp của nàng đó chẳng phải biện pháp?”

“Nguoi—“

“Lão ba, ta về đây.” Hướng Chủ Ân biết mẹ kế muốn mắng nàng bất hiếu, thật lâu không trở về nhà thôi,

“Muốn ảnh chụp, trong nhà còn có.”

“Ta muốn ảnh chụp làm cái gì. ....” Hướng Cường không khỏi thờ dài.

“Nguoi không cần, ta muốn, ta phải đưa cho a dũng xem miễn cho lần

sau gặp mặt tý tý của hấn ngay cả tý tý mình mặt mũi như thế nào cũng

không biết.” Lâm Nguyệt Hà hừ lạnh.

Hướng Chủ Ân không lên tiếng, trực tiếp đẩy cửa phòng rời đi.

Lâm Nguyệt Hà đuổi tới bên ngoài, ở phía sau kêu nàng,

“Bác sĩ nói tim ba nguoi không tốt, phải mổ, nguoi muốn ta đi đâu

kiếm tiền?” Ra phòng bệnh nàng liền nản lòng nghiêm mặt khóc than, hoàn

toàn không chịu nổi.

“Lão ba không có tiết kiệm?” Đối mặt với vẻ mặt thay đổi bất thường của Lâm Nguyệt Hà, Hướng Chủ Ân cảm thấy rất đau đầu.

“Ba nguoi bán ‘hành dầu khô’ làm sao có thể tiết kiệm tiền? nguoi

cũng biết vài năm nay buôn bán không tốt, chợ đêm đã bị người ta đánh

sâu vào hơn nửa đệ đệ nguoi phải đi học thêm để vào đại học, trong nhà

tiền phải chi không ít, ba nguoi nằm viện cũng cần tiền không có nguồn

thu vào người bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Cuối cùng nghe được, Hường Chủ Ân không khỏi nói, “Ta trên người cũng không có tiền.” nàng mới tốt nghiệp năm trước, tiền kiếm được đều giao cho lão ba hiện tại muốn nàng lấy tiền ở đâu ra?

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Hỏi nàng làm sao bây giờ? Hường Chủ Ân nhìn nàng, lòng phát hoá.

Kính tế tất cả người đều nắm giữ, trên người nàng rõ ràng có tiền cũng không muốn lấy ra còn muốn hỏi nàng làm sao bây giờ?

“Tiền thuốc men hết bao nhiêu?” Nàng chỉ hỏi tiền thuốc men, sinh hoạt phí của bọn họ cũng không muốn hỏi.

“Đại khái cũng khoảng một trăm vạn.”

“Ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Ta cũng có biện pháp.”

“Người muốn đi vay?” Hường Chủ Ân khiêu khích hỏi.

“....không phải.”

“Vậy miễn.”

Không nghĩ trên hành lang dài như thế này, trên cao nhìn xuống bất chợt cảm thấy mình thật thê lương.

Bởi vì không nơi nào có thể coi là nhà của nàng.

“Dù sao biện pháp ta có, chỉ cần người theo ta.”

Một chiếc xe cao cấp đi trong mưa phùn

“Chính là nơi này?”

“Ân, đúng là nơi này nhưng trước kia là ta quên nên mất cơ hội nhưng trước mắt ta cùng địa phương hợp tác cố ý xây dựng nơi này” Ngồi ở vị trí phó lái Tông Đình Tú nhìn toà nhà có kiến trúc cũ.

“Nơi này muốn quy hoạch một lần nữa cũng không khó lắm.” Bên ngoài mưa to, Chris thả chậm tốc độ xe, nhìn quanh bốn phía.

Tối hôm nay bọn họ không phải cố ý muốn đến đây tuần tra, chính là trùng hợp đi qua.

“Cũng không phải là?”

Giao thông thuận tiện, đường cũng không quá kém, trọng yếu nơi này có tàu điện ngầm đi qua mà trừ bỏ giao thông tiện lợi còn có một cuộc sống phong phú.

“Không có cơ hội cướp về?”

“Cũng không phải không có biện pháp.” Chính là đường xá tương đối xa mà hân hương không phải xa lộ.

“Đã hơn tám giờ, muốn hay không tìm một chỗ ăn tối?”

“Cũng tốt.”

Chris đi ngang qua một bệnh viện thoáng nhìn thấy nhà ăn liền đỗ xe ở nhà ăn.

Nhà ăn bài trí cực tao nhã, tường treo mấy bức tranh chữ cổ mà không mất đi vẻ

Cổ kính vốn có.

Bọn họ đi vào vị trí cửa sổ nhưng mà Tông Đình Tú vừa ngồi xuống liền nghe thấy một âm thanh quen thuộc. Hắn theo bản năng nhìn hướng âm thanh truyền đến, cách chỗ hắn vài bàn thì thấy người đó quay lưng về phía hắn chính là đồng hồ báo thức hang sang của hắn.

“CEO?” phát hiện tầm mắt của hắn nhìn người đối diện, Chris theo phản xạ quay đầu lại, “Có người CEO nhận thức sao?”

“Hương Chủ Ân.”

“Nàng?”

“Đưa lưng về phía chúng ta, mặc quần bò, tóc buộc đuôi ngựa.” Tông

Đình Tú rất nhanh nhận ra bong bóng dù không nghe thấy âm thanh cũng có thể xác định là nàng.

Khẽ nhếch mi, Chris có điểm ngoài ý muốn: “Nhãn lực CEO thật tốt.”

“Người không nhận ra?” Chris đã gặp qua là không quên được, năng lực tuyệt đối không kém hắn.

“Ta cùng nàng có quan hệ đâu.” Thậm chí ngay cả âm thanh nàng hắn

cũng không nhớ bởi vì nàng là sinh vật bé nhỏ không đáng để tồn tại.

Cũng bởi vì như vậy mà hắn ngoài ý muốn nhưng thủ trưởng lại liếc mắt một cái là nhận ra nàng.

“Cũng đúng.” hắn cùng nàng quen biết gần một tháng đương nhiên so với Chris gặp qua hai lần có nhận thức hơn.

Chính là, nàng làm sao có thể ở trong này? Hơn nữa không khí cảm thấy có phần kì quái.

Cứ như vậy Tông Đình Tú dùng com, chú ý đầu bên kia không một động tĩnh thẳng đến khi Hương Chủ Ân bất ngờ đứng lên –.

“Chủ Ân!” Lâm Nguyệt Hà khẽ quát, không ngừng dùng ánh mắt bảo nàng ngồi xuống. Chỉ thấy Hương Chủ Ân liếc mắt hít sâu, đầu vai khẽ run sau đó cố gắng nở một nụ cười thật miễn cưỡng.

“Xin lỗi, ta đi toilet một chút”.

“Chủ Ân.” Lâm Nguyệt Hà chạy nhanh đuổi theo.

“Hiện tại không cần theo ta nói chuyện!” Nàng đi hướng khác trên hành lang dài, ngữ khí thật chịu đựng.

“Người bảo ta không nên theo người cái gì? Ta làm như vậy chỉ muốn tốt cho người –.”

“Người dám thề thật là tốt với ta?” Hương Chủ Ân bỗng dừng lại, liếc mắt trừng nàng.

Nàng sáu tuổi đã mất mẹ, mười tuổi là thời điểm lão ba cưới Lâm

Nguyệt Hà, từ đó nàng không hy vọng xa vời mẹ kế sẽ mang lại tình yêu

một người mẹ cho nàng, sự thật chính mình khi nàng sinh hạ Hương Dừng

quả thật lộ ra bộ mặt thật, nhưng nàng không biết tại sao lại không

thích nàng cũng không nên ở tới hôm nay sắp đặt hôn nhân của nàng!

Ngay từ đầu khi đi vào nhà ăn nàng nghĩ là bữa ăn bình thường nhưng

khi vừa ngồi xuống chưa bao lâu nàng đã nghe được nội dung cuộc nói

chuyện nàng đột nhiên mới phát hiện bọn họ đem nàng gả đi!

Đối phương chính là nam nhân gần bốn mươi, dáng vẻ đáng khinh không sai, nàng sinh khí (tức giận) là Lâm Nguyệt Hà không được sự đồng ý của nàng

đã nhận sính lễ của đôi phương.

Này tính cái gì?

“Ta...ta cũng vì ba người, bằng không người nói làm sao có tiền thuốc men cho ba người? Ba người đã ở nhà một thời gian không đi làm người có biết không.....”

“Người là thê tử của hân chẳng lẽ không cùng hân chịu chung hoạn nạn sao?” Hường Chủ Ân căm tức hạ thấp giọng.

Thân là nữ nhi nài vồn nhẫn nhịn cho nên nài mới nghĩ biện pháp,

mặc kệ như thế nào nài nhất định sẽ có tiền nhưng là không dùng phương

pháp bán chính bản thân mình!

“Ta chưa cùng hân chịu hoạn nạn sao? Nếu đây đúng là sự thật thì ta đã sớm chạy!” Lâm Nguyệt Hà sắc nhọn phản bác nói:

“Người vẫn ở bên ngoài căn bản không biết vài năm nay kinh tế khó

khăn trong nhà cũng có nhiều việc cần chi tiêu, chỉ có người một mình ở

bên ngoài tự do, thoải mái!”

“Ta tự do thoải mái? Ta ở bên ngoài học đại học có từng về nhà lấy một xu sao?” Hường Chủ Ân tức đến phát run:

“Mà người giúp ba ta chính là đem ta bán đi? Đây là phương pháp cùng chung hoạn nạn sao?”

“Ta nào có đem người bán đi, đây là kết hôn—.”

“Người dựa vào cái gì làm chủ cho ta? Dựa vào cái gì giật dây người

kết hôn của ta? Dựa vào cái gì người nhận sính lễ của người ta? Ta còn

có thể trở về sao? Ta không kết hôn, chuyện này người muốn xử lí sao là

chuyện của người dù sao ta cũng không quan hệ!”

Đối mặt với lời chất vấn liên thanh của nài, Lâm Nguyệt Hà tư thế

không đổi “Không có khả năng! Bọn họ vừa rồi cũng nhắc tới tiền sính lễ, tháng trước ta đã lấy cũng đã sớm dùng hết ta không còn tiền, người muốn chính mình còn.”

“Người!”

“Dù sao tình hình là vậy, người hiện tại trở về cho nhanh.”

Hường Chủ Ân tức đến khôn nói lên lời ngay cả mặt cũng biến thành màu đen, cảm thấy chính mình sắp phát điên.

“Không cần đem sự tình nháo loạn, như vậy rất khó coi người ta sẽ

nói ba người không đối xử tốt với người sẽ nói không có giáo dưỡng.”

Nghe vậy nài lại không thể không chế, hai mắt đầm lệ khó có thể tin mẹ kể lại có thể nói những lời như thế.

“Không có giáo dưỡng? Người như thế nào có thể nói ra.....Trên đời này vì sao có người ích kỉ như người? Người có biết hiện tại mình đang làm cái gì? Thanh âm của nài vì ghen lời mà trở nên khan khan.

“Ta....”

“Không cần nói tất cả là tốt cho ta, đây chỉ là chuyện lừa trẻ con.” Thở sâu, Hường Chủ Ân muốn chính mình không được lộ vẻ yếu đuối.

“Lâm Nguyệt Hà, ta nói cho người, chuyện này là của người đừng hy

vọng xa vơi là ta sẽ ra mặt giúp người thay đổi cục diện bởi vì người

không phải mẹ ta.”

“Ngươi!”

Hướng Chủ Ân mặc kệ nàng, xoay người muốn rời đi nhưng mà đứng quá lâu khi đứng lên nàng lao đảo nhưng một cánh tay lập tức đem nàng ổn định.

Nàng cúi mặt nói: “Thực xin lỗi, ta không nhìn thấy.”

“Không sao cả.”

Thanh âm trầm quen thuộc truyền tới bên tai nàng, nàng bỗng dừng giương mắt liền kinh ngạc rồi cuộc toe toét cười. “Ngươi. ....”

“Uy, các ngươi hiện tại rốt cuộc là như thế nào? Tại sao đi toilet lại lâu vậy?”

“Thật có lỗi, thật có lỗi chúng ta vừa vặn có việc.”

Phía sau truyền đến thanh âm xin lỗi của Lâm Nguyệt Hà, Hướng Chủ Ân không quay đầu lại phát hiện có người dắt tay nàng, nàng thoáng nhìn người kia là vị hôn phu theo sắp đặt của nàng.

Nàng theo bản năng nắm chặt tay Tông Đình Tú.

“Uy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao nam nhân này này cầm tay nàng không buông?” Nam nhân phát hiện thấy nàng nghi hoặc hỏi Lâm Nguyệt Hà.

“Không có việc gì, chính là một người xa lạ.” Lâm Nguyệt Hà cười hoà giải nhanh chóng chế trụ cổ tay Hướng Chủ Ân, mười ngón tay cơ hồ muốn phá nát cổ tay của nàng, “Chủ Ân nhanh một chút, chúng ta còn chưa ăn xong.”

“Ta không cần trở về!” Nàng gầm nhẹ, giương mắt năn nỉ Tông Đình Tú,

“Cầu xin ngươi dẫn ta đi.”

Thấy nàng yếu ớt hần lập tức đem nàng bảo hộ trong lòng nhìn về phía Lâm Nguyệt Hà,

“Ngươi thấy không có quan hệ gì?” Tiếp theo không khách khí đẩy tay Lâm Nguyệt Hà ra.

Hắn không có biện pháp không chú ý nàng, hần đứng cách nàng không xa liền nghe được đoạn đối thoại nên hiểu được tình huống lúc này.

Nếu không sớm nghe qua Vương Vũ Hoàn đề cập qua nàng cùng mẹ kế ở

chung không tốt, thật là khó tin vỡ kịch đang ở trước mắt nhưng lại là

sự thật.

Mà đối mặt với ánh mắt cầu cứu của nàng hắn cũng cảm thấy thoải mái nên làm cho hắn bất kể cách gì muốn bảo hộ nàng.

“Uy, nàng là vị hôn thê của ta tại sao lại ở trong lòng một nam nhân khác? Ta không cần nàng!” Nam nhân kia lập tức rống to.

“Không phải, không phải, đây chỉ là hiểu lầm.” Lâm Nguyệt Hà trấn an.

“Nữ nhân không biết xấu hổ, cho dù ta cưới nàng nàng nhất định sẽ hồng hạnh vượt tường (ngoại tình), ta không cần, ngươi đem sính lễ cùng mười lượng vàng trả lại cho ta!”

“Ta ta. ....” Lâm Nguyệt Hà lộ vẻ mặt khó khăn bởi vì đối phương âm lượng quá lớn làm cho mọi người trong nhà ăn đều chú ý.

Hướng Chủ Ân cảm tức quay đầu, “Còn có mười lượng vàng?” Nàng cư

nhiên lấy sính lễ sáu mươi vạn tiền cùng mười lượng vàng đem nàng bán đi lại ngay cả tiền cũng giấu không nói nghĩa là làm sao?

Nàng căn bản tính chiếm mười lượng vàng còn dám nói chính mình không toan tính?

“Ngươi câm miệng! Lâm Nguyệt Hà lộ sắc mặt không tốt.

“Ngươi đáng giận!”

“Đù, đi thôi.” Tông Đình Tú kịp thời tham gia, thực tự nhiên nắm tay nàng đi.

“Hương Chủ Ân không cho phép ngươi đi, ngươi phải phụ trách đem tiền trả lại cho bọn họ!”

Hương Chủ Ân lạnh lùng quay đầu.

“ta nói cho các ngươi, tiền sinh lễ cùng vàng đều là bà ta lấy, các

ngươi muốn đòi thì đòi bà ta, ta một chút quan hệ đều không có.” Nàng có thể vì người nhà mà nợ nhưng không bao gồm nữ nhân này.

“Ngươi hiện tại nếu đi sau này không cần trở về cho ta!” Đối mặt với ánh mắt chỉ trích của mọi người, Lâm Nguyệt Hà thẹn quá hoá giận nói.

“Ta căn bản không nghĩ trở về!” Nếu không phải trong nhà còn có lão ba của nàng thì căn bản nàng không nghĩ trở về nhà.

Tông Đình Tú cước bộ nhanh hơn mang nàng đi ra ngoài, đang định đi vào bãi đỗ xe thì nàng lại bỏ tay hắn ra.

“Hương Chủ Ân?” Hắn khó hiểu quay đầu.

“Cám ơn ngươi.” Nàng khom người hướng hắn nói lời cảm tạ, lập tức đi vào bên trong trận mưa to.

“Ngươi đang làm cái gì? Xe của ta đỗ bên kia ta đưa ngươi về.” Hắn chạy ra ngoài mưa giữ chặt nàng.

“Xin ngươi đừng làm cho ta cảm thấy khó xử.” Nàng bỏ tay hắn ra, đứng lên chạy ra.

“Làm sao khó xử?” Hắn liền đuổi theo nàng, cứng rắn đem nàng ôm vào lòng.

“Như vậy còn chưa đủ khó xử?” Hương Chủ Ân khóc ròng, nước mắt theo mưa trôi đi, “Như vậy còn chưa đủ khó xử sao.....”

Đó là miệng vết thương của nàng, hiện tại nàng xấu xí ở trước hắn cho nên nàng thậm nghĩ chạy đi.

Nàng không muốn chuyện xấu trong nhà, bị gia đình đối xử, chính mình không được yêu thương, chính mình không được quý trọng... nàng không cần

Lâm Nguyệt Hà yêu thương nàng nhưng là không muốn để cho người khác biết nàng như vật không được coi trọng nhất là hắn, nàng không muốn cho

hắn

thấy.

“Căn bản không phải chuyện liên quan đến ngươi không phải sao?”

“Ngươi không hiểu.”

“ta làm sao muốn hiểu?” Hắn nhăn mi lại.

“Ngươi muốn có cái gì đều có làm sao biết bị ai của chúng ta?”

Hắn đứng trên đỉnh của gia tộc, là người được yêu thương bao bọc làm sao biết bọn họ vì tiền mà khó khăn như thế nào?

“Phải không? Ngươi như vậy là nhận định ta?” Hắn nhăn mặt, “Mau cùng ta lên xe, ngươi muốn bị cảm đúng không?”

“Ngươi về đi, không cần lo cho ta.”

Cảm giác nàng gãy dựa Tông Đình Tú lập tức cúi xuống ôm nàng.

“Buông!”

“Cầm miệng!” Cả người ướt đầm hắn ôm nàng hướng tới bãi đỗ xe, Chris đã đánh xe tới đón hai người.

Ngồi lên xe Hương Chủ Ân còn muốn mở cửa chạy thoát, may mắn Tông Đình Tú nhanh tay ngăn lại đem nàng kiểm chế trong ngực.

“Chris, lái xe!”

Chiếc xe màu đen cao cấp lập tức lao ra ngoài bãi đỗ xe, đi như bay trong màn đêm tối.

Bất quá ngồi đã được một lúc nhưng Tông Đình Tú vẫn đem nàng kiểm chế trong lòng như gà mẹ ôm con.

“Ngươi không nói muốn đưa ta trở về?” Nàng hiện tại thậm nghĩ về nhà sẽ đỡ hơn.

“cầm miệng cho ta, không cần khiêu chiến với tính nhẫn nại của ta.”

Đem nạng quăng vào ghế sofa, Tông Đình Tú lập tức đi vào trong phòng tắm quần áo thùng thình của chính mình cùng khăn tắm ném cho nàng, “Đi tắm rửa cho ta.”

“.....ta muốn trở về.” Nàng run lên nhưng vẫn quật cường nhắc lại.

Thấy thế Tông Đình không do dự, hít sâu một hơi trực tiếp đem nạng kéo vào phòng tắm, xả nước ấm, quay đầu lại xem nàng” “Ngươi nếu không tắm, ta không ngại giúp ngươi.”

“.....Ngươi không đi ra ta làm sao tắm được?”

Tông Đình Tú bình tĩnh trừng mắt nhìn nàng xác nhận nàng không bỏ trốn mới đi ra ngoài: “20 phút nữa mới cho ngươi ra!” hần rống to.

“Đã biết, ngươi rống cái gì!” Nàng ở trong phòng tắm quát ra

Nghe thất ngữ khí của nàng hần lúc này mới có một chút yên tâm.

“CEO, ngươi cũng nhanh đi tắm đi.” Chris thay hần chuẩn bị quần áo trách mắng nói.

Tông Đình Tú nhìn cả người cũng ướt đầm, phát phát tay nói. “Ngươi đi tắm trước đi, ta muốn trông nữ nhân này.”

“.....CEO?”

“Không trông nàng thì nàng thực nhanh bỏ chạy nếu bị cảm thì ai làm

đồng hồ báo thức cho ta?” Kỳ thật hần không muốn xen vào nhưng là không

khống chế được hành vi của chính mình, động tác nhanh hơn suy nghĩ mà

hành động cho nên Vi Nhất nói qua lý do khẳng định tính đồng hồ báo thức rất tốt mà chưa bao giờ ảnh hưởng đến công tác hần mới có thể như gà mẹ vậy.

Chris thần sắc phức tạp nhìn hần một cái, yên lặng đưa khăn tắm cho

hần quyết định đi tắm trước không muốn đem thủ trưởng luôn luôn thông

minh bây giờ lại gây ngốc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoà Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hai mắt mở ra, Hương Chủ Ân nháy mắt giật mình muốn làm rõ rốt cuộc mình đang ở đâu

Nàng nhìn lên trần nhà có đèn chùm lớn, trước mắt trần nhà lại khảm xinh đẹp hoa văn màu ngọc lưu ly, thật sự rất đẹp.

Đầu hỗn loạn, trí nhớ hôm qua chậm rãi ủa về, nàng nhớ hôm qua vừa

tắm xong, Tông Đình Tú cả người ướt đầm đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chăm

nàng tiếp theo nàng chạy nhanh lên giường đi ngủ hần mới đi tắm.

Kỳ thật nàng không tỉnh ngủ trong này nhưng không biết vì sao không cần thận liềm ngủ luôn.

Nhìn ra cửa sổ trời đã sang lại nhìn đồng hồ ở trên tường đã tám giờ hơn, nàng chạy nhanh rời giường về nhà thay quần áo đi làm.

Nhưng là giường rất thoải mái chính là nàng không muốn dậy tẹo nào.

Chậc! khó trách Tông Đình Tú luôn nằm lì không chịu dậy, nếu là nàng

cũng muốn nằm bất động trên giường nhất là cái chăn này.....

Chặn lại cái ý nghĩ đó đến nàng cần cố, nàng nghĩ được thuộc loại

trà của hần thân nhiên trà hương vị hoa vị không có tới từ mặt nóng lên, chạy nhanh đem chăn xốc lên.

Hần thật sự là làm cho người ta sờ không được rõ ràng là quái nhân, cứng rắn đem nàng về nhà, bức nàng ở trong phòng tắm....

Hương Chủ Ân suy nghĩ một lát, ngồi dậy trong đầu hiện lên chút đoạn ngắn kí ức, chạy nhanh nắm lên chăn nhảy xuống giường.

Buổi sáng ngày hôm qua nàng gọi hần rời giường, thư kí của hần ngủ trong phòng nay nghĩ đến có thể tựa hồ tìm ra nguyên nhân.

Nàng mở cửa thực tự nhiên đẩy cửa phòng ngủ chỉ thấy Tông Đình Tú

như trước cuộn mình ở trong chăn nhưng trên người chỉ mặc duy nhất một

cái quần.

Tốt lắm, nàng đoán đúng rồi.

Trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường! Bởi vì chỉ có duy nhất

một cái chăn cho nên thư kí của hần mới ngủ ở trong phòng, tối hôm qua

hần mới có thể đem chăn giao cho nàng.

Thật là nàng làm sao có thể quên phòng khách có bao nhiêu điểm tích mịch, người này thật sự cô đơn?

Đi đến gần nàng nhớ Tông Đình Tú có thói quen ngủ lơ đãng, nàng

nhánh chóng đập tan ý nghĩ trong đầu, đem chăn đắp cho hần cũng không

cần thận đụng trúng hần làm nàng sùng sốt.

“Quái, rõ ràng nhiệt độ bình thường sao trên người hần lại nóng như

vậy?” Nàng tự hỏi mình, suy nghĩ rồi lấy tay đặt lên trán hần, quả thật

phát hiện người hần nóng quá nàng vội gọi hần: “Tông tiên sinh, Tông

tiên sinh?”

Tông Đình Tú như thường lệ ngủ giống người chết, kêu thế nào cũng không dậy.

“Tông tiên sinh!”

Chẳng lẽ là nàng làm hại? Ngày hôm qua hần vì nàng tắm mưa, về nhà

lại nhìn chăm chăm vào phòng tắm của nàng, sao lại đối tốt với nàng như

vậy? Hương Chủ Ân đứng ở bên giường cảm động cùng sốt ruột trong lòng.

Ở ngoài cửa Chris vừa vịn đi qua lập tức đi vào xem nàng đang làm cái gì.

“Chris tiên sinh!” Vừa thấy hần đến Hương Chủ Ân như tìm được ánh sáng: “Tông tiên sinh phát sốt, làm sao bây giờ?”

Chris nghe vậy mặt mày bỗng nhàn lại.

Nửa ngủ nửa tỉnh, Tông Đình Tú cảm giác bên người có người bên cạnh

nhưng là động tác mềm nhẹ, ngay cả động tác xoa trán hắn cũng thập phần

ôn nhu (đoạn này ko biết diễn tả sao cho đúng nên giữ nguyên theo convert)

Muốn uống nước sẽ có nước tự động đi vào miệng hắn, đầu đầu sẽ có người bóp đầu cho hắn còn thập phần nỉ non ghé vào lỗ tai hắn.

“Thực không thoải mái sao? Có hay không cảm thấy tốt hơn? Nhiệt độ sao vẫn còn cao như vậy?”

Một lúc sau âm thanh hỏi han truyền đến làm hắn không khỏi buồn cười.

Hắn nhận ra chủ nhân của âm thanh này, cũng ngửi thấy mùi hương

thanh nhã mà thơm ngát trên người nàng làm hắn trở nên an tâm khiến cho

đau ốm của hắn liền lùi đi lại chìm vào giấc ngủ

Thẳng đến khi tỉnh dậy bên tai truyền đến là âm thanh nhẹ.

Miệng hắn không tự chủ được “Chris?”

“Ngươi tỉnh!”

Đáp lại lời của hắn là một giọng nữ dễ nghe, hắn bỗng dưng mở mắt

nhìn rõ vẻ mặt vui mừng của Hường Chủ Ân, ngay tức khắc lại truyền đến

âm thanh hỏi han cùng quan tâm làm cho hắn không biết phải làm sao.

“Có hay không cảm thấy đỡ một chút? Có đói bụng không? Ta nấu một ít cháo hải sản, có muốn ăn một chút không?”

Vừa nhìn thấy hắn tỉnh nàng lập tức đến bên giường, đôi mắt trong veo nhìn hắn.

Tông Đình Tú thần sắc không thay đổi nhưng là ngực hắn không ngừng đập nhẹ.

“Làm sao vậy? Vẫn là không thấy thoải mái?” Xen hắn chưa nói được

nửa câu nàng lại đặt tay lên trán hắn “Nhưng nhiệt độ giống như đã

giảm. ...”

“.....Ngươi nghĩ tay ngươi là cái nhiệt kế?”

“Tốt lắm, ta nghĩ bệnh của ngươi đã đỡ.” Tiện miệng tái xuất giang hồ, đại biểu muốn nói hắn đã tỉnh.

Cảm giác lòng bàn tay nàng rời trán hắn, hắn không nghĩ ngợi liền

hỏi nàng “Mấy độ?” hắn hỏi tiếp “.....Tay của ngươi không phải nhiệt kế.”

Chậc! nàng bắt đầu cảm thấy có gì đó.

“là nước lạnh, thực thoải mái.”

“.....Ngươi rốt cuộc có hay không cảm thấy tốt hơn một chút?”

Hắn không trả lời, chỉ nói: “Ta đói bụng.”

“Thật sự?” Hường Chủ Ân mắt sang lên, nhanh tay rút về. “Ngươi chờ ta một chút.” Nói xong nàng chạy đi nhanh như chớp.

Tông Đình Tú buồn bã vì vừa rời tay nàng còn ở trên trán hắn, nhưng

một lúc sau nàng nhanh chóng chạy tới trên tay bưng một bát cháo.

“haha..... ta làm món ăn nhẹ” Đem bát cháo đặt ở đầu giường, nói xong nàng lập tức chạy đi.

Trùng mắt nhìn bát cháo, Tông Đình Tú miễn cưỡng nhắm mắt lại.

“Ách, người như thế nào lại không ăn?” Không bao lâu sau Hương Chủ Ân lại đi vào phòng, trong tay cầm túi hoa quả.

“Ta không đứng dậy được.” Hấn nói dối không đo mặt.

“Ta giúp người.” Nàng đem hoa quả đặt xuống, nàng lấy gối đầu của hấn rồi tự nhiên vây quanh hấn

Tông Đình Tú run run, không đoán được nàng lại làm như vậy, một chút cũng chưa ý thức được nàng nâng hấn dậy.

“oa, thật nặng, người có thể dùng một chút lực được không?”

“Dùng lực.....Người xác định?” Hối hấn có thể hay không dùng chút lực, thật là kích thích.

“Đúng?” Hương Chủ Ân trả lời, hết sức kéo hấn ngồi dậy, bắt đầu đi

kéo nhưng không thể nhúc nhích. Thật nhanh Tông Đình Tú khởi động toàn

thân lại vừa vặn đem hết toàn lực kéo Hương Chủ Ân xuống.....Không, hấn

là nên nói hấn thật không cần thật ngã vào nàng, ngực mềm ại cùng mùi

hương tao nhã thoang thoảng làm lòng hấn không kìm được mà rung động.

“Đau quá!” Hương Chủ Ân lùi lại, mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn hấn “Người không phải không có sức lực?”

“Không phải người muốn ta dùng sức?” Hấn tức giận trả lời lại không

biết là khí của nàng né tránh vẫn là mất định lực của chính mình.

“Người.....”

“Người đau chẳng lẽ ta không đau?” Hấn chỉ vào mặt mình không hề nghĩ lại vừa rồi mới vừa hoang mang.

Hương Chủ Ân trừng mắt nhìn hấn bắt đầu nguyên rửa hấn nên ngắt đi, tốt nhất là ngủ hết đời đi!

“Ta đói bụng” “Cháo ở kia.”

Tông Đình Tú cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, đôi mắt thâm

thúy nhìn thẳng nàng giống như nàng là ‘một cái thần đăng’ chỉ cần trừng nàng giấc mộng lập tức có thể thực hiện.

“Người!” Đáng giận! Tính thử xem ai muốn hấn là bệnh nhân? Nàng là thủ phạm nên làm trâu làm ngựa bồi thường hấn.

Nàng thờ phỉ phỉ cầm lấy thìa cháo xác định đã hết nóng mới tiến đến đút vào mồm cho hấn.

Nhìn hấn nuốt nàng không khỏi hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ta không có vị giác.” Ăn không ra vị tốt xấu nhưng là hấn phỉ

thường quan tâm đến rằng đó là món nàng làm cho nên giống như có điểm

mặn có điểm ngọt.

“Quên đi, có thể nuốt trôi là tốt rồi, bác sĩ nói qua người tẩm mư

là nguyên nhân chính nhưng cũng vì người quá mệt mỏi cho nên thừa dịp

tẩm mư làm cho sức khoẻ trở nên xấu hơn.”

Hấn từ chối ý kiến rồi chuyển đề tài, “Chris đâu?”

“Hấn đi tìm bác sĩ xem tình hình của người nói phải giúp người bồi

bổ để có thể phục hồi trở lại làm việc.” nàng nói xong, cảm thấy bọn họ

đứng rất cao, nếu muốn đứng vững thì rất vất vả.

“Tại sao không phải là người đi tìm bác sĩ?” Hấn tùy tiện nói chuyện phiếm.

“Ta vốn muốn mang người đi gặp bác sĩ nhưng lại không dám động tới người.” Nàng vừa nói vừa uy.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta nghĩ người lại ngủ lơ đãng.”

Tông Đình Tú khẽ nhếch mi. “Vì phòng ngừa có người lại xốc chần của ta cho nên sau lần đó ta đều có mặc quần.”

“Ai nhàm chán như vậy xốc chần của người?” Nàng sớm giải thích qua được không, việc kia chỉ là một hiểu lầm.

“Có trời mới biết ngày nào đó người lại đột nhiên xúc động làm thì như thế nào?”

“Ai xúc động a!”

Xem bộ dáng nàng thờ phỉ phỉ, Tông Đình Tú lại cất tiếng cười to,

cười đến âm nhu trên khuôn mặt có chút hiền ngang, bệnh tình có lẽ đã

đều, khí sắc tốt hơn rất nhiều.

Thấy hắn cười mắt đều híp lại, không biết tại sao Hường Chủ Ân cuối cùng cũng thờ nhẹ, cười nhạt.

“.....Thực xin lỗi, là ta hại người bị cảm.”

“Đúng, là người hại ta cho nên người chiếu cố ta là việc nên làm.”

Hường Chủ Ân nhất thời ngạc nhiên.

Hắn như thế nói việc này là đương nhiên, hại tâm tư áy náy của nàng đều theo lời nói vừa rồi biến mất không còn!

“Người hôm nay không đi làm?”

Tức giận trừng hắn một cái nàng mới trả lời, “Có, vẫn là đến quán

nhìn xem dù sao ta cũng là quán trưởng, không thể đem quán bỏ mặc.” Nhìn thấy chén cháo đã gần hết, nàng cười híp mắt, “Bất quá ta lập tức lên

lầu sợ người không thoải mái mà bên người cũng không có ai chiếu cố

người.”

“Người có hay không cảm thấy không thoải mái?” Hắn gạt dầu, tầm mắt chuyển tới bàn có túi hoa quả.

Nhận thấy tầm mắt hắn thay đổi, Hường Chủ Ân thực nghe lời lập tức cầm lấy túi hoa quả, xoa xoa một quả táo rồi bắt đầu gọt.

“Không có, ta tốt lắm.”

Hắn hỏi, “Như thế nào ta bị cảm, ta còn cảm thấy chưa khỏe mà người lại có việc phải đi.”

“Đó là bởi vì người –.” Nói đến đầu lưỡi nàng nuốt vào, sợ lời nói kế tiếp của nàng khó có thể tiêu thụ.

“Như thế nào, đầu lưỡi bị mèo ăn?” Hắn miễn cưỡng nhìn về phía nàng há mồm đợi nàng dứt vào mồm.

“Không có việc gì, chính là.....” Nàng đưa táo đã gọt dứt cho hắn. “Cảm ơn ngày hôm qua người đã giúp ta.”

“Chúng ta hiện tại là muốn ngoạn thỉnh, cảm ơn, thực xin lỗi?” Hắn hứng trí thiếu thiếu nhất, lại há mồm muốn nàng lấy dầu tây.

“Người này.....” Ai, thật là nếu lời nói là tiện miệng như thế ngay cả tâm cũng cùng nhau tiện? Như vậy không thống nhất nàng cũng rất khó

giải quyết như thế nào đối mặt với hắn. “Ta chỉ muốn nói đó là việc

riêng của nhà ta, thật sự không muốn cho người thấy tình trạng này.....”

“Ngày hôm qua là ai muốn mang nàng đi?”

“Ta.....”

“là ai vong ân phụ nghĩa, hại ta tắm mưa bị cảm?”

“.....Cho nên ta chiếu cố ngươi còn gì.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Nghe thấy lời này Tông Đình Tú lại không vui.

“Ngươi có thể đi về.”

“Làm sao có thể?”

“Nếu chiếu cố ta là nghĩa vụ thì ta cũng không cần.” Hắn nằm xuống, kéo chăn theo thói quen cuộn mình lại.

Nàng chiếu cố hắn bất quá là nghĩa vụ, một trách nhiệm, trong lời

nói nàng chiếu cố hắn, đối tốt với hắn cũng không phải vì hắn là Tông

Đình Tú mà nàng cảm thấy áy náy.

Hắn cảm giác được nàng còn tồn tại, cảm thấy chính mình còn muốn để ý.

Nhưng là vì sao? Hắn lại muốn để ý nàng? Thậm chí bởi vì cái nghĩa vụ kia mà bất mãn?

Hương Chủ Ân khó hiểu trừng mắt nhìn đỉnh đầu của hắn, không phải nghĩa vụ thì là cái gì?

“Tông tiên sinh chờ một chút thì ngủ, ngươi còn phải uống thuốc.”

Tuy rằng khó hiểu nàng vẫn gọi hắn dậy, không cho hắn đi vào giấc ngủ.

Tông Đình Tú miễn cưỡng giương mắt, há mồm, tạm thời lui binh.

“Thật là.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm, mở gói thuốc của hắn ra, lấy viên thuốc lại lấy cốc nước có sẵn ống hút chuẩn bị đưa đến miệng của hắn.

“Nhanh chút, ta mới miệng.”

“Đến đây đại gia.” Nàng bỏ viên thuốc vào miệng hắn, một lần, hai

lần, lần thứ ba chạm vào môi của hắn nàng vội rút tay về lại phát hiện

tâm mắt của hắn nóng lên như quán quít lấy nàng. “Ngươi làm gì nhìn ta?”

Hắn không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

“Ngươi không nuốt vào không khổ sao?” Hương Chủ Ân chạy nhanh đem ống hút lại gần, tạm thời nhiệt độ đã giảm.

Tông Đình Tú hút một miếng đem thuốc nuốt vào, lông mày nhanh chóng nhíu vào. “Thật khó nuốt, ta muốn uống cà phê.”

“Ngươi hiện tại không thể uống loại đồ uống có chất kích thích, chờ

người khỏi bệnh ta sẽ chiêu đãi ngươi cà phê miễn phí.” Nàng vỗ ngực cam

đoan.

“Ta không cần cái loại này, ta muốn cà phê làm cho ta thanh tỉnh.”

“.....Ngươi, mấy buổi sáng gần đây cà phê đều là ta pha nha!”

“Khó trách gần đây ta tỉnh nhanh như vậy.”

“Ngươi!”

Xem nàng tức lên tâm tình Tông Đình Tú có chút an ủi, hắn xuy tay. “Tốt lắm, ngươi về đi ta muốn ngủ.”

“Ngươi bảo ta về là ta liền về đi?” Bị chọc tức Hương Chủ Ân rất bực mình.

“Chẳng lẽ ngươi muốn được một thuốc lại tiến thêm một sào?” Nheo con ngươi đen lại hắn cười đến ái muội. “Hay là ngươi tính lấy thân báo đáp?”

“Ta phi! Ngươi cũng không phải ân nhân cứu mạng của ta.”

“Ý tứ của ngươi là chỉ cần ta là ân nhân cứu mạng của ngươi là có thể lấy thân báo đáp?”

“Ngươi mơ đi!” Có thể cùng nàng nói chuyện thì bệnh tình của hắn có

lẽ đã đỡ phân nửa, bất quá gần đây cảm mạo rất khó trị vẫn là cẩn thận

một chút, ở lại chiếu cố hắn một đêm nàng mới có thể an tâm một chút.

Tông Đình Tú bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu, trong lòng tạm thời

kết luận: “chờ xem” Vô luận vì sao hắn để ý đến nàng, nhưng nếu hắn đã

bắt đầu để ý đến nàng thì nàng làm sao có thể không cần hắn?

Không biết tâm tư hắn nghĩ gì, Hường Chủ Ân hướng hắn làm mặt quỷ.

Thấy hắn nhắm mắt lại tựa hồ tính đi vào giấc ngủ liền không nghĩ muốn

âm ỷ làm phiền hắn, nàng trở lại bàn tiếp tục công việc viết truyện của

nàng.

Nàng tạm thời để chuyện không vui sang một bên, chìm đắm trong không gian riêng của mình bởi vì viết truyện là sở thích, thú vui của nàng

nên nàng không phát hiện có một đôi mắt không ngưng chăm chú nhìn vào

nàng, quán quanh nàng.

Hai ngày sau xác định Tông Đình Tú đã có thể đi lại, ăn uống bình

thường, nàng trả phép đi làm. Hai ngày này nàng không ở quán nên Vương

Vũ Hoàn phải trông coi một mình. Vừa nhìn thấy hai người bọn họ đi vào

quán hắn không khỏi cười nói: “Xem ra cảm tình của các ngươi chuyển biến tốt lắm.”

“Tuyệt đối không như ngươi cùng Nghê đại ca.” Đi vào quầy bar, Hường Chủ Ân hướng Nghê Vi Nhất đang dung bữa sáng cười nhạt.

“Kia đương nhiên.” Đi ra ngoài quầy bar, Vương Vũ Hoàn nhiệt tình vây quanh bạn tốt.

Nghê Vi Nhất không chút khách khí tạo khoảng cách với hắn, dung ánh mắt sắc bén ép hắn ngồi nghiêm chỉnh.

“Đúng rồi, ba ngươi đỡ chưa?” Sau một trận cười đùa Vương Vũ Hoàn mới hỏi.

“Ách.....” Nàng đều đã quên chuyện này. “Cái kia.....” Nàng nắm chặt đầu

ngón tay. “Đại ca, ta có một chuyện muốn thương lượng với ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Chính là —.”

Ngồi bên cửa sổ Tông Đình Tú giống như không chút để ý nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn ba người cố gắng nghe họ nói chuyện. Chờ khi Hường Chủ Ân đưa cà phê tới hắn thành linh hỏi: “Ngươi không phải muốn xử lý

chuyện kẻ mẫu?”

“Ta không hiểu ý của ngươi.” Nàng bị câu nói không đầu không đuôi của hắn cảm thấy khó hiểu trong lòng.

“Kia làm gì với ngươi lão bản quay đầu tặc?”

Nàng lại sững sốt, cuối cùng mới làm rõ tình huống. “Ngươi nghe lén chúng ta nói chuyện.”

“Là các ngươi nói chuyện lớn quá.”

“.....Vậy ngươi không nghe thấy ta muốn mượn tiền là vì ba ta nằm viện?” Lỗ tai của hắn đúng là thính.

“Như vậy.....” Hắn suy nghĩ, đột nhiên hỏi: “Một trăm vạn đủ không?”

Hắn mơ hồ nghe được một ít, chỉ biết là nàng muốn mượn Vương Vũ Hoàn một trăm vạn mà Vương Vũ Hoàn vừa nghe xong không nói hai lời liền đồng ý, chính là tiền phải đợi hai ngày nữa mới tới tay.

Làm cho hắn bất mãn chính là chính mình rõ ràng ở chỗ này, chỉ cần quay đầu lại nhưng vì sao không tìm hắn?

“Người làm sao hỏi cái này?”

“Ta cho người mượn tiền, tiền mặt, hoàn toàn không cần chờ.”

Nàng nhìn hắn khó hiểu. “Làm sao đối với ta tốt như vậy?”

“Bởi vì ta muốn người lấy thân báo đáp.” Hắn cười đến không ngậm miệng lại được, ý tứ toàn là vui đùa.

“Ta sẽ kiếm tiền trả người, không cần tất yếu bán chính mình.”

“Hả, người nhìn lại chính mình đi, người cứ nhiên cho rằng chính

mình trị giá một trăm vạn sao?” Tông Đình Tú che miệng tỏ vẻ kinh ngạc.

“.....Người không nói gì ta cũng không báo người cảm điếu.” Nam nhân

này thực sự làm hắn cảm động với hắn biến mất.....bất quá có thể cùng hắn

tranh cãi như vậy cảm giác cũng khá tốt.

Tông Đình Tú lên tiếng cười, cùng nàng hẹn chờ hắn tan tầm thì lấy của hắn một trăm vạn, cùng nàng đến bệnh viện

Nhưng mà tối hôm đó hắn cùng Hường Chủ Ân đi vào bệnh viện liền thấy một việc khó hiểu đang diễn ra trước mắt.

“Xuất viện?” Hường Chủ Ân kinh ngạc nhìn phụ thân đang chuẩn bị hành lý, có thể về nhà.

“Không ra viện chẳng lẽ còn muốn ta ở lại nơi này?”

“Lão ba, không phải người muốn phẫu thuật sao? Làm sao có thể xuất viện?”

“Ai muốn phẫu thuật?”

“Không phải người sao? A đi nói tìm người không khỏe cần phẫu thuật.”

“Bậy bạ! Nàng tình rửa ta chết sao? Ta khỏe như trâu, chính là huyết áp cao một chút, làm sao phải phẫu thuật?”

“Nhưng là.....”

“Không tin người hỏi bác sĩ.”

Hường Chủ Ân vội vàng chạy tới hỏi bác sĩ, xác định lão ba chính là

huyết áp hơi cao. Sau khi kiểm tra không có vấn đề gì thì tự nhiên có

thẻ xuất viện.

“Xem đi, cơ thể của rất tốt, bác sĩ làm sao không thể không cho ta xuất viện?”

Trên đường về nhà, Hường Cường vẫn là nhịn không được oán giận thê

tử, căn bản biến thành nguyên rửa hắn, ngược lại là Hường Chủ Ân không

biết tại sao Lâm Nguyệt Hà lại nói dối như thế.

“Bất quá, hắn là ai vậy?” Đi được một đoạn, Hường Cường mới nhớ tới, lấy khuỷu tay khủy vào tay nữ nhi.

“Hắn.....”. Nàng ngừng lại một chút.

Bằng hữu? Giống như chưa nghĩ tới nhưng nói là lão bản thì có điểm

kì quái, hay là nói nàng vay tiền của hắn, ...không đúng, hắn chính là

muốn cho nàng mượn, nàng căn bản không mở miệng.

“Hương bá phụ, ta là bằng hữu của nàng.” Phụ trách lái xe, Tông Đình Tú cười khẽ trả lời.

Hương Cường hỏi lại: “Là bằng hữu kiểu gì?”

“Lão ba!”

“Là bằng hữu có thể thấy ta trần truồng.”

Nghe vậy Hương Cường nhất thời im lặng. Khó có thể tin nữ nhi đã trở nên như vậy, hẳn nhất thời không chuẩn bị tốt tâm lý.

“Tông tiên sinh, người không cần nói lung tung!” Nếu không phải hắn đang lái xe thì nàng thật muốn đập vào gáy của hắn.

Tông Đình Tú sung sướng cất tiếng cười to.

“Chủ Ân, rốt cuộc chuyện này là thật hay giả?” Xoa xoa tim, Hương Cường suy yếu hỏi.

“Lão ba, đó chỉ là nói giỡn!”

“Vậy người vì sao lại đỏ mặt?”

“Lão ba!”

Bạn đang đọc truyện *Hoà Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lâm Tông

Đình Tú đưa 2 cha con họ Hương về nhà, trong nhà chỉ có thể dùng. .... từ

xuống cấp để hình dung tình trạng của nơi này. Toàn bộ Hương gia hỗn

loạn, không có đồ vật nào còn lành lặn, nhìn quanh thấy được trước mắt

là đồ vỡ, bên trong kêu khóc nổi lên ở bốn phía.

Hương Cường chạy nhanh vọt vào bên trong, chỉ thấy thê tử ôm con lớn tiếng khóc rống.

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Hắn vội hỏi.

Hương Dũng muốn mở miệng, lại bị mẫu thân ngăn lại.

Chỉ thấy Lâm Nguyệt Hà khóc thút thít một lúc lâu, mắt thấy trượng phu sắp phát điên, thút thít nói:

“Còn không phải bởi vì người không muốn bán chỗ này nên công ty kiến thiết mới tìm người đến đây đe dọa. ....”

“Cái gì? Ta không bán nhà mà bị uy hiếp đến như thế này sao? Không được, báo cảnh

sát, lập tức báo cảnh sát, loại sự việc đe dọa như thế này không thể bỏ qua!”

Nhìn ý đồ hắn muốn tìm kiếm điện thoại, Lâm Nguyệt Hà vừa khóc lớn hơn nữa lại nói to.

“Người

đánh, người đánh, tốt nhất là chạy nhanh báo cảnh sát, miễn cho chúng ta mẫu tử phải ở nhà, sớm hay muộn cũng bị đám kia hung thần ác giết! Nói

đến cùng còn không đều là người làm hại! Đem nhà bán đi, không phải

chuyện gì đều giải quyết xong?”

“Ta –”

“Người ta đã trả một trăm nghìn là giá tốt người vì sao còn không bán?”

“Nhưng là.....”

“Ồ ô, ta

như thế nào như vậy đáng thương, gả cho người muốn đi theo người chịu

khô lại bị một nữ nhân đáng giận khi dễ!” Thoáng nhìn Hường Chủ Ân, liền ngay nam nhân đêm đó bảo hộ nàng Lâm Nguyệt Hà lại khóc một phen nước mắt một phen nước mũi.

“Người đang nói linh tinh gì thế?” Hường Chủ Ân căm tức về phía tiền từng bước.

“Rốt cuộc

là ai ép ta, cứng rắn muốn đem ta gả đi ra ngoài? Thu sinh lễ của người

ta nói là vì tiền thuốc men của lão ba, nhưng bác sĩ nói lão ba căn bản

là không cần phẫu thuật, người vì sao muốn nói dối?”

Chẳng lẽ,

này hết thầy cũng chỉ là vì muốn bức nàng gật đầu kết hôn để độc chiếm

tiền sinh lễ cùng vàng? Có thể hay không rất lòng tham một chút?

“Hả? Người

cư nhiên đối Chủ Ân làm loại sự tình này? Vì sao ta không biết?” Hường

Cường vừa nghe, lập tức tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Ta, ta có

biện pháp gì? Người đột nhiên nằm viện, bác sĩ nói phải nằm viện kiểm

tra, ta nhất thời sợ thôi..... mấu từ chúng ta không có ai dựa vào, người

muốn chúng ta sống như thế nào?” Lâm Nguyệt Hà nói năng hùng hồn đầy lý

lẽ, khóc không dứt, như là nàng bị ngược đãi thâm trầm.

“Là người nói muốn hảo hảo chiếu cố mẹ con chúng ta.....”

Hường Cường đau đầu vỡ ngách, không nghĩ tới vừa ra viện còn có như vậy đáng ghét chuyện.

“Hảo, ta bán, như vậy có thể đi!”

“Lão ba, người thật sự muốn bán nhà?”

Nàng hướng

đến lão ba hỏi chuyện, mà khi lão ba thực nói muốn bán nhà, nàng nhìn

khấp phòng nhớ lại, nàng như thế nhưng có điểm luyến tiếc, nguyên lai

tưởng rằng chính mình đã muốn đem quá khứ quên đi không còn một mảnh,

nhưng khi nơi này sắp bị bán nàng lại cảm thấy kinh hoàng.

“Hảo, là

ngươi nói muốn bán, ta lập tức liên lạc với công ty xây dựng.” Lâm

Nguyệt Hà lập tức ngừng nước mắt, bắt đầu tìm kiếm điện thoại.

“Đợi chút, bá phụ.” Ở bên nghe xong cả buổi Tông Đình Tú chậm rãi mở miệng.

“Tông tiên sinh?”

“Đừng gọi

ta Tông tiên sinh, bảo ta Đình Tú là tốt rồi.” Hấn theo trong lòng lấy

ra hể ra thiệp vàng danh thiệp, đưa tới trong tay hấn.

“Nếu phòng ở quyết định muốn bán, không bằng bán giá tốt.”

Hướng Cường nheo mắt lại, nhìn lại danh thiệp.

“Ngươi cũng là làm xây dựng?”

“Đúng vậy, nếu ra giá là một trăm nghìn thì ta có thể trả hai trăm nghìn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hướng Cường không khỏi kinh ngạc liền ngay cả Hướng Chủ Ân cũng không khỏi nhú mày.

“Ta tin

tưởng tuyệt đối, họ sẽ không trả giá này, hơn nữa ta cũng có thể cam

đoan. Chỉ cần bá phụ đem nhà này bán cho ta, ta tuyệt đối sẽ không làm

cho chợ đêm biến mất, cũng tuyệt đối không để cho Công ty xây dựng Siêu

Quần thay đổi nhân khẩu các hộ tại đây” Tông Đình Tú cầm cười nẹ nhàng

nói.

Hấn nguyên

bản liền tính muốn khai phá nơi này, chẳng qua là nhất thời sơ xuất bỏ

qua thời cơ, nhưng là hiện tại hấn có thể trước nắm giữ một ít đất, cùng xây dựng Siêu Quần đàm phán, tiếp theo lại lấy nhỏ thắng lớn.

Bất quá hiện tại đây là mục đích thứ yếu, mục đích chủ yếu kỳ thật là –

“Ngươi là bằng hữu của Chủ Ân?” Lâm Nguyệt Hà lúc này mới làm rõ tình huống, nghĩ đến đối tượng của Hướng Chủ Ân.

Tông Đình Tú liếc nhìn nàng một cái, không có tiếp lời, Hướng Chủ Ân còn lại là phòng bị nhìn nàng.

“Ngươi đã là bằng hữu của Chủ Ân, kia hai ngàn vạn, có thể hay không. . . . . Quá ít ?”

Hướng Chủ Ân không dám tin rống,

“A di!”

“Ta nói có

cái gì không đúng? Nếu là bằng hữu, đương nhiên phải có hữu tình, hướng

chỉ, ta tin tưởng Tông tiên sinh là người có sự nghiệp lớn, khẳng định

sẽ không đem chỗ tiền nhỏ ấy vào trong mắt, đúng hay không?” Nàng cười

lấy lòng.

Tông Đình Tú cũng cười, lại cười đến lãnh, làm người ta không rét mà run, làm đông cứng nụ cười giả dối của Lâm Nguyệt Hà.

“A di, ngươi không cần quá phận !” Hướng Chủ Ân không dám nhìn hấn, chỉ có thể đau lòng thấp xích.

Cái gì hữu

tình, vì sao nữ nhân này có thể phun ra loại này chuyện ma quỷ? Cũng không thể được đừng cho nàng cảm thấy chính mình thực không chịu nổi?

“Hảo, hai

ngàn năm trăm vạn, chỉ cần bá phụ gật đầu, ta lập tức liên lạc công ty nhân xử lý chuyện này, tiền thậm chí có thể ở trong vòng 3 ngày sẽ chuyển vào tài khoản của bá phụ.” Tông Đình Tú cũng không nhiều lời, xem sắc mặt của Hường Chủ Ân, lại không muốn cùng Lâm Nguyệt Hà cò kè mặc cả.

“Tông tiên sinh. ....” Hường Chủ Ân về mặt nan kham nhìn hắn.

“Là bằng hữu, kêu ta Đình Tú, Chủ Ân.” Hắn rũ mắt, đối nàng mỉm cười.

Cái này thật sự phiền não. .... Hắn cư nhiên rối loạn quy củ, sau này còn có cái gì lập trường đi cười nhạo lý thuyết tình yêu.

Là tình yêu đi.

Ở hắn trong đầu hình thành mơ hồ hình dáng, càng ngày càng chiếm cứ của hắn tâm

bản, làm cho hắn nóng ruột nóng gan, không phải tình yêu, sẽ là cái gì?

Cũng chỉ có tình yêu, mới có thể làm cho người thông minh biến ngốc.

Làm phức tạp Hường gia đại sự ở nháy mắt bị Tông Đình Tú tùy tay xử lý, tựa như chưa bao giờ từng tồn tại quá.

Ký ước, trả tiền, tốc độ mau bất khả tư nghị, sự tình như vậy mà lại nhẹ nhàng kết thúc, nhanh chóng đến toàn bộ Hường gia ngỡ người, sau đó, Hường Chủ

Ân thực đương nhiên bị Tông Đình Tú đóng gói về nhà, lấy lý do cảm mạo

chưa khỏi hắn lấy cớ lưu nàng lại xem hộ một buổi tối mới được về nhà.

Một nhọc một ngày nhưng thực kỳ lạ nàng lại ngủ không được.

Nguyên nhân không rõ, Vi Nhất có thể xác định là hình ảnh Tông Đình Tú luôn luôn ở

nàng trong đầu không ngừng mà tung bay lại tung bay, cứ việc rút cục vào mộng, hắn vẫn là dây dưa nàng.

Dùng của

hắn vô lại, của hắn cười, của hắn lời nói ác độc, của hắn bá đạo, đem

của nàng cảnh trong mơ điền tràn đầy, trong mộng bị nàng nào thờ phỉ

phỉ, vừa cười ngọt ngào mật.

Sau khi

tình dậy, nàng buồn bã mới thuận theo đồng hồ báo thức sinh lý chuẩn bị

rời giường mở tiệm, lại thay hắn pha một ly cà phê — không đúng! Chris

hiện tại sẽ ở tại nhà của hắn, làm sao còn cần nàng làm đồng hồ báo

thức?

Đúng, cho nên, nàng có thể thả chậm cước bộ, từ từ sẽ đến.

Như vậy nói cho chính mình, nàng lại lười ở trên giường một lúc lâu mới rời giường, cùng sử dụng so với bước đi thường ngày còn chậm hơn, thực nhẹ

nhàng mà bước đi. Nhưng mà, ngay lúc chín giờ ba mươi khi đã làm được một lúc có câu thân ảnh vọt đến trước mặt nàng làm nàng nghẹn họng nhìn trân trối.

“..... Sắc mặt của ngươi không tốt lắm.”

“Ngươi cảm giác được?”

“Thực rõ ràng.” Mặt của hắn xanh mét, vẻ mặt như là bộ dáng bị thua thiệt nhiều. “Ai thiếu ngươi cái gì sao?”

Sẽ không là nàng đi? Ách..... Có lẽ là đi, dù sao nàng quả thật thiếu hắn.

“Thật sự là quá tốt.” Tông Đình Tú cười đến thực dữ tợn.

“Sự tình gì thật tốt quá?” Hường Chủ Ân hơi sợ sau này thối lui một ít, cảm giác hôm nay hắn thật nguy hiểm.

“Ngươi nợ ta.”

“Hả?”

“Ngươi! Đồng hồ báo thức hôm nay không gọi ta dậy.” Hắn trầm giọng lên án, giống như mãnh thú thấp ngán.

“Đúng, nhưng là không phải Chris.....”

“Chris là thư ký của ta.”

“.....” Cho nên nàng phải tiếp tục sắm vai đồng hồ báo thức? “Ta nghĩ đến hắn đến đây, hắn là sẽ phụ trách gọi ngươi rời giường —”

“Đó là ngươi cho là, trên thực tế là ngươi không có thực hiện ước định.”

“..... Ta cũng không phải cố ý.” Bất quá chính là một ngày không gọi rời giường mà

thôi, không tất yếu dùng biểu tình giết người như vậy cùng nàng nói

chuyện đi?

“Ngươi hắn là theo ta xác nhận.”

“Cho nên..... Chúng ta sau này như cũ?”

“Đúng, hiện tại trước cho ta một ly cà phê tỉnh não, nhớ rõ là có thể tỉnh não chứ

không phải làm cho ta nháy mắt thanh tỉnh kia một loại.”

Chắc, đều khi nào thì, còn muốn tại đây vào đầu quát nàng?

Hường Chủ

Ân lờm hắn một cái, nhưng vẫn là ngoan ngoãn vì hắn pha ly cà phê hương thuần nhìn hắn an vị ở quầy bar bên, cứ việc mặt thôi dọa người, không biết vì sao, tâm tình của nàng chính là tốt lắm, liền ngươi là sau này

còn có thể đủ tiếp tục làm đồng hồ báo thức đối nàng mà nói, là nhất

kiện phi thường khoái hoạt chuyện —

Đợi chút,

này có cái gì thật vui vẻ? Nàng tự hỏi, liền lập tức lại muốn, có lẽ

mỗi ngày buổi sáng có thể chinh ác hắn, đối nàng mà nói đồng ý phát

tiết, đương nhiên khoái hoạt.

“Cười đến giống cái đũa ngọc, rốt cuộc là vì cái gì?”

Tiếng cười trào phúng truyền đến, nàng không chút khách khí liếc ngang trừng mắt.

“Đương

nhien là vì có cái người không biết sống chết có khuynh hướng thích bị ngược chò mỗi sớm bị ngược.” Bung cà phê đến trước mặt hân, nàng cười đến thực càn rỡ.

Tông Đình Tú lơ đãng câu cười.

“Có ngu như vậy người sao? Ta chỉ biết ta hiện tại thiếu một người nấu cơm.”

Biết nàng

không làm đồng hồ báo thức cũng không phải bởi vì xa cách, thuận túy chính là bởi vì đầu rất thẳng mà không báo danh, làm cho của hân phiền chán nháy mắt biến mất không thấy.

“Kia rất đơn giản, chỉ cần đăng báo tìm được đến.” Nàng không có gì tâm nhãn nói.

Tông Đình Tú lướt qua cà phê, dịu đi run rẩy khoe mắt. “Không cần như vậy khó khăn.”

“Vậy người

muốn như thế nào tìm?” Nàng thuận miệng hỏi. Hân quả thật cần một cái nấu cơm bà. Có thể giúp hân chuẩn bị cân đối ẩm thực, giúp hân bổ sung thể lực.

“Trước mắt còn có một cái.”

Nhìn về phía hân, Hường Chủ Ân nhìn nhìn lại trống trơn không người quây bar sau.

“Ta?”

“Đúng.”

“..... Ta?”

“Bằng không còn có ai?” Hân trên trán nổi gân xanh. “Ta giúp người nhiều như vậy, người giúp ta một chút, cũng là vừa mới tốt mà thôi.”

Chắc, thật muốn không đến tha sự nghiệp làm lớn như vậy, kết quả cư nhiên còn muốn cùng nàng thảo ân tình.

“Dù sao người buổi tối thực nhân, cho người kiêm thêm một chức nữa người hân là muốn vui về.”

“Là là là, đa tạ đại ân đại đức của người, ta kiếp sau—”

“Nhớ rõ lập tức sẽ báo. Buổi tối bây giờ, tìm ta báo danh.”

Bây giờ báo danh, chính là bắt đầu làm trâu làm ngựa.

may mắn là, lúc này Tông Đình Tú tại phòng bếp chuẩn bị các dụng cụ nấu ăn cần

thiết, nguyên liệu nấu ăn và gia vị cần cái gì có cái làm cho Hường Chủ

Ân công tác phi thường thuận buồm xuôi gió, mà không phải giống ngày đó

chỉ là muốn nấu cháo làm nàng muốn phát điên.

Khi nàng

mang đồ ăn và canh đặt lên bàn, Tông đại gia cùng Chris còn ở trong

phòng khách thảo luận công việc, thẳng đến người được hương thơm từ đồ

ăn.

“Hương Chủ Ân, người rót cuộc có tốt lắm không?”

“Mới sáng nên tốt lắm.” Đem đồ ăn tất cả đều đặt ở trên bàn ăn, sửa sang lại đồ nàg mới cời tạp dề đi vào phòng khách.

“Làm chi cời ra?” Tông Đình Tú đứng dậy đi đến nhà ăn, xem nàg đã muốn cời tạp dề, bắt mẫn tức khò mi.

“Đều đã muốn nấu tốt lắm, vì sao không cời ra?”

“Ta cảm

thấy cái này so với tạp dề màu đen người mặc ở trong quán đẹp hơn.” Đẹp

đến hần nhin không được tưởng tượng nàg mặc ở nhà.

“..... Cái này là tạp dề gấu trúc.” So với được với toàn hắc tao nhĩ bán tạp dề sao?

“Ta là căn cứ vào hình tượng của người để mua.”

“.....” Hình

tượng của nàg? Xem ra, nàg nhất định phải lên mạng xem rốt cuộc có cái gì không ảnh hưởng đến sinh mạng có lại tạm thời có thể cho người kia
cầm miệng.

Căn cứ vào

đạo lý, Hương Chủ Ân không nghĩ cùng hần không chấp nhận, vòng đến phòng khách ngồi lên ghế, đặt laptop lên bàn, mở ra, , bắt đầu công tác đêm
nay.

Theo phương hướng của nàg nhìn lại, vòng qua phòng khách dài, quẹo phải nhìn thấy

nhà ăn trông rộng khiến nàg có thể rõ ràng nhìn thấy hai người đang ăn

com.

Bọn họ trước mặt vừa vặn có thể kích thích dục vọng sáng tác của nàg này cũng là nguyên nhân vì sao nàg mang laptop theo.

Xem, bọn họ dựa vào như vậy gần, vẻ mặt nghiêm túc như tượng thảo luận việc đại sự

nhưng ở trong mắt của nàg lại như là đang tán tỉnh, nói không chừng

hiện tại chính thương lượng buổi tối muốn như thế nào mây mưa thất

thường.....

Mây mưa thất thường?

Nghĩ đến đây, xao bàn phím động tác đột nhiên dừng lại.

Hương Chủ Ân sợ run, nhìn hai dòng nàg vừa viết.

Đang sang tác, chuyện xưa cũng còn tại trong đầu bạo động, nhưng cũng không biết vì sao, tay nàg không nghe bỗng dưng dừng lại.

Dĩ vãng nếu lấy lão bản cùng Nghe đại ca làm mẫu luôn có thể cho nàg nghĩ đến mặt

đỏ tím đập, hiện tại vì sao nàg tưởng tượng không ra Tông Đình Tú cùng

Chris hình ảnh mây mưa thất thường?

Tại sao có thể như vậy?

“Người ở viết cái gì?”

“Dọa!”

“Làm chi

dọa thành như vậy?” Tông Đình Tú vòng quá thân thể của nàng giữ, muốn nhìn nàng rốt cuộc đang nhìn cái gì, cứ nhiên nhìn xem như vậy xuất thần, liền ngay cả hần đi đến bên cạnh cũng một chút cảm giác đều không có.

“Không có,

ta đang suy nghĩ chuyện khác.” Nàng lập tức đem laptop khép lại, đánh chết nàng không thể bị hần thấy nàng trộm tên của hần cùng thân phận làm nam nhân vật chính.

“Trông cái gì?” Hần khẽ nhếch khóe mi.

“Trông.....” Nàng cúi đầu chột dạ, đầu rất nhanh vận chuyển,

“Ngươi..... Làm sao có thể biết tên công ty xây dựng kia?”

Nghi vấn vẫn là có, hiện tại lấy ra nữa hỏi, vừa mới tốt.

“Nhà ai?”

“Công ty xây dựng muốn mua nhà ta.” Nàng cũng bắt quá liền nhận thức như vậy một nhà mà thôi.

“Này có cái gì hảo hời? Cùng cái nghiệp giới, biết nó tồn tại thực rất giỏi sao?”

Hần rõ ràng ngồi ở nàng bên cạnh cùng nàng nói chuyện phiếm.

“Huống hồ, ta từ ngay từ đầu đã đi một vòng xem xét nơi đó, chẳng qua là vì cái đồng hồ báo thức bị hỏng nên đến chậm hơn thôi”

Hướng Chủ Ân nghe được sùng sốt sùng sốt, chỉ vào chính mình.

“Bởi vì ta sao?”

“Bằng không đâu?”

“..... Đợi chút, vậy ngươi hiện tại mua nhà của ta phòng ở, dụng ý là —” Nàng vận dụng nàng siêu cường ăn khớp tự hỏi.

“Nên sẽ

không ngươi vốn muốn mua nhà từ trước, chính là trùng hợp bị người khác

nhanh chân đến trước, hiện tại mua nhà của ta, nói không chừng vừa vận

có thể cho ngươi lấy đến đàm phán, nói không chừng ngươi vừa lật thủ bán ra, chính là hiện tại mua nhà của ta giá thị trường giới gấp hai đã ngoài?”

Tông Đình Tú nghe xong, chính là nhìn nàng cười, giống đang nhìn cái cực không hiểu chuyện tiểu cô nương.

“Ngươi đó là cái ánh mắt gì?” Không hề khen ngợi lại còn có một chút xem thường nha.

“Cái loại chuyện trẻ con mới làm đó ta không có hứng thú làm”

“Vậy ngươi

mua nhà của ta làm chi?” Nơi đó là người ta quy hoạch tốt thương vòng,

đến lúc đó người ta còn không phải giống nhau muốn tìm hần mua?

“Đương

nhiên là muốn lấy ăn vật đại.” Hần rất nhanh nói ra chính mình thứ yếu

mục đích. Về điểm này thẳng đầu tiểu lợi tha chường mắt mắt, hấn hướng đến lòng tham, muốn, mượn toàn bộ, phân cách đi ra ngoạ ý hấn thà rằng không cần.

“Như thế nào ăn?”

“Buôn bán cơ mật.”

“Chắc.” Nàng táp thanh.

“Không nói quên đi, ngươi đã ăn no, ta đây sửa sang lại một chút nữa rồi về nhà”

Nàng lại mở ra laptop, tính muốn đem hồ sơ tắt đi.

“Là ai nói chúng ta ăn no, là ngươi có thể trở về?”

Hướng Chu Ân buồn cười nhìn hấn.

“Chẳng lẽ còn muốn ta dỡ các ngươi trên giường ngủ?”

“Muốn dỡ cũng là dỡ ta mà thôi, không liên quan đến Chris?”

“Hả?” Nàng về mặt hoang mang.

Tông Đình Tú không hờn giận trừng nàng, khí của nàng nét phác thảo.

“Ngươi có đôi khi, thật sự sẽ làm người khác phát điên.”

“Ta lại làm sao vậy?” Nàng chỉ cảm thấy ủy khuất.

“Ta nấu đồ ăn rất khó ăn sao?”

Nàng không

dám nói chính mình gia vụ một phen tráo, nhưng là việc nhà đồ ăn nàng

nhưng là tương đương có nắm chắc, dù sao nàng nhưng là bảy tuổi bắt đầu

học xào rau, bán tương tuy rằng không tốt, nhưng là hương vị cũng rất có danh tiếng.

“Trời mới biết!” Hấn hừ một tiếng.

“Vậy ngươi có phải hay không muốn ta từ chức?”

Tông Đình Tú nguy hiểm nheo lại mắt. “Ngươi như vậy vọng ân phụ nghĩa?”

“Đều là

ngươi đang nói, bằng không ngươi rút cuộc muốn ta làm như thế nào?” Nếu

về mặt ghét bỏ, không đem nàng sa thải, ở tại chỗ này ủy khuất lẫn nhau

làm cái gì?

“Ta muốn ăn hoa quả.”

“.....” Thay

lời nói khác, hấn là ăn hoa quả sau khi ăn cơm, mới đề ý đến nàng đứng

bên cạnh? Giương mắt nhìn lên, Chris sớm không thấy bóng người, nàng

nhìn không được thấy hai người bọn họ có vẻ.

Nhìn xem, Chris nhiều có tình vị, sẽ không như vậy được tiện nghi còn khoe mẽ áp bức nàng.

“Người hôm nay không có làm salad, bằng không hoa quả cũng có thể giúp tiêu hóa.”

“..... Muốn hay không ta chuẩn bị rượu?” Nàng bĩu môi cười lạnh.

“Người cho rằng việc chuẩn bị rượu sau cơm xứng cái gì?”

Nàng chính

là tùy tiện nói nói, hẳn thật đúng là muốn cùng nàng a sao? “Đó là sở

thích của bat a, hẳn thích uống rượu năm mươi tám độ, nhưng cá nhân ta

cho rằng hiện tại thời tiết nóng uống bia cảm giác tốt hơn.”

“Vậy thuận

tiện lấy hai chai bia ở quán lại đây.” Hắn không uống được rượu, bắt quá bắt buộc phải uống khi đi xã giao cho nên hắn không nghĩ lại gục trước mặt nàng, uống bia là được rồi.

Chắc, thật đúng là muốn uống a. “Trước không thể uống vì ta phải trông quán nếu không sẽ rất kì cục.”

“Ai uống nhiều như vậy? giao quán cho người.”

“Ta không uống rượu, không bằng uống cà phê.”

“Vậy người liền pha cà phê đi.”

“..... Chờ ta làm xong, ta không muốn cùng người uống.”

“Biết, cũng không phải đầu một ngày biết người thực vọng ân phụ nghĩa.”

“Uy!” Luôn

đem loại này nói đặt ở bên miệng nói, cho dù nàng không phải người vong

ân phụ nghĩa, cũng bị hắn nói là không có lương tâm

“Là ai hại ta cảm mạo?” Hắn dùng tay chỉ về phía nàng, sắc mặt hung ác.

“..... Người

đã khỏi rồi mà.” Đầu đã là chuyện của vài ngày trước, còn muốn nói đến

khi nào? Nợ hẳn một ân tình chính là cái dạng này?

“Đầu còn đau.”

“Thật sự?” Nàng thói quen đặt tay lên trán của hắn, nhiệt độ vẫn bình thường. “Không có nóng a.”

“Người thật đúng là nghĩ đến chính mình trừ bỏ có thể làm đồng hồ báo thức còn có

thể làm nhiệt kế?” Hắn tức giận nói, lại cầm lấy tay nàng không

“Tốt tốt

tốt! Nhiệt độ cơ thể ba mươi tám độ, hoàn toàn bình thường, người có thể buông tay nô tỳ ra để nô tỳ đi chuẩn bị hoa quả được không?”

Nhìn mặt nàng không chút thay đổi, Tống Đình Tú không khỏi cúi đầu cười nhẹ buông lỏng ra có điểm luyến tiếc.

Hướng Chu

Ân với nữ giúp việc giống nhau đi vào phòng bếp, nàng nhìn không được

nắm chặt tay hắn vừa cảm giống như có luồng điện xông thẳng đến tim, cảm giác ở đầu ngón tay tê dại, làm nhịp tim đập nhanh làm cho nàng thực không biết làm sao.

Tìm đập thật nhanh. Tuy rằng nàng có thể đứng trước mặt hắn không thay đổi sắc mặt nhưng là thời gian duy trì ngày càng ngắn.

Này rốt cuộc là làm sao vậy? Như thế nào giống như gần đây nhìn đến hắn cảm thấy có chút khản trương?

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hội chợ triển lãm náo nhiệt.

Trương Nhược Linh một tay cầm lấy túi

xách nhỏ, một tay lôi kéo Hường Chủ Ân hồn không biết bay đi đâu vọt tới cửa hang xông pha ra trận.

“Bốn bản còn muốn áp phích!” Xếp hàng

đến quầy tính tiền, nàng mở miệng rộng to hoàn toàn không có ôn nhu,

bình tĩnh của ngày bình thường.

Nhưng, hiện tại là lúc nào nàng còn quản hình tượng?

Hội chợ triển lãm của đồng nghiệp nhưng là nơi này quy mô hơi nhỏ so với chút sách bảo bán đầu giá, bên trong

hội trường có đủ bộ sách cùng kiểu dáng đều có, nặ kẹ là các tác phẩm BL có thể làm người xem đến mức hoa mắt.

Thân là hủ nữ bí mật, đôi mắt hành hương hội, sao lại có khả năng vắng mặt?

Chỉ thấy Trương Nhược Linh miệng hô ở

quầy hàng ánh mắt hướng đến quầy tính tiền thậm chí còn quan sát Hường

Chủ Ân có hay không đứng xếp hàng.

Ai ngờ Hường Chủ Ân đúng là ngoan ngoan sắp xếp, nhưng là ánh mắt dị thường đại ra, truyện cũng đã mua nhưng

linh hồn dường như không ở đây.

Bởi vì nàng mua là truyện của tác giả

nàng thích nhất nhưng lại không yêu cầu kí tên ghê tởm hơn là ngay cả

sách của nàng cũng không ký!

Hai người như gió xoáy giống thổi qua

hơn mười quầy hàng, ngay tại chỗ ở thụ tiền liền đem bộ sách chia làm

hai phần, tiến hành cùng lúc, Trương Nhược Linh cũng không khỏi chửi

nhỏ, “Ngươi đang làm cái quỷ gì? Cưng nhiên có vài bản không kí tên!”

“Hà?”

“Còn hà? Ngươi cho là mỗi quyển sách

tác giả đều đã trình diện sao? Ngươi có biết hay không người ta không tự nhiên kí tên sẵn cho ? Một khi gặp gỡ, dùng câu cũng muốn cầu tới tay

nha!” Biền khởi miệng, Trương Nhược Linh bắt đầu quở trách nàng sáng sớm thượng mắt hồn mất vía.

Rũ mắt nhìn hào lạc thư, Hường Chủ Ân mặt mày gian tất cả đều là khó có thể tin.

Nếu này đây là mê hoặc nói, nàng nhất

định hội mừng rỡ như điên ôm truyện lại xin kí tên, nhưng là nàng hiện

tại cư nhiên bình tâm tĩnh khí không giống chính mình, nàng cư nhiên

không có hồi hộp, thậm chí không có nguyên nhân vì không đánh dấu danh

mà phát điên. .... Nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Hội chợ triển lãm hàng năm là ngày quan trọng nhất của nàng, âu yếm BL, gặp tác giả mình thích đây đều là

truyện đẹp nhất như thế nào nàng hôm nay lại bình tĩnh tim cũng không

nhảy dựng lên, một chút động tĩnh đều không có?

“Ngươi là gặp quý, vẫn là luyện ái?” Trương Nhược Linh tức giận hỏi.

“Dọa!”

Hường Chủ Ân nghe vậy trừng mắt bạn

tốt, quả thực cùng gặp quý không hai loại, như là theo miệng nàng lý

nghe thấy được chuyện ma quý gì, nhưng lại lại vạn phần chuẩn xác nàng

ngực tim không thấy nguyên do hoảng.

Trước mắt không ngừng xuất hiện của

Tông Đình Tú dong tà ý cười cùng mặt mày, cho dù nhắm mắt lại, vẫn là

hội cảm giác được hấn ám áp khuỷu tay: Ôi ở trong lòng hấn, như là thành lũy an toàn nhất có thể đuổi đi bất an của nàng, đúng là hấn tồn tại

khắc sâu trong tim của nàng làm cho nàng đối với sự việc khác không thể

động tâm.

Chẳng lẽ. .... Đây là luyện ái?

“Ngươi gặp quý?” Trương Nhược Linh tức giận vỗ vỗ mặt của nàng.

“Nào có —” Hường Chủ Ân đem âm cuối kéo thật dài, chỉ sợ bạn tốt không tin, nhưng là thanh âm lại suy yếu đòi mạng.

Trương Nhược Linh đương cao mày

liều. “Tốt nhất là như vậy. Ta hôm nay tranh thủ thời gian đi cùng

ngươi, ngươi lại không chuyên tâm ngay cả kí tên cũng quên.”

“Thực xin lỗi.” Đề do Tông Đình Tú,

hại nàng càng ngày càng không bình thường, không thể để ý thanh tạp ở

nàng trái tim rốt cuộc là cái gì, chỉ cảm thấy có một hòn đá đặt nặng

trong lòng như thế nào cũng không bỏ đi được.

“Đi một chút đi, tìm một nhà quán cà

phê để ngồi, mệt chết, ta tối hôm qua cả một đêm không ngủ, trễ một chút còn phải chạy về chỉnh lý tư liệu hôm qua.”

“Ngươi tối hôm qua rốt cuộc việc gì,

làm sao có thể khiến cho một đêm không ngủ?” Hường Chủ Ân ba chân bốn

cảng đem truyện cát vào túi của mình.

“Không phải là phỏng vấn một hội mật hội?”

“Mật hội?”

“Ài, chính là trò đùa của giới thượng

lưu trong xã hội, một đám người thành lập một cái câu lạc bộ, ở hàng

tháng trong câu lạc bộ đều đã tổ chức các cuộc đấu giá, có đôi khi là đồ cổ, danh họa, châu báu. ....” Trương Nhược Linh cầm lấy túi xách cùng nàng sống vai đi tới. “Chính là nghe nói ngay cả mỹ nữ đều tham gia đấu giá.”

“Hà?”

“Ta tối hôm qua thông qua rất nhiều

quan hệ mới có thể tiến vào bí mật phỏng vấn, kết quả quả thật có bán

đấu giá, đủ loại kiểu dáng vật phẩm đều có.” Nói xong sau, thấy Hường

Chu Ân chán ngạt biểu tình, không khỏi câu cười. “Thực ngoài ý muốn sao?

Thế giới này đủ loại kiểu dáng mọi người có, chính là người có một chút

tiền đều không đồng dạng có hình thức giải trí như vậy.”

“..... Là nha, vậy người có lấy được bí

mật sao?” Nàng nhìn không được tưởng, Nhược Linh công tác thật sự thực

vất vả, hơn nữa cảm giác có điểm nguy hiểm.

“Không có, bởi vì chỉ có ta một người lên vào, bất quá trên cơ bản ta còn là muốn đem tư liệu sửa lại.”

“Sẽ không nguy hiểm sao?”

“Cẩn thận một chút là tốt rồi.”

“Không phải, ý tứ của ta là nếu người

thật sự đem chuyện này vạch trần, người sẽ không gặp nguy hiểm sao?”

Hường cửa chính đi tới, nàng kéo túi xách trong tay theo lối đi bộ bên

trái đi ra.

“Yên tâm, hậu trường nếu không đủ cứng

rắn, trường ban sẽ không đưa nhiệm vụ này cho ta, chính là ta thiếu một

người có thể giúp ta thâm nhập bên trong, bằng không là có thể tìm

được càng xác thực căn cứ chính xác theo, bởi vậy, tổ giác sau mới có vẻ có uy lực.”

“Là nha.”

“Trường ban muốn ta tìm mỹ nữ đi vào

bán đấu gia còn tính cấp nhuận bút, tiền thưởng cũng không tệ lắm, nhưng là này thật sự khó khăn, bởi vì đối phương phải đủ trầm ổn, nói cách

khác ngay cả ta đều đã chết chắc.” Nguyên nhân làm cho này dạng, nàng

mới có thể cảm thấy đau đầu.

“Thực khó khăn nha.”

“Cũng không phải là,” Nàng cười, vỗ vỗ Hường Chủ Ân trần ngập lo lắng mặt. “Đừng thay ta lo lắng, ta không sao.”

“Ta cảm thấy ngại hân là nên đổi công tác.”

“Ai, công tác khó tìm”

“Nhưng là –” Khách một tiếng, Hường Chủ Ân tha hành lý tương đương tác một chút, nhìn lại “A. . . . . Bánh xe hỏng rồi!”

“Không thể nào?” Trương Nhượng Linh nhất thời sắc mặt đại biến.

Hường Chủ Ân chỉ ngây ngốc trừng mắt chính mình không bánh xe dự trữ, nắng càng ngày càng to làm nàng đổ mồ hôi ngày càng nhiều.

Hay nói giỡn, tuy nói nàng một đường

không yên lòng, nhưng là mua truyện vẫn là ở trong túi của nàng, nếu

bánh xe không thể dùng, hơn nữa hôm nay cực nóng. . . . . Nàng thực muốn khóc.

“Vẫn là rõ ràng nên đi tắc xi, về quán cà phê trước?” Trương Nhượng Linh quyết định thật nhanh đề nghị.

Hường Chủ Ân mặt nhăn nhanh mày, đang

muốn khóc thì khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn có lượng nhìn chiếc xe màu

đen quen mắt đỗ cách đường mấy mét, nàng theo bản năng tìm kiếm, chỉ

thấy cửa kính xe hơi hạ xuống, lộ ra bộ mặt của Tông Đình Tú.

“Ngươi đang làm sao?”

Đây là vận mệnh sao? Bằng không như thế nào mỗi lần nàng có phiền toái khi đều đã gặp hân? Hường Chủ Ân ngờ ngác nghĩ.

“Đi! Ngươi còn phát cái gì ngốc? Chạy

nhANH nói với hân chúng ta muốn đi nhờ xe!” Trương Nhượng Linh lập tức

thôi nàng hướng phòng xe ngừng vị trí đi đến.

“Không tốt. . . . .” Lấy lại tinh thần, Hường Chủ Ân có điểm kháng cự, nguyên nhân là nàng trong lòng không an phận nhảy lên.

“Làm sao không tốt? Nhìn mặt hân thật

làm ta giải nhiệt.” Trương Nhượng Linh nghênh hướng Tông Đình Tú ánh mắt, cười đến xinh đẹp mê người. “Hơn nữa thừa dịp hiện tại cùng hân tạo quan hệ, nói không chừng ngày nào đó hân đáp ứng cho ta phỏng vấn hân.”

“ . . . . . Hân thật sự có giá trị phỏng vấn sao?”

“Làm ơn, hân gần nhất tham gia cạnh

tranh cùng xây dựng Siêu Quần, đàm phán bước đầu thành công liền ngay cả đề án của Siêu Quần hân cũng nắm trong tay, như vậy còn không có giá

trị phỏng vấn?” Trương Nhượng Linh nói nhanh càng thêm cước bộ ngày một

nhANH. “Ta cảm thấy ngại cùng hân tốt lắm, muốn hay không giúp ta hỏi

hân không chừng hân cho ta phỏng vấn, như vậy ta cũng nữa.”

Hường Chủ Ân nghe được sừng sốt, trong

óc giống như có cái gì đang muốn thành hình, lại trong khoảng thời gian

ngắn không được, đành phải thuận miệng nói: “Là nha. . . . .”

Hân cùng Siêu Quần. . . . . Như thế nào nàng cảm thấy là lạ ?

Trên xe.

Tông Đình Tú ánh mắt đánh ngay từ đầu

liền quẩn quanh Hường Chủ Ân đã không có bánh xe dự phòng, nhìn chăm chú thật lâu, nhin không được hỏi: “Các người muốn đi đâu?”

Hôm nay là thứ Bảy, hẳn biết nàng hôm

nay nghỉ ngơi, cũng biết nàng ngày mai là cả ngày ban, cho nên muốn lợi

dụng một ngày thời gian đi chơi, còn tha túi to.... Thật không biết rốt

cuộc nàng muốn đi đâu.

“Không phải, chúng ta vừa rồi đi –”

“Mua này nọ.” Hường Chủ Ân gấp giọng đánh trả lời của Trương Nhược Linh.

“Mua cái gì?” Hần cũng có hứng thú,

xoay người kéo lại khoá túi xách. “Uy, người không cần loạn chạm vào của ta này nọ!” Nàng tưởng ngăn cản, cũng đã chậm từng bước, hẳn đã muốn

đem toàn bộ túi xách đổ ra, lộ ra xếp đặt chỉnh tề sách vở, mà xảy ra

tối cấp trên một quyển bìa mặt, còn lại là tối manh quý súc kính mắt

công chống lại con thỏ nhỏ chịu, bìa mặt họa trông rất sống động, có thể muốn gặp nội dung là phiến lửa tình lạt.

Tông Đình Tú mảy rậm khẽ nhếch, khơi

mào một quyển tùy tay mở ra, động tác lập tức dừng lại, liền ngay cả

hướng đến dày vì hiên mâu đã ở nháy mắt trở nên chuyên chú, thậm chí hơi hơi nheo lại.

Ngồi ở tiền tòa Trương Nhược Linh thấy

thế, nhin không được mông mặt cười nhẹ, mà Tông Đình Tú bên cạnh Hường

Chủ Ân còn lại là vẻ mặt bi thương cho tâm tử, rất muốn đem trong tay

hắn thư đoạt lại, nhưng là lại sợ cướp đoạt trung làm cho trang mặt bị

hao tổn.

“..... Đây là cái gì?” Thật lâu sau, Tông

Đình Tú tài đem truyện đưa trả lại cho nàng, hai ngón tay khấp trụi mi

gian, muốn đá điếu vừa rồi không cẩn thận ánh vào mi mắt vẫn tự.

“Truyện.” Nàng chạy nhanh đem truyện thu lại đem túi xách kéo lại, nhìn đông xem tây chính là không nhìn hắn.

Hắn mù sao? Hội nhìn không ra đây là truyện? “Nội dung rất quái lạ.”

“Rất tiếc nuôi, lòng dạ của người không đủ lớn, không có cách nào tiếp nhận các loại sách báo bất đồng, nhất

định trời sinh muốn thiếu một chút giải trí.” Hường Chủ Ân cường tự trấn định trả lời.

Tông Đình Tú nhắm mắt. “Người sẽ không vì truyện này mà mang cả túi xách to thùng như thế đi cùng?”

“Kia đương nhiên, đây là chuẩn bị bằng không một đồng thể này làm sao mà cầm được.”

Hần lắc đầu, phát hiện đây là hai người trong lúc đó đang đứng dưới nắng, lập tức quyết định buông tha. “Đúng

vậy, của người bánh xe hỏng rồi, nếu không gặp ta, thật không biết người muốn làm thế nào mới tốt.”

“Ta sẽ đáp tắc xi về nhà.”

“Đây là sắc mặt của người khi đối mặt?” Tông Đình Tú bất mãn nheo lại mắt, cảm cảm nàng bắt buộc nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Ta lại không muốn người gặp ta.” nàng đối hắn, nhưng là ánh mắt lại nghiêm trọng ra bên ngoài phiêu.

“Vậy người làm chỉ lên xe?” Hấn tới gần, ý định chiếm lấy nàng tầm nhìn lý sở hữu không gian.

“Đó là Nhược Linh. ....” Không cần dựa vào

như vậy gần! Trái tim của nàng rất yếu, khiêu nhanh như vậy, nàng cũng

sắp nếu không có thể hô hấp !

“Nàng như thế nào?” Hấn lại tới gần một chút, gần đến cơ hồ sắp hôn môi thượng của nàng môi

“Người người. ....” Hướng Chủ Ân hô hấp dồn dập, thủy mâu trừng sắp vỡ ra, đôi mắt hấn không ngừng phóng đại khuôn

mặt tuần tú, bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đầu chỗ trống, cảm

thấy chính mình sắp té xỉu, khả cổ tình ý thức lại thanh tỉnh đòi mạng.

“Ân?”

“..... Nhược Linh muốn phóng vấn người !” Nàng ánh mắt nhất bễ, âm thanh kêu to.

Tùy tiện đều hảo, dù sao không cần lại dán nàng không đề, nàng sắp từ rớt!

“Phóng vấn?”

Đi vào vô biên giới cà phê đi ngồi vào

chỗ của mình sau, Tông Đình Tú một ánh mắt, Chris lập tức tiếp được

Trương Nhược Linh truyền đạt danh thiếp, sau khi xem xong lại đem danh

thiếp đưa cho hấn.

“Đúng vậy, nếu nếu có thể, hy vọng có

thể phóng vấn người tới đến Đài Loan có một ít kế hoạch còn có trước mắt là kế hoạch đàm phán.” Trương Nhược Linh cười khanh khách nói.

Ở trên xe thấy hấn cùng Chủ Ân hỗ động, nàng chỉ có thể nói này hai người trong lúc đó lưu động cực không tầm

thường tình tở, tin tưởng muốn được đến của hấn phóng vấn, hấn là sẽ

không quá khó khăn.

Tông Đình Tú nhìn mắt Chris biểu tình,

lập tức hiểu được Trương Nhược Linh làm ở tạp chí kinh tế, không phải là chỉ phóng vấn tin tức buôn bán mà còn có những giao dịch dơ bẩn phía

sau.

Cho nên –“Thực thật có lỗi, gần đây sự vụ bận rộn, chỉ sợ không có thời gian.”

“Không quan hệ, không vội, chỉ cần có cơ hội là tốt rồi.” Như là sớm định rồi, Trương Nhược Linh tuyệt nhiên không nổi giận.

Tông Đình Tú cười mà không đáp, chính là lẳng lặng dùng com

“Chính là, ta cũng rất ngạc nhiên, Tông CEO như thế nào có biện pháp làm cho Siêu Quần đã ăn được miếng bánh

lớn lại tự động nhỏ ra?” Nàng đứng ở bên cạnh có chút cảm giác vắng vẻ,

tiếp tục đề tài.

Chính là, Tông Đình Tú lại bảo trì im lặng, có xét thấy nàng là Hướng Chủ Ân bằng hữu, cho nên hấn cấp cấp cho mặt mũi.

“Không biết người sau này có phải hay không cũng sẽ thương lượng?”

Hấn giương mắt, tựa tiểu phi tiểu nhìn

nàng, dư quang thoáng nhìn phía sau Hướng Chủ Ân nếu có chút đăm chiêu

cúi mắt, không khỏi khinh chặc thanh.

“Hương Chủ Ân, ngươi nếu có nghi vấn, có thể hỏi ta, không cần lại tra tấn đầu óc của ngươi.”

Trời mới biết nàng có phải hay không vì vậy nữ nhân câu hỏi, lung tung liên tưởng đến chỗ nào đi.

Bị kịch phải bóp chết ở nôi lý, hấn không nghĩ bởi vì không hiểu hiểu lầm tạo thành hai người trong lúc đó nhằm chán ngăn cách.

Nhưng mà, Hương Chủ Ân nào biết đâu rằng của hấn tâm nhân giấu ở nơi nào? Bị hấn nhất kích, lập tức cảm tức nheo lại mắt.

“Ta hỏi ngươi, ngươi là không phải mua nhà của ta sau lấy nhà của ta đi theo đối phương đàm phán?”

Vừa mới hấn liền cảm thấy có điểm quái gở nay nghĩ đến cuối cùng nàng cũng tìm ra manh mối.

“Nhà ngươi có giá trị bao nhiêu? Nghĩ đến ta mua nhà của ngươi để đàm phán?”

Hấn hừ một tiếng, khinh thường thật sự hoàn toàn.

“Nhưng là, nếu không phải như vậy,

ngươi làm sao có thể có biện pháp có thể ăn luôn Siêu Quân? Hơn nữa

ngươi vì sao đột nhiên tốt như vậy tâm muốn mua nhà của ta còn mua với

giá cao hơn ở thị trường?” Nào người làm ăn ngốc như vậy? Khẳng định là

vì lợi ích.

“..... Ta biết ngươi không thông minh,

nhưng không nghĩ tới ngươi đã tiếp tục ngu xuẩn.” Hấn cho tới bây giờ

không nghĩ tới muốn giấu diếm chính mình mục đích chủ yếu, thậm chí

chính là đang đợi nàng phát hiện, không nghĩ tới nàng dám có thể đem sự

tình nghĩ đến địa phương khác đi.

Thở dài, Tông Đình Tú hảo bất đắc dĩ, không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, hấn muốn thật là nữ nhân này sao?

Tao là, của hấn tâm nói cho hấn, đúng vậy.

Chắc, thật sự là chàng tà, mệt lớn.

“Ngươi đang nói cái gì?” Hiện tại là

như thế nào? Nghĩ đến hấn là lão bản, là có thể như vậy kiêu ngạo đối

với nàng sao lại còn nói năng như vậy sao?

“Phiền toái ngươi tiếp tục dung đầu óc

đáng thương của ngươi tiếp tục suy nghĩ, khi nào xong thì buổi tối bảy

giờ báo cáo cho ta.” Bị thần kinh ít ỏi của nàng tra tấn, hấn bực mình.

“Ta mặc kệ !”

“Vong ân phụ nghĩa.”

“Ta làm sao vong ân phụ nghĩa ? Căn bản chính là ngươi lợi dụng ta!” Hấn giống như cấp nàng rất nhiều ân tình,

nhưng là trên thực tế, hấn đã sớm đem hết thầy bố trí tốt mà nàng bắt

quá chỉ là quân cờ của hấn thôi.

Này cũng là như lúc trước đoán giống

nhau như đúc thỏi, hấn cấp căn bản là không phải ân tình, mà là mất đi nhân tính ti tiện thủ đoạn, căn bản chính là lừa nàg, làm nàg thật sự đối hấn có hảo cảm, kết quả đáp án đúng là như vậy không chịu nổi.....

“Ngươi cho là vì đấu với Siêu Quần, nhà ngươi đã làm cho ta xuất ra hai ngàn năm trăm vạn? Đầu của ngươi cũng không thể được thanh tỉnh một chút? Nếu thiếu óc trong lời nói, muốn hay không uống ly cà phê cho thanh tỉnh?” Không con tức đều bị nàg chọc tới có con tức, thật sự là dạy hấn rất muốn hung hăng ngăn chặn kia trương không thảo hi miệng.

“Ngươi—”

“Hai ngàn năm trăm vạn?” Trương Nhược Linh kinh hô lớn đến ngăn lại Hướg Chủ Ân bạo đi.

Nàng về mặt bất bình nhìn về phía bạn

tốt, “Ngươi cũng hiểu được hấn nhất định có vấn đề đúng hay không? Căn bản không có người dùng loại giá này mua nhà của ta.” Nhà nàng bắt quá chỉ chỉ gần tám mươi mét vuông, hơn nữa nhà đã hơn ba mươi năm, trước mắt thị trường tương đương xuống dưới, có thể bán được một trăm vạn đã xem như kiếm rất nhiều, mà Tông Đình Tú khai bảng giá, căn bản nếu như người có thể bán đứng linh hồn giá trên trời!

Trương Nhược Linh nháy mắt mấy cái,

kinh tự nhìn đã muốn bắt đầu thôi mặt nam nhân, thử tính hỏi: “Chẳng lẽ..... Ngươi thích Chủ Ân?”

Tông Đình Tú chính là ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Trời ạ, ngươi thật sự thích Chủ Ân!” Nàng kích động kêu to.

“Nhược Linh, ngươi đang nói linh tinh

gì thế? Hấn làm sao có thể thích ta?” Bị bạn tốt trong lời nói dọa đến

dại ra Hướg Chủ Ân thế này mới hoàn hồn rống to. Đây kết luận rớt cuộc

là như thế nào đẩy ra ?

Hấn làm sao có thể..... Vụng trộm quay lại nhìn nam nhân của nàng, lòng của nàng lại đập mạnh, cả người không hiểu sao liền run rẩy, mặt đỏ bừng còn chân như vô lực thực không chịu thua

kém đứng lên.

Làm sao có thể..... Nàng cư nhiên bài xích ý nghĩ đấy

Trương Nhược Linh cuối cùng nhìn về

phía nàng, “Ngươi đầu thanh tỉnh một chút, mặc kệ nhà ngươi có bao nhiêu

rắc rối, nhưng là toàn bộ địa phương thương vòng thôi động tuyệt đối

không có khả năng bởi vì ngươi gia nhất đồng phòng ở là có thể thay đổi, càng không thể có thể bởi vì một quán nhỏ nhỏ mà đấu cùng Siêu Quần.”

Nàng nhanh sửa lại ý nghĩ nghĩ ngốc nghếch trong lòng.

“Cho dù khai hoang tập đoàn muốn cùng

thương lượng cũng có khả năng, có thể đàm phán với xây dựng Siêu Quần

thì đại khái hẳn cũng có không ít tiền, hoặc là lấy được của đối phương

không ít tin tức mới có thể nắm được điểm này, về phần nhà của người hẳn mua còn cao hơn cả giá thị trường nếu không thích người thì hẳn việc gì phải làm thế?”

Rốt cuộc là biên tập cho tạp chí kinh

tế, dù một đêm không ngủ, đầu cũng như trước thanh tỉnh cũng gián tiếp

đào ra được một tin tức không thể công khai.

Hướng Chủ Ân kinh ngạc nói không nên lời nửa câu nói, chỉ ngây ngốc trừng mắt nhìn tên đáng bọ đánh đòn.

“Hương Chủ Ân.” Tông Đình Tú theo thói quen nói cả tên họ của nàng

“Ân?”

“Người có thể hay không thương ta.”

Chính mình tình yêu xuyên thấu qua xa lạ bên thứ ba công bố, thật sự là

làm hẳn khó chịu cực kỳ.

“Dì?”

“Người có thể thử xem xem.” Hẳn có được con mồi thì khó có thể buông.

Nghi hoặc nhìn hẳn, Hướng Chủ Ân không hiểu ý tứ, chỉ cảm thấy..... Hẳn giống như ở uy hiếp nàng nha.

“Bây giờ, người dám không đến liền thử xem xem.” Nói xong, hẳn lập tức chạy lấy người.

“Hẳn uy hiếp người, nếu không thích hẳn, người nhất định phải chết.” Đây là Trương Nhượng Linh nghe xong chú giải.

“Còn nói với người ước hẹn bây giờ gặp nha, thật bá đạo!”

Hướng Chủ Ân mặt xanh mét đầu tiên là

con tức thiêu đốt ở ngực rất là bất mãn đe dọa của hẳn, nhưng là buồn

một lúc sau, lập tức lòng hoá thành dòng nước ấm, cùng tâm tình của nàng âm thầm hô ứng.

“Hảo hâm mộ nha! Ta cũng muốn có cái

nam nhân hung tợn trừng mắt ta, nói cho ta biết nếu ta dám không thương

hẳn liền thử xem xem..... A, ta cũng muốn!”

Hướng Chủ Ân rất muốn nắn bạn tốt hảo

sắc, dù sao ước bây giờ chính là bởi vì là thời gian nàng làm bà nấu cơm thôi nhưng là lại mắng không ra lời bởi vì nàng cũng cười, cười đến mặt mày loan loan, ngực phát ngọt.

Bây giờ, Tông gia trên bàn cơm xuất hiện điểm thật đáng sợ

Trong phòng, một mảnh lặng im

“Người là thế nào có vấn đề? Trong nhà

mới hai người, người nấu thức ăn cho mười người là như thế nào?” Thật

lâu sau, thân là một nhà đứng đầu Tông Đình Tú cuối cùng ra tiếng.

Đáng giận, thực không nên bởi vì nhất thời thật là vui mà làm nhiều như vậy đồ ăn.....

“Ăn không xong có thể đồ đi, ta ngày

mai sẽ không quay lại đây.” Đứng ở bàn ăn giữ Hường Chủ Ân cúi nghiêm

mặt, bắt đầu hoài nghi hẳn căn bản không thích nàng, chính mình chính là bị bạn tốt cấp làm đạo mà thôi.

“Ngươi dám làm như vậy thử xem xem.” Uy hiếp hướng tới là của hẳn cường hạng, hẳn phi thường hiểu được như thế nào dẫn đo roi cùng mỗi khoảng cách.

“..... Cùng lắm thì ta mặc kệ.”

Nghe vậy, hẳn phút chốc cười lạnh. “Chris, phiền toái ngươi về trước phòng.”

Chris nhún vai, nghe lời rời xa chiến trường.

Xác định hẳn khóa cửa lại, Tông Đình Tú tài chậm rãi đi đến Hường Chủ Ân trước mặt, trên cao nhìn xuống trừng mắt nàng. “Nói lại lần nữa xem.”

“Cùng lắm thì ta –” Chưa nhưng lại trong lời nói đều bị hẳn che lại, chặt chẽ mà dây dưa, thẳng đến bị hẳn nuốt xuống.

Nàng ngây người, chính là giật mình

ngạc nhìn hẳn, nhìn hẳn hướng đến lãnh run sợ mầu giống miêu giống như

híp lại, không có tức giận, làm như cầm cười, sau đó cảm giác của hẳn

lưỡi chui vào của nàng khẩu nội, triền ngáy nàng, thông thả lại giáo

nàng vô thức lướt qua của nàng đầu lưỡi, xoát quá của nàng xi liệt, xâm

nhập duyên hôn, thẳng đến nàng không thể hô hấp.

Nàng vẫn là ngốc, không thể nhận hiện tại đang ở tiến hành chuyện.

“Ngươi có thể nói lại lần nữa xem.” Hào sau một lúc lâu, hẳn lui cách sau mới thô dặt nói nhỏ.

“Ta.....” Nói chưa xuất khẩu, nhìn hẳn lại khuynh tiền, Hường Chủ Ân vội vàng che chính mình môi, mới giật mình

thấy hai gò má thiêu nóng đáng sợ. “Ngươi không thể hôn ta.”

“Vì sao?”

“Ngươi..... Ngươi thích ta?” Nàng hỏi lắp bắp.

Hắn hừ một tiếng, “Ai lại thân với chính người mình ghét?”

“Ngươi vẫn là không có trả lời vấn đề của ta.”

“Ta muốn nói trong lời nói, tất cả đều

bị bằng hữu của ngươi trách móc, ngươi còn hy vọng xa vời ta nói cái

gì?” Hẳn không hờn giận chặc thanh, thấy nàng như cũ là kia phó ngắn gọn xuẩn dạng, hẳn hừ cười, “Ngươi thực kinh ngạc?”

Hường Chủ Ân nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Ngươi quả thật nên kinh ngạc, dù sao ta so với ngươi còn kinh ngạc.”

Nàng nhú mi. “Cái gì thôi! Làm chi thích như vậy tâm không cam lòng tình không muốn?”

“Trách ta? Cũng không ngăn lại ngươi là như thế nào đối đãi với ta, vừa không nhả nhận lại nhỏ mon nhưng ta hi

vọng ngươi thông minh một chút. Ngươi cho là ta có thể đứng ở thương

trường bàn luận chuyện ngốc nghếch ngu xuẩn hay sao?” Nhớ tới chính mình cảm tình bị xuyên tạc, Tông Đình Tú vẫn là có khí.

Hường Chủ Ân cũng thực ủy khuất. “Ta làm sao mà biết? Ngươi lại chưa nói.”

“Nói lại như thế nào? Ngươi hỏi cảm tạ ta? Cảm tạ ta lại như thế nào? Ta lại không cần của ngươi cảm tạ.”

“Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Ngươi nói đi?” Hắc nheo mắt lại

“Ta làm sao mà biết? Nói lại là ai theo ngay từ đầu không cho ta hoà nhã xem? Là ai vừa ra khỏi miệng liền độc làm cho người ta tức hộc máu?” Loại tình huống này rốt cuộc nhìn như

thế nào là tình yêu? Nàng hoài nghi cũng hợp lý thôi.

“Ta nếu là thật chán ghét ngươi, làm gì giúp ngươi?”

“Ta nghĩ đến ngươi là người thiện lương a.” Trước mắt xem ra, hắc thực hiển nhiên không phải cái người lương

thiện, thuần túy chỉ là vì lấy lòng nàng, mới có thể làm ra này sự –

Trời ạ, nàng hào vui vẻ.

“Đúng vậy, thích ngươi, còn chưa đủ

thiện lương sao? Ông trời hắc là ban tám biển đại thiện cho ta.” Hắc

ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Ta thích ngươi mới là thay trời hành

đạo a! Ông trời hắc là ban tám biển trừ bạo an dân cho ta.” Nàng không

cam lòng yếu thế phản kích.

“Aha, nguyên lai ngươi cũng thích ta.” Liền những lời này hắc nghe được thật dễ nghe.

“Ta.....” Thế này mới phát hiện chính mình nói hớ, mặt lập tức đỏ bừng, “Ta nhất thời lầm đường lạc lối!”

Đúng vậy, nàng hình như là thích hắc,

bởi vì làm nàng phát hiện hắc thích nàng, không chỉ có tuyệt không bài

xích, thậm chí còn bởi vậy cảm thấy vui vẻ.....

“Lầm đường lạc lối là ta!” Tông Đình Tú tức giận phản bác nàng, “Bao nhiêu tiểu thư khuê các xếp hàng chờ ta

chọn lựa, kết quả ta nhưng lại chọn một cái không bắt mắt nhất.” Thậm

chí còn thích cùng hắc tranh cãi, ác liệt trả thù hắc. .... Đáng chết, hắc

rốt cuộc là thời điểm gì lầm đường lạc lối?

Hướng Chủ Ân trừng hắc. “Thực thật có

lỗi a, khẳng định là ngươi khoe mắt không tốt lắm, muốn hay không hiện

tại đem nói rõ ràng, đem vừa rồi đối thoại đều trở thành lẫn nhau nói mớ quên đi?” thái độ gì a? Ác liệt!

“Nào có như vậy bi thảm?” Hắc thực bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ngươi!” Hắc thật sự thích nàng sao? Nàng thật sự thực hoài nghi.

Tức đến không nói được gì nữa, Hướng

Chủ Ân đơn giản vòng quan hắc, muốn trực tiếp về nhà, nhưng mà mới đi

hai bước, liền bị hắc một phen kéo nàng vào trong lòng.

“Đi đâu? Ta nói ngươi có thể đi rồi sao?”

“Làm chi, ta chỉ là bà nấu cơm của

ngươi mà thôi, hiện tại cơm đã nấu xong, ta đương nhiên có thể về nhà!”

Nàng cùng hắn không ai nhường bộ.

“Làm lão bà nấu cơm không tốt sao?”

Hương Chủ Ân lập tức trừng lớn mắt, cả người cứng ngắc.

“Ngươi đây là cái gì phản ứng?” Hắn vỗ miệng.

“..... Ngươi có thể hay không tưởng quá xa ?”

“Đây là ta thích một người nhất định

phải ở cùng nhau, ngươi không muốn?” cảm tình của hắn không dễ dàng có,

một khi có liên nhất định phải về thu.

“..... Chúng ta có nhiều điểm bất đồng nha.”

Hắn nhìn mi, “Ngươi không phải thích ta?”

“Nhưng là, thích không nhất định phải

kết hôn đi?” Luyến ái có thể rất khoái lạc, nhưng kết hôn là sự thật,

có nhiều việc cần phải suy tính, mà nàng cái nàng nghĩ đến đầu tiên là

sự chênh lệch, còn có..... Nàng có một kế mẫu phi thường vô liêm sỉ. “Luyến

ái sau không kết hôn?” (Luyến ái ~ yêu)

“Chúng ta ngay cả luyến ái đều còn không có bắt đầu, nói không chừng kết giao sau, sẽ phát hiện không thích hợp với nhau —”

“Ta cảm thấy chúng ta trong lúc đó, chúng ta đã trải qua hết những điều đó.”

“Nhưng là chúng ta còn không có kết giao.”

“Hào, như vậy chúng ta liền từ giờ khắc này bắt đầu kết giao.”

“Ngươi xác định?”

Tông Đình Tú như là cái trắng sĩnh bình thường gật đầu. “Ta sớm đã có ý thức bước vào kiếp nạn này.”

Hương Chủ Ân nhìn không được chủ hân một cái. “Làm chi? Là ta mới đúng, ta không vào địa ngục thì ai vào.” (Ta cảm thấy câu này xuất hiện trong rất nhiều truyện)

“Hoan nghênh ngươi bước vào địa ngục

tên là Tông Đình Tú.” Hắn nhanh ôm nàng, hôn lấy môi của nàng. “Tin tưởng ta không lâu sau, ngươi hẳn là sẽ cảm thấy như ở trên thiên đường, làm sao lại là địa ngục.”

“Không cần hôn ta.” Hắn nói lời ái muội bên tai nàng, chính nàng cảm thấy như có điện, cả người run lên.

“Kết giao không phải là làm việc này sao?”

“Ta đây không cần kết giao.”

“Quá trễ rồi.” Hắn cúi đầu cười, lại hôn lên nàng đỏ bừng mặt mà vành tai.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Nói thật, trừ bỏ thân ái ôm nhau một cái ở bên ngoài, Hường Chủ Ân thật sự hoàn toàn không cảm giác chính mình cùng Tông Đình Tú đang kết giao.

Bởi vì, nàng như trước lĩnh tiền lương làm đồng hồ báo thức và bà nấu cơm

“Rời giường, Tông Đình Tú.”

Nàng khàn cả giọng gào thét, sử dụng chiêu thức gọi người, thậm chí ở trên giường của hắn làm loạn, đến cuối cùng, nàng sử dụng đòn sát thủ là –

“..... Ngươi càng lúc càng lớn mật, cư nhiên dám cắn ta?” mắt mở to, Tông Đình Tú trừng mắt chính tay cầm bàn tay mà nữ nhân vừa cắn.

“Không có biện pháp, ai bảo ngươi không cho ta xóc chăn, không thể quăng nôi, không thể ném gối đầu?” Nàng đành phải nghĩ vài ý tưởng khác để đối phó hắn, bằng không hắn không dậy nôi giường, nàng còn phải đi làm?

Nhưng là, gần đây nàng hắn căn bản là giả vờ ngủ thôi, dù sao của cuộc sống nghỉ ngơi của hắn sau khi Chris đến, đã muốn trở nên tương đối bình thường, giấc ngủ cũng hoàn toàn cải thiện, không đạo lý còn lại giường.

“Cắn cũng là phương pháp không sai, nhưng sao ngươi không thông minh một chút lựa chọn hôn ta, cho ta nụ hôn buổi sáng?”

Hắn cầm tay nàng, đem nàng tiến vào trong lòng, một phen ngã lên giường, mạnh mẽ hôn nàng, hôn lại nồng vừa nặng, cơ hồ làm cho nàng không thể hô hấp.

“Hô hấp, tiểu ngu ngốc.” Hắn khàn khàn cười.

Hường Chủ Ân không lực trừng hắn, chỉ có thể liều mạng thở dốc, giống cái lần đầu học bơi lội cùng tiểu bằng hữu, há mồm hô hấp, đưa hơi thở của hắn toàn bộ nuốt, cùng hắn quấn quanh.

“CEO, đã chín giờ.” Ngoài cửa, Chris nói to trước cửa

“Ta đã biết.” Tông Đình Tú ảo não đình chỉ hôn, mở miệng đáp lời, Hường Chủ Ân thừa dịp lao xuống giường.

“Ngươi thoát được thật là nhanh.” Hắn bắt mắt trừng hướng hắn, lại ở trên giường không nghĩ đứng lên.

“Ngươi như vậy làm cho ta cảm thấy thực không đứng đắn.”

“Thích một người tình lại sẽ muốn càng nhiều, ta làm như vậy có cái gì không đúng?”

“Sắc quý.” Nàng hai gò má nóng lên, kéo lại áo sơ mi ở trên người vòng quá bên giường, chuẩn bị trước rời đi.

Như vậy kêu sắc? Quả thực rất vu tội hai chữ sắc quý.

“Ngươi nên sẽ không cho tới bây giờ không cùng người khác kết giao đi?” Đột nhiên, hắn như là nghĩ thông suốt cái gì.

Hường Chủ Ân quay đầu trừng hắn, giả trang làm cái mặt quý lập tức rời đi phòng.

Nàng không có thời gian cùng người khác kết giao? Nàng vốn không có tiền, cũng không có thời gian cùng người khác kết giao, bởi vì nàng đã còn là chính mình, không biết từ lúc nào đem tâm tư của chính mình đặt lên người khác?

Đang chuẩn bị rời đi khi, sau khi nghe thấy phương truyền đến tiếng bước chân, nàng quay đầu, chống lại Chris lãnh trầm mâu sắc.

“Có chuyện gì?” Nàng ra vẻ thoải mái mà hỏi. “Hắn đã muốn rời giường.”

“CEO yêu cầu với ngươi kết giao?”

Nàng sửng sốt hạ, không hiểu hắn hỏi như vậy ý tứ là cái gì.

“Ta nghĩ, có lẽ các ngươi cũng không thích hợp.”

Tâm như là bị người ta đánh, hung hăng hướng mặt ngã.

“Ta..... Ta biết, nhưng là duyên ái..... Không có nghĩa là vĩnh viễn.” Hào sau một lúc lâu, nàng mới bắt buộc chính mình bài trừ thanh âm ứng đối.

Kỳ thật nàng so với ai khác đều rõ ràng bọn họ không thích hợp, nhưng là..... Tình yêu có đôi khi chính là không đạo lý, nó ra sao khi rút xuống, nàng

căn bản không có biện pháp dự phòng, nếu không nàng tuyệt không hội lựa chọn yêu thượng hần.

Mỗi khi bước vào này phòng ở, nàng liền cảm thấy Tông Đình Tú cùng của nàng chênh lệch rất lớn, nhưng là có lẽ có một ngày, nàng có thể càng cố gắng vượt qua này khoảng cách, như vậy cũng không được sao?

“Thực vui vẻ cùng người có chung nhận thức, trên đường trở về nhớ cẩn thận.”

Hương Chủ Ân không có trả lời, rầu rĩ một lát liền rời đi.

Một hồi đến trong quán, nàng có chút đắm chiêu ngồi ở quầy bar.

Ngồi bao lâu nàng cũng không rõ ràng, chính là làm nàng lấy lại tinh thần, liền nghe thấy một tiếng vang có chút cổ quái đó là một loại tần suất thấp rên rỉ, thuộc loại nam nhân mới có được giọng thấp, nàng lập tức đề cao đề phòng, theo thanh âm nơi phát ra đi đến, cuối cùng chuyển tới phòng nghỉ tiền.

Nàng rõ ràng nghe thấy bên trong truyền đến lưỡng đạo nam nhân giọng thấp.

Lúc này, có thể tiến vào nhân viên cửa hàng nhân, trừ bỏ lão bản đại ca còn ai vào đây? Cho nên nói, hiện tại ở lý băng nhân là Vương đại ca cùng một cái nam nhân?

Oa..... Vương đại ca thật là bạn tốt, Nhục Linh thật là rất thần, cảm giác rất linh mẫn !

Nghĩ đến điều này, nàng lập tức tưởng rời đi này một chỗ cấm khu, miễn cho người xấu chuyện tốt, nhưng mà làm đầu càng có tưởng tượng đến tốt cùng khi, thân thể càng là cứng ngắc khó đi, một cái không cẩn thận nàng liền đá ngã các ở ‘góc ái y’, bâng thưng một tiếng, phòng nghỉ lập tức lạng ngắt như tờ.

Hương Chủ Ân nhất thời rất muốn đi chết, tìm cái hố cho chính mình chui xuống

Bất quá nếu sự việc đã bại lộ, nàng đơn giản thân nhiên trở lại quầy bar lý, trước hết nghĩ ngơi đợi một lát nói lời xin lỗi với Vương đại ca.

Sau đó không lâu, liền gặp Vương Vũ Hoàn về mặt ngại ngùng đi tới.

“Chủ Ân.”

“Đại ca, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.....” Nàng cúi nghiêm mặt, không dám nhìn hần.

“Nên xin lỗi là ta, ta nghĩ đến người đi gọi Tông tiên sinh rồi giường, hần là sẽ không sớm như vậy trở về.”

“Không, là ta không nên đá ghế dựa.” Nàng gương mặt, đáng thương hề hề biến khỏi miệng.

“Người không ngại?”

“Hoàn hảo, nhưng là không quan hệ, tình yêu vốn không có đạo lý.” (kết nhất là câu này) Giống nàng, ngay cả khi nào thì đi vào cũng không biết, thăm nhất là, tài đi vào sau biết rõ tiền đồ nhiều suyễn, nàng lại ngay cả quay đầu dừng cương trước bờ vực dục vọng đều không có.

Bởi vì, cùng hần cùng một chỗ rất khoái nhạc.

“Nghe qua, người tựa hồ cũng gặp vấn đề về tình yêu?” Vương Vũ Hoàn ở nàng trước mặt vị trí ngồi xuống.

“Ân? Vương đại ca cũng gặp?”

“Ân, Vi Nhất bị người nhà của hần bức hôn.”

“..... Nghe đại ca?”

“Ta nghĩ đến người biết?”

“Không, ta không biết, là Nhục Linh nói cho ta biết.” Trời ạ, Nhục Linh có thể đổi nghề, radar của nàng rất thần kỳ !

“Phải không?”

“Tình yêu rất khó trôi chảy nha.” Nghe thấy Nghe đại ca bị người nhà bức hôn, cùng Vương đại ca tình cảm lưu luyến như thế nàng liền nhịn không được thở dài.

“Làm sao vậy, người có vẻ cảm xúc rất nhiều?” Vương Vũ Hoàn cười hỏi.

“Ân, tình yêu vô biên giới, nhưng là đã có khoảng cách đâu.” Nàng muốn vượt qua khoảng cách, đến tình nhân bên người, nhưng.....Dù chỉ là khoảng cách một mét cũng là xa xôi vô hạn.

“Nha, cuối cùng luyện ái?”

“Ta.....” Hường Chủ Ân bắt đắc đĩ bắt đắc đĩ cười, còn không có tới kịp nói cái gì, liền nghe thấy di động tiếng chuông vang lên, nàng ấn hạ tiếp nghe kiện. “Uy? Lão ba..... Hả? Ngươi nói cái gì?”

“Làm sao có thể có loại sự tình này?”

“Ta cũng không biết, a di ngươi trước khi rời nhà nói cái gì phải về nhà mẹ đẻ thăm hỏi mẹ nàng, kết quả ta vừa mới gọi điện thoại đi thì nhà mẹ nàng nói đã lâu không cùng nàng liên lạc.”

Hường Chủ Ân nghe xong phụ thân giải thích, lại nhìn hướng trong nhà trước mắt vết thương bộ dáng, trái tim đều lạnh.

“..... Ngươi xác định ngân hàng tư nhân địa phương thật là muốn tìm a di, không phải là người trùng tên trùng họ?” Nàng cuối cùng lại xác nhận một lần, không nghĩ tin tưởng kể mẫu làm ra chuyện ác như vậy.

“Quả thật là muốn tìm a di ngươi, nói ngươi a di thiếu ước chừng năm trăm vạn đồ lại.”

Nàng đau đầu.

“Lão ba, không phải là tiền đã được chuyển vào tài khoản rồi hay sao? Nếu sự tình đã muốn đến loại tình trạng này, sự tình luôn muốn giải quyết, theo ta thấy, ngươi vẫn là trước trả tiền cấp đối phương, sẽ đem a di tìm trở về hỏi rõ ràng.”

Hường Cường vẻ mặt uể oải.

“Ta không có tiền.”

“Tiền không còn?” Nàng sững sốt.

Tông Đình Tú nói qua, tiền đã chuyển vào tài khoản của lão ba, hơn nữa hắn nói thương vòng kế hoạch còn không có bắt đầu khởi công, bọn họ còn có thể ở nơi này.

“Không phải, là.....” Hướng Cường ngập ngừng.

Như là nháy mắt ý hội cái gì, Hướng Chủ Ân âm thanh hỏi:

“Lão ba, ngươi không cần nói cho ta biết, tiền tất cả đều bị a di lấy mất!”

“Tiền..... ở trong sổ, nàng đã nói muốn bảo quản, còn mỗi ngày nhìn phòng ở, nói muốn chuẩn bị tiền đầu tư, ta làm sao mà biết nàng hội vừa đi chi.....”

Hường Chủ Ân lão đảo ngã ngồi ở hỗn độn mặt.

“Như thế nào như vậy? Nàng rốt cuộc là làm sao vậy..... Làm sao có thể làm như vậy?” Một phen hỏa phút chốc thiêu để bụng gian, nàng một cước đá hướng mặt đồ lạc tương quỹ.

“Lão ba, nàng thật sự thực quá đáng, đầu tiên là thu sinh lễ nói muốn đem ta gả đi ra ngoài, sau lại vừa muốn Tông Đình Tú kéo giá cả mã.....” Nói xong, nàng đột nhiên hút không khí,

“Trời ạ, nàng nên sẽ không là dự mưu đi?”

“Có ý tứ gì?”

“Liền lần trước ta tiếp ngươi xuất viện khi, trong nhà không phải cũng bị tạt quá một lần sao? Nói không chừng căn bản là không phải là xây dựng Siêu Quần làm việc này mà là ngân hàng đến tìm!” Nói như vậy, hết thấy đều đã thông, bằng không lúc trước nàng làm gì lừa nàng nói lão ba phải phẫu thuật?

Còn nhớ rõ ngày đó, kẻ mẫu thần sắc thực khẩn trương, cảm giác Hướng Dũng như là muốn nói gì, lại cứng rắn bị nàng ngăn cản.

“Ta thật sự là mất mủ mới có thể thú đến cái nữ nhân này! Công việc cái gì cũng không làm, mỗi ngày chỉ biết la cà..... Ta là sớm biết rằng nàng đi đánh bạc, sẽ không sẽ làm nàng xuất môn!” Hướng Cường đau lòng rít gào.

Nghĩ thông suốt sau, Hướng Chủ Ân ngược lại tỉnh táo lại

“Lão ba, hiện tại không phải thời điểm tức giận, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem tiền trả lại cho ngân hàng bằng không còn mang nợ vào người.”

“Đối với ngươi trên người căn bản là không có tiền, ngươi muốn ta nghĩ như thế nào biện pháp? Bọn họ nói ba ngày sau sẽ tới cửa đòi tiền, ta không biết nên làm cái gì bây giờ.....” Đúng là bởi vì không thể tưởng tượng, hắn mới có thể gọi điện thoại muốn nàng về nhà một chuyến.

“Ta nghĩ biện pháp cùng bằng hữu hỏi mượn.”

Hương Cường nhìn nàng, nhin không được lệ rơi,

“Chủ Ân, lão ba thật sự là thực xin lỗi ngươi. .... Không có hảo hảo chiếu cố, ngược lại là có việc tìm ngươi. ....”

“Ai nha, lão ba, làm chi nói như vậy? Ta là nữ nhi của ngươi, chúng ta là người một nhà, hỗ trợ nhau vốn là điều đúng.”

“Nhưng là..... Ta, ta không có hảo hảo chiếu cố ngươi, ta, ta.....”

“Lão ba?” Phát hiện phụ thân hơi thở ngắn ngủi, Hương Chủ Ân vừa nhắc mắt, liền phát hiện sắc mặt của hắn tái nhợt.

“Chủ Ân, ta.....”

“Lão ba, ngươi thoải mái, không cần nói nữa, ta lập tức đưa ngươi đi bệnh viện!”

Trời ạ, đừng dọa nàng, trăm ngàn đừng dọa nàng! Trên đời này cũng chỉ có lão ba là thân nhân của nàng trăm ngàn đừng đem lão ba mang đi, trăm ngàn không cần!

Nhồi máu cơ tim

Làm xong xử lý khẩn cấp, xác định Hương Cường là vì cao huyết áp khiến cho nhồi máu cơ tim, hơn nữa ông còn bị tắc động mạch vành, chỉ có thể trước lấy khí cầu khuếch trương thuật đã thông tả tiền hàng chi động mạch vành, chờ đợi trạng huống ổn định lại mới có thể phẫu thuật.

“Hương Chủ Ân, ngươi trấn tĩnh cho ta, trấn tĩnh một chút.....” Hương Chủ Ân không ngừng bắt buộc chính mình trấn định, ổn định không ngừng phát run thân thể, muốn chính mình chạy nhanh tưởng hảo giải quyết phương pháp.

Vì thế, đợi cho buổi tối, xác định phụ thân tình trạng tạm thời ổn định sau, nàng mới đi trước rời đi.

Nàng nghĩ đến đầu tiên xin giúp đỡ chính là Tông Đình Tú, nhưng là căn cứ vào Chris đã không xem trọng loại tình cảm này nàng tự nhiên không thể mở lời cho nên, liền ngược lại tìm Vương Vũ Hoàn nghĩ biện pháp.

“Tiền, ngươi không cần lo lắng vấn đề này, này đó tiền ta có thể trước giúp ngươi chẵn, nhưng là cấp cho ta vài ngày thời gian chuẩn bị, ngươi có thể tới bệnh viện trước chiếu cố ba ngươi.” Vương Vũ Hoàn hào sảng trợ giúp, vô vô vai của nàng mới phát hiện nàng cả người thật nghiêm trọng.

“Vương đại ca, cảm ơn ngươi, không có của ngươi ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ.....” nước mắt của nàng cầm ở trong hốc mắt.

“Không có việc gì, nhất định không có việc gì, đừng sợ, nơi này có chúng ta..”

“Nghe đại ca, cảm ơn ngươi.” Cẩn môi, Hương Chủ Ân cảm kích địa điểm gật đầu.

“Không cần khách khí.” Nghe Vi Nhất cười, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm khó được dạng ôn nhu mỉm cười. Hắn nhìn về phía Vương Vũ Hoàn, nói:

“Ta ngược lại cảm thấy vấn đề về tiền có thể chậm rãi xử lý, dù sao chủ nợ chân chính là Lâm Nguyệt Hà cùng Chủ Ân không có vấn đề gì.”

“Nhưng là ngân hàng nói này đó căn bản vô dụng.”

“Vậy dùng pháp luật đi.”

“Nhưng là ta sợ trong khoảng thời gian này đối phương lại tìm tới cửa, thậm chí ngăm dọa Chủ Ân ra tay.....” Vương Vũ Hoàn nói ra lo lắng của hắn

Nếu sở hữu sự đều có thể đi pháp luật cách trong lời nói, ngân hàng sẽ không xử lý như vậy. Cho nên hắn thà rằng trước xuất ra tiền đem sự tình bãi bình, chính là hắn đại bộ phận tiền đều ở ngân hàng nước ngoài, muốn thu hồi, ít nhất cũng muốn phí thượng năm công tác thiên, trước mắt chỉ có thể đem số dự trữ quay vòng ra giúp thôi.

“Nhưng là.....”

Hương Chủ Ân ngồi ở phòng hai người. Chiếu đạo lý nói, nàng muốn tham dự đối thoại của bọn họ không nên làm cho bọn họ vì chuyện của nàng như vậy hao tổn tinh thần, nhưng là hiện tại đầu nàng trống rỗng, không thể tự hỏi, chính là muốn lẳng lặng ngồi, cái gì đều không cần tưởng.....

“Hương Chủ Ân, ngươi đang làm cái quỷ gì?”

Tiếng gầm gừ quen thuộc đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa bức ra nàng rơi nước mắt, nàng còn không có quay đầu, liền cảm giác phía sau có cổ lực đạo cứng rắn đem nàng ra phía sau khiến nàng đổ vào bức tường rắn chắc, vừa nhắc mắt liền gặp ánh mắt mãnh liệt của Tông Đình Tú.

Hắn có đôi mắt rất đẹp giờ lại tràn ngập sự tức giận, nhưng vừa nhìn thấy nàng khóc, phút chốc lại cảm thấy ôn nhu.

“Phát sinh chuyện gì?”

Lắc đầu, Hường Chủ Ân cười đến khoe môi khê run,

“..... Không có việc gì.” Vừa ra khỏi miệng, thanh âm trở nên thoát phá.

“Còn nói không có việc gì?” Hần mảy rậm trầm xuống, rõ ràng không hờn giận, khuynh tiền đem nàng kéo vào trong lòng,

“Nói!”

Hần hần là hóa đại, bởi vì ở nhà đợi không được nàng chuẩn bị bữa tối, cho nên riêng đi rồi một chuyến vô biên giới, ai biết gần nhất liền thấy nàng tả ửng hữu ôm, tương không phát hỏa đều nan.

“..... Ba ta nằm viện.”

“Thực nghiêm trọng?”

“Phải phẫu thuật.”

Hần mảy rậm ép tới càng trầm.

“Vì sao không nói cho ta biết?” Phải nói, vì sao không phải nói cho hắn đầu tiên ngược lại là ngồi ở chỗ này nói cho một ít tạp vụ nhân chờ?

“Ta không nghĩ quấy rầy ngươi.”

“Gi hã, ta là gì của ngươi? Ngươi không nói cho ta biết, muốn nói cho ai?” Tông Đình Tú đầu tiên là không hờn giận thấp xích, lập tức lại híp lại khóe con ngươi đen, không tiếp thu vì sự tình có đơn thuần như vậy.

Của nàng biểu tình rất quý dị, tổng cảm thấy nàng tựa hồ cố ý ở giấu điểm hắn cái gì, loại cảm giác này làm hắn phi thường bất khoái.

“Đúng rồi, mấy ngày nay ta không có biện pháp đi gọi ngươi rồi giường cùng chuẩn bị bữa tối, ta muốn đi bệnh viện chiếu cố ta lão ba.”

Hường Chủ Ân cúi đầu nói.

“..... Đây là ngươi cho rằng cần hướng ta xin phép?” Hần trừng nàng.

Nàng giả bộ khó hiểu.

“Bằng không đâu?”

Không lực đóng nhắm mắt, Tông Đình Tú đơn giản một phen bút lên nàng đi ra ngoài.

“Ngươi làm cái gì?”

“Cùng ngươi ăn cơm.”

“Ta? Không cần, ta không đói bụng, hơn nữa..... Đúng rồi, ngươi ăn sao?” Nàng thế này mới nghĩ đến, chính mình căn bản không đi thay hắn chuẩn bị bữa tối.

“Dục, ngươi cũng biết muốn để ý ta ăn không?” Hần hừ một tiếng, không biết nên lấy nàng làm thế nào mới tốt. Bọn họ trong lúc đó hiển nhiên cũng không ngang nhau, hắn để ý nàng tựa hồ so với nàng để ý hắn còn nhiều, hắn muốn biết nàng lại cũng không nói, nhưng hắn vẫn là thiếu kiên nhẫn muốn biết khuyết cho của nàng hết thấy..... Vô phương, cảm tình loại này này nọ vốn chính là ngươi tình ta nguyện, ai muốn hắn thích nàng?

Nhưng là, một chút bữa tối xuống dưới, Tông Đình Tú chung quy không thể lấy chút tin tức từ miệng của nàng.

Bởi vì Hường Chủ Ân nếu là hạ quyết tâm không nói, mặc kệ người bên ngoài như thế nào nói bóng nói gió cũng không quan tâm, đây là chuyện của nàng, nàng nhất định phải chính mình giải quyết, mặc kệ phải dùng phương thức gì.

“Ngươi thật xác định phải làm như vậy?” Trương Nhược Linh lại một lần nữa hỏi.

Hôm sau, Hường Chủ Ân ngồi ở nhà ăn bệnh viện vì chính là nàng mấy ngày hôm trước nhắc qua cái kia có tiền thưởng bí mật hành động.

“Ngươi xác định tiền thưởng thật sự có thể lấy đến ba mươi vạn?”

“Hường Chủ Ân! Tiền không phải trọng điểm, ta có thể nghĩ biện pháp giúp ngươi, ta hiện tại lo lắng cho ngươi, ngươi rốt cuộc có biết hay không chuyện này là có tính nguy hiểm?” Trương Nhược Linh tức giận chụp đầu nàng.

“Ta biết.” Bất đắc dĩ xoa thái dương vì nàng một đã một đêm không ngủ, nàng nói:“Nhưng là, nếu ta giúp ngươi, cho ngươi lấy đến độc nhất vô nhị, không chỉ có đối với ngươi mà nói là có công lớn, đối ta mà nói lại có thể kiếm được nhất bút thêm vào tiền, có cái gì không tốt?”

“Nhưng là, người so với ta còn nguy hiểm.” Nàng nguyên bản kế hoạch là chính mình đi làm người bị bán đấu giá kể từ đó nàng có thể xem được quá trình bán đấu giá mỹ nữ độc nhất vô nhị quá trình, nhưng là nếu đổi thành Chủ Ân.....

“Người hội nghị biện pháp bảo hộ ta đúng hay không?”

“Người nói thật sự đơn giản, nếu có sai lầm, ta đây..... Ta sẽ điên mất.”

“Cho nên, người nhất định phải tính toán thật sự chu đáo, đúng hay không?”

Trương Nhược Linh ôm đầu khẽ gọi, “Ai nha, người vì sao không đem chuyện ngân hàng nói cho Tông Đình Tú? Các người không phải đã kết giao sao?”

“Ta cũng không phải vì tiền cùng hắn cùng một chỗ.” Nàng buồn nói.

“Đây là tình huống đặc thù, người cũng không thể được không cần như vậy từ cân nhắc?” 182 lương the mình

“Ta chính mình có thể xử lý.”

“Xử lý cái đầu! Người thà rằng theo ta đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, còn gọi có thể xử lý?” Trương Nhược Linh dùng sức lau mặt, căn bản mặc kệ rốt cuộc có hay không phải trang điểm làm diễn viên. “Người không phải nói, lão bản đại ca của người đã giúp người?”

“Tiền của đại ca phải đợi vài ngày nữa, ta ít nhất trước hết nghĩ biện pháp cấp chút lợi tức, không cho những người đó lại quấy rầy ba ta, ba ta đã nằm viện, hắn hiện tại không thể lại chịu kích thích gì.”

Trùng mắt hắn kiên quyết về mặt, Trương Nhược Linh dùng sức đóng nhắm mắt. “Hảo, người đã đều nói như vậy, ta nhất định đem kế hoạch nghĩ thật sự chu đáo, còn có thể tìm người tiếp ứng người, xác định an toàn của người, liền ngay cả đến lúc đó cùng ngân hàng đàm phán, ta cũng thay người đi!”

“Không cần, đến lúc đó ngay cả người cũng tiến vào làm sao bây giờ?”

“Người bệnh thần kinh! Tiền cũng không phải ta khiếm, bọn họ có thể lấy ta thế nào? Tổng không thể cho người một người đi đối mặt với hung thần đi? Mặc kệ, ta nhất định đi cùng, ta giúp người theo chân bọn họ đàm phán, xem có thể hay không chiết khấu.”

Trương Nhược Linh thờ phỉ phỉ, rửa thắm Lâm Nguyệt Hà, làm hại bạn tốt của nàng rơi vào tình huống như vậy.

Hướng Chủ Ân nhìn nàng. “Nhược Linh, nếu không có người, ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Người thần kinh a? Ta mới cảm thấy chính mình là muốn đem người đẩy vào lửa.” Nàng lương tâm bất an a.

“Đưa ngốc là người giúp ta.”

Nàng thở dài, “Tốt nhất là thật sự có thể được việc cho người!”

Thánh Jose ngắm cảnh khách sạn lập thêm chuyên môn cung nhân thuê hội quán, gần nhất đưa tới không ít nhân vật nổi tiếng ở trong này thành lập câu lạc bộ. Trong câu lạc bộ từ sắc tài vận đều có, càng nghe nói có nhân ái thượng đấu giá hội, mà bán đấu giá vật lại theo đồ cổ châu báu biến thành mỹ nhân.

Việc này, vốn cùng Tông Đình Tú không quan hệ.

Nhưng là, hắn đương nhiên muốn biết rõ ràng bên trong rốt cuộc ở bán đấu giá cái gì, miễn cho ngày nào đó ngoạn ra hỏa, gián tiếp ảnh hưởng đến hình tượng công ty.

“Một lần ở Mỹ ta có gặp anh của người mới biết được công ty có ý tứ muốn hướng Á Châu mở rộng, chính là như thế nào không đem đánh cò mang tiến hội quán lý?” Mở miệng người nói chuyện là thừa thuê câu lạc bộ nhân vật nổi tiếng, một cái ở thượng trường thượng pha cụ lực ảnh hưởng Thái tổng tài.

Câu lạc bộ cao ở hội quán tầng cao nhất, chỉ có hội viên mới có thể đi vào bên trong nhân, tất cả đều là cùng Thái tổng tài có giao tình.

“Ngượng ngùng, điểm này ta cùng gia huynh có chung nhận thức, ở cái gì điểm thượng cái gì đồ ăn, nếu Đài Loan không có mở ra đánh cò, tự nhiên sẽ không ở khai hoang giả dưới xuất hiện gì trái pháp luật chuyện kiện.” Tông Đình Tú khách sáo cười.

“Bất quá chỉ cần thái tổng tài có bản lĩnh tránh tai mắt của người, ở trong câu lạc bộ làm chút tân ngoạn ý nhị, trên cơ bản khai hoang giả cũng sẽ không có sờ hời đến.”

“Có ý tứ, như vậy là được rồi!” Thái tổng tài một ánh mắt, bên cạnh mặc thanh lương phục sức nữ hầu lập tức tiến lên rót rượu.

“Thương trường cuộc sống nhiều chán nản, người luôn cần hợp thời thoải mái một chút, bằng không làm sao có thể có nhiều hơn thể lực đang làm việc thượng bán mạng?”

Tông Đình Tú cười mà không đáp, bắt đầu cảm thấy chán nản, muốn trước thời gian về nhà đến bệnh viện nhìn xem bạn gái, cho dù chính là bồi ở nàng

bên cạnh, cũng tuyệt đối quá cùng loại này không thú vị thương trường lão hồ li quay vắn.

Hắn vẫy tay, phía sau Chris lập tức về phía trước.

“Chuẩn bị xe.” Hắn đề thấp tiếng nói nói.

“CEO phải đi về ?”

“Ta muốn đi bệnh viện.” Nếu hắn không chủ động liên lạc kia nữ nhân, nàng căn bản sẽ không gọi điện thoại cho hắn, chẳng trực tiếp đến bệnh viện đi xem xem nàng.

Chris nhìn trước mắt gian, đã muốn gần rạng sáng một chút. “Thái thị thời gian hắn là qua.”

“Không sao cả, tổng hội có biện pháp.”

“Là.”

“CEO phải đi về ?” Thái tổng tài hỏi.

“Ngày mai có trăng hội nghị, cho nên đêm nay phải sớm một chút trở về nghỉ ngơi.”

“Rất đáng tiếc, đêm nay có trăng đấu giá hội, bán đều là tuyệt phẩm.”

“Đáng tiếc, ta hướng đến đối đồ cổ châu báu không quá lớn hứng thú.” Tông Đình Tú ôm lấy lễ phép tính cười đứng dậy, cùng hắn nắm tay. “Thật có lỗi, ta trước hết đi từng bước.”

“Lần sau lại có đấu giá hội khi, làm ơn tất rất hân hạnh được đón tiếp, có lẽ sẽ có người xem được với mắt.”

“Có lẽ.” Hắn từ chối cho ý kiến, dư quang lại thoáng nhìn Chris không ngờ tuyệt hời, không khỏi khẽ nhếch môi. Khả chờ hắn tiến đến hắn bên tai nói nhỏ sau, về mặt lập tức đại biến. “Người xác định?”

“Xác định.”

“Chết tiệt, nàng rút cuộc suy nghĩ cái gì?” Tông Đình Tú cảm tức bạo rống.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hương Chủ Ân trang điểm điểm lệ xuất hiện ở đại sảnh, trên đầu đèn chum thủy tinh làm nàng nhìn chói mắt, bốn phương tám hướng phóng tầm mắt đến cũng làm cho nàng co rúm lại mà nàng chỉ mặc mỗi chiếc váy ngắn làm tôn lên dáng mê người của nàng.

Âm thanh phát ra từ bốn phía làm nàng bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu, âm thanh mỗi lúc một to làm sự sợ hãi của nàng tăng vọt.

“Hai mươi vạn.”

“Năm mươi vạn.”

Đêm nay..... Rốt cuộc muốn làm cái sự gì mới có thể làm cho những người này cam nguyện lấy ra này đó tiền?

“Một trăm vạn.”

“Hai trăm vạn.”

Hương Chủ Ân miệng khô lưỡi khô đứng, muốn làm rõ ràng những người này ban đêm giải trí rốt cuộc sao lại thế này. Bất quá là tiếp khách một đêm, đâu có thể nào giá trị loại này giá?

“Năm trăm vạn!”

Phút chốc, hiện trường lặng ngắt như tờ, nhìn như bảng giá đã muốn đề định.

Năm trăm vạn? Hường Chủ Ân không khỏi kinh ngạc, trong lòng bắt đầu hoài nghi, nàng thật sự có thể toàn thân trở ra sao?

Nhược Linh mua được nhân viên công tác trong câu lạc bộ, giúp nàng tiến cử bên trong bán đấu giá, thậm chí giúp nàng quy hoạch như thế nào từ cửa sau rồi khỏi nơi này.

Người nợ nói, làm bán đấu giá dễ đúng giờ, trước hết đem nàng tiến vào một gian phòng, đến lúc đó nàng nhất định phải nhớ rõ đường để rời đi, hơn nữa phải tranh thủ thời gian nếu không...

Nhưng là, nàng thật sự có thể vừa đi chi sao? Làm như vậy, thật sự sẽ không liên lụy những người khác?

Làm nàng nghĩ như vậy khi, đã có người bắt đầu di chuyển theo lầu một chuyển hướng phía bên phải mở ra cửa phòng ra, đi theo hành lang tiến vào một gian phòng.

Chính là mở cửa nháy mắt, hắc ám trong phòng lập tức truyền đến một đạo trầm tang “Tiến vào.”

Nàng trong lòng chấn động, đầu hiện ra ý niệm trong đầu muốn chạy.

Này không thể trách nàng, bởi vì người nợ nói, phòng này không có bất luận kẻ nào, dù sao chính là một gian dùng để chờ đợi phòng mà thôi.

Như thế nào hiện tại bên trong đã có người muốn nàng đi vào?

Nhưng là phía sau người đem nàng hướng bên trong đẩy, lập tức đóng cửa lại, căn bản không cho nàng cơ hội bỏ trốn.

Nàng run rẩy sau lùi lại muốn thấy rõ ràng như thế nào theo phòng này chạy ra, nhưng mà thân thủ không thấy năm ngón tay hắc ám, làm cho nàng ngay cả cửa sổ ở nơi nào đều thấy không rõ lắm.

Nghĩ đến này, nàng không khỏi cười khổ. Biết cửa sổ ở nơi nào còn có dùng sao? Nơi này là tầng cao nhất, chẳng lẽ nàng có thể đi ra ngoài?

“Không sai thôi, ngươi còn cười đi ra.” Trong bóng đêm, kia nói khàn khàn trầm tang lại lần nữa truyền đến, làm nàng tự dưng tuôn ra ác hàn.

“Ngươi.....”

“Hường Chủ Ân, ngươi rốt cuộc đem ta trở thành cái gì?”

ngực nàng cứng lại, trong phòng đèn đuốc chợt sáng, nàng nhắm mắt lại, thoáng nhìn người đang bước tới –

Chiếc xe màu đen phóng như bay, tiến vào bãi đỗ xe.

Xong xuôi đành phải, Tông Đình Tú về mặt đen thui, đem nữ nhân bên cạnh vào trong thang máy mặc kệ nàng rốt cuộc có hay không cùng với cước bộ của hắn.

Ai để ý đâu? Nếu nàng đều có thể không quan tâm cảm giác của hắn, một mình tham gia bán đấu giá chính mình thì hắn cần gì phải để ý cảm giác của nàng?

Hường Chủ Ân lao đảo bước vào thang máy nhìn Tông Đình Tú, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Chính là..... Vì sao hắn xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ hắn cũng là hội viên bên trong sao? Hắn cũng cùng những người đó giống nhau, ở ban đêm chơi trò chơi đáng sợ?

Cửa thang máy mở ra Tông Đình Tú lập tức dắt nàng vào trong nhà, một tay kéo nàng kéo vào phòng ngủ của hắn, lập tức tháo caravat, cởi áo sơ mi.

“..... Ngươi muốn làm gì?” Nàng kinh ngạc hỏi, không ngừng lui vào góc tường.

Hắn ngay cả xem cũng không xem nàng liếc mắt một cái “Ngươi còn không cởi quần áo?”

“Vì sao muốn?” Vừa rồi hắn còn bắt nàng mặc áo khoác của hắn vào.

“Ta mua ngươi không phải sao?” Đem áo sơ mi hướng mặt đất ném xuống, hắn nghiêm mặt bước đi hướng nàng.

Hắn cười vẻ mặt lạnh như băng, đôi mắt nóng như lửa, đó là người xa lạ mà nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Nguyên lai ngươi theo chân bọn họ biến thái giống nhau, thật sự mua bán nữ nhân vào ban đêm!” Hường Chủ Ân lên án.

Không thể tưởng tượng được hắn là người như thế, nguyên tưởng rằng hắn khả năng chính là có điểm tức giận khi rời giường, miệng độc một chút, tính tình lãnh đạm một chút, không thể tưởng được liền ngay cả ham mê cũng kém như vậy kinh!

“Làm cho chúng ta biến thái, không phải là ngươi loại này khẩn cấp muốn bán đứng chính mình sao?” Tông Đình Tú thanh âm thô bạo chứ không bình

tình như ngày thường.

“Ta không có!”

“Ngươi không có?” Hấn bĩu môi, cười tà. “Ta đây là như thế nào lại mua được ngươi?”

“Ta là bởi vì –” Nói chưa xong đã bị hấn ngăn lại.

Nụ hôn này cùng nụ hôn trước đây khác nhau rất lớn, hấn thô bạo hôn nàng như là muốn xé rách môi nàng ra cơ hồ làm cho nàng không thở được. Ngay tại này lúc này, trên người một trận cảm giác mát truyền đến, nàng mới phát hiện áo khoác trên người đã bị xé rách mà bàn tay to của hấn bắt đầu xòe loạn ngực của nàng, vì mặc bộ đồ này nên nàng không thể mặc nội y.

“Ngươi không cần như vậy..... Ta sẽ sợ.....” Nước mắt bị dọa đi ra, nàng thấp giọng mình nuốt.

Hấn không phải thích nàng sao? Vì sao muốn không nhìn ý nguyện của nàng, như vậy đối đãi nàng?

Tông Đình Tú cúi xuống nhìn mắt nàng vương giọt lệ, dừng lại động tác, âm thanh lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi vốn không có nghĩ tới tham gia cuộc đấu giá kia, vô cùng có khả năng xảy ra loại sự tình này? Ngươi không nghĩ rằng còn có kết cục đáng sợ?”

Hấn biết nàng phải làm như vậy, nhất định là có nỗi khổ tâm nhưng cho dù là như vậy, cũng làm nổi lên ngọn lửa giận của hấn.

Đã xảy ra việc gì, vì sao không tìm hấn hỗ trợ? Ở trong mắt nàng, hấn rốt cuộc là cái gì?

“Ta.....”

“Hương Chủ Ân, ở trong mắt ngươi ta là cái gì? Là lão bản của ngươi? Một bạn trai ác liệt? hay vẫn là người xa lạ không có cảm tình?” Hấn hỏi tự giễu.

Hấn biết nàng có vấn đề, nhưng nàng không nói, hấn cũng không hỏi, chỉ sự truy hỏi của hấn làm nàng khó xử, sẽ làm cho nàng cảm thấy tự ti.

Nhưng là sự thật chứng minh, hấn đã sai rồi hấn hấn là nên mạnh hơn bức nàng đem bí mật trong lòng nói cho hấn, như vậy cũng tốt hơn hấn đêm nay gặp gỡ của nàng kinh ngạc!

“Ngươi có hay không nghĩ tới, đêm nay nếu không phải ta vừa vặn ở nơi này, vậy ngươi có lẽ thật sự đã bị bán đầu giá, bị bắt buộc làm gì ngươi không muốn làm, gì sẽ làm ngươi cảm thấy sợ hãi chuyện tình?” Hấn nói vừa nhanh vừa vội, ngọn lửa như thiêu đốt cả căn phòng.

“..... Nhục Linh đã an bài tốt lắm, không có việc gì.....”

“Nếu không có việc gì, ngươi hiện tại làm sao có thể ở trong này? Ngươi trốn sao? Ngươi cho là hết thấy có cơ hội rồi đi?” Trương Nhục Linh sao? Cái phóng viên kia..... Chẳng lẽ là vì phối hợp tổ giác tin tức? Chết tiệt, cái đó và Chủ Ân có cái gì quan hệ, vì sao lại muốn nàng làm việc này?

“Ta..... Chính là muốn tiền.”

Thở sâu, Tông Đình Tú dùng sức nhắm mắt, một lúc lâu tâm tình mới đỡ một chút. “Ngươi vì sao không nói cho ta?”

“Ta không cần ngươi hỗ trợ!”

“Vì sao?”

“Ta có thể xử lý.”

“Ngươi nếu có bản lĩnh xử lý, nên có thể bình yên vô sự rồi đi, mà không phải bị ta kéo vào trong phòng! Ngươi có biết hay không nếu thật sự phát sinh chuyện gì, ta sẽ có bao nhiêu không cam lòng, có bao nhiêu đau lòng? Ta rõ ràng có năng lực có thể giúp ngươi, ta có thể không cho ngươi sợ hãi, không phải sao?”

Nàng phát run, không ngừng lắc đầu bởi vì hấn vẫn nắm tay nàng cho nên cảm giác rất rõ ràng.

Nàng sợ hãi, mà hấn cư nhiên thiếu chút nữa không bảo hộ được nàng!

Nếu Chris không ngoài, ngoài ý thoáng nhìn nàng, tra hỏi nhân viên công tác sau mới biết được nàng là cô gái đêm nay bán đầu giá hậu quả thật sự sẽ làm hấn sống không bằng chết.

“Ta cũng không biết đáng sợ như vậy.....” Nàng nghĩ đến chính mình có thể chống đỡ qua, nhưng là nàng thật sự rất sợ hãi, hơn nữa làm nàng phát hiện là hấn đem nàng mua hơn nữa hấn như vậy tức giận đối đãi nàng khi, nàng thật sự phải sợ.

“Ngươi không biết chuyện tình rất hiếm có thực!” Hấn gầm nhẹ, nhưng mà trong ngực cảm giác được có điểm ẩm ướt, lập tức nói: “Đừng khóc..... người muốn khóc là ta, ta cư nhiên như vậy uất ức, ngay cả người mình yêu nhất có bí mật gì cũng không biết.

“Thực xin lỗi..... Ta không phải cố ý muốn giấu giếm của ngươi, chính là muốn chính mình xử lý, ta chỉ là muốn vượt qua chênh lệch của chúng

ta. .... Ta không muốn cho người khác cho ta là vì tiền mới thích người, ta là bởi vì người là người, mới thích của người. ....”

Nghe vậy, Tông Đình Tú nhìn nàng, nâng nhẹ tay lau đi nước mắt của nàng, hôn nàng thật ngọt ngào như thông báo. “Đưa ngọc, tình yêu là chuyện của hai chúng ta, người làm gì quan người khác nói như thế nào? Quyền quyết định là của hai chúng ta, yêu hay không cũng là việc của chúng ta.”

“Nhưng là –”

“Không có thể là.” Hấn bá đạo đánh gãy, một tay ôm lấy nàng, đặt ở trên giường, “Hiện tại, người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đi?”

Hướng Chủ Ân đem chuyện kể mẫu nợ tiền của ngân hàng, đem phụ thân sinh khí đến nhồi máu cơ tim, tiếp theo nàng tìm Vương Vũ Hoàn giúp đỡ, đến cuối cùng vì ba mươi vạn mà chủ động phối hợp Trương Nhược Linh mọi chuyện đều nói tỉ mỉ.

Phát hiện vẻ mặt của hấn lại trầm hạ, nàng không biết làm sao rũ mắt xuống.

Tông Đình Tú nhìn nàng, đột nhiên theo quần dài trong túi tiền lấy ra hé ra chi phiếu giao cho nàng.

“Đây là. ....” Nàng khó hiểu nhìn hé ra bốn trăm năm mươi vạn chi phiếu.

“Câu lạc bộ rút nhất thành tiền thuê, cho nên bốn trăm năm mươi vạn là của người, người có thể tùy ý sử dụng, nhưng là ta trước nói cho người, phía ngân hàng để tar a mặt, đừng đưa tiền này cho bọn họ, biết không?” Hấn ở môi nàng thiền trắc, không tha vuốt phẳng bị hấn hôn phát thùng môi.

“Làm cho ta chính mình xử lý.” Nàng kiên trì.

Hấn thờ dài, ngửi khí thực vô lực. “Người dựa vào ta một chút được không? Làm cho ta cảm giác bị cần, có thể chứ?” Đừng nữa làm cho hấn cảm thấy chính mình thực uất ức, ngay cả bảo hộ nàng đều làm không được.

“Nhưng là. ....”

“Ta vừa rồi làm đau người.” Tông Đình Tú dời đi lực chú ý của nàng, bàn tay to xoa bộ ngực sữa của nàng. “Mau cho ta xem xem.”

“Không nên nhìn !”

Không để ý phản đối của nàng, hấn kéo ngực của nàng lại gần, cẩn thận xem xét

“Đáng chết, thật sự đỏ lên.” Hấn chửi nhỏ.

“Tốt lắm, người không cần lại nhìn !” Hướng Chủ Ân mặt đỏ như trái cà chua chín, vội vàng phải kéo áo lên.

“Nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không cho phép mặc như vậy ra bên ngoài đi lại.”

“Ta mới không thích mặc như vậy, tới đó bọn họ bắt buộc ta mặc như vậy, ta vốn đang muốn chạy trốn !” Kỳ thật nàng mang theo cảm giác bất an nhưng chỉ có thể bắt buộc chính mình trấn định.

“Xem như ta cầu xin người, mặc kệ người sau này gặp chuyện gì, cầu xin người nhất định phải nói cho ta biết, nếu không người như vậy sẽ chỉ làm ta nghĩ muốn tìm biện pháp làm cho tạp chí của Trương Nhược Linh kia đóng cửa.” Hơn nữa người đầu tiên hấn khai đao tuyệt đối là Trương Nhược Linh.

“Không liên quan đến Nhược Linh, nàng cũng là khuyên ta tìm người hỗ trợ, là ta chính mình không chịu.” Sợ hấn hiểu lầm, nàng vội vàng giải thích.

“Thật sự?”

“Àn.” Nàng dùng sức gật đầu, chỉ sợ hấn không tin.

Tông Đình Tú không đáng trí bình phiến môi, đột nhiên cúi người, hôn trụ ngực nàng

Hướng Chủ Ân sợ tới mức muốn đưa hấn đẩy ra.

Hấn lược giương mắt. “Ta vừa rồi dọa đến người ?”

“Àn.” Nàng e lệ rũ mắt.

“Có thể hay không cho ta bù lại cơ hội?”

“Có ý tứ gì?”

“Chính là chậm chậm yêu thương người.”

Hấn lập tức hôn trụ nàng, cái lưỡi giáo hoạt từ từ đi khai phá miệng của nàng nhưng lại thật mềm nhẹ, tinh tế mà che chở.

“Đợi chút, nguoi –” Nàng còn không có chuẩn bị tâm lý, không thể giải thích như vậy thân mật tiếp xúc.

“Nguoi đã nhận chi phiếu của ta.” Hấn cười nhẹ.

“Nguoi thật sự muốn mua ta?”

“Hay nói giỡn, không cần như vậy đứng đắn được không!” Hấn tức giận thối nói, thay nàng kéo hạ ngực, lập tức đem nàng kéo vào trong lòng. “Nguoi nếu thật sự không cần, ta sẽ không chạm vào nguoi.”

Bị hấn kéo vào trong lòng, Hường Chủ Ân cảm giác ngực của hấn thật nóng, tim đập nhanh cả người dường như đang phát sốt cực kì nóng.

“A, nguoi là không phải phát sốt?”

“Ta giống bị cảm sao?” Hấn nhướn mày.

“Nhưng là nguoi trên người nóng quá.” Nàng nâng nhẹ tay phủ của hấn ngực, phát hiện độ ẩm bình thường, nhưng là hấn nửa thân trần nửa người trên đã có bản tia nóng.

Nghe vậy, Tông Đình Tú không khỏi cúi đầu cười khai. “Tốt lắm, không ai chạm qua nguoi đúng hay không?”

Nàng nhú mi. “Nguoi như thế nào hỏi như vậy?”

“Bởi vì ta muốn nguoi, muốn thân thể đều nóng lên.”

Hường Chủ Ân ngây ngốc nhìn hấn, cảm giác hấn đem chính mình thu nạp càng nhanh, nhanh đến nàng phát hiện hấn nơi nào đó nóng rực chính đỉnh chính mình, mới ngu dần hiểu ý lại đây.

“Nguoi như vậy không khó chịu?” Nàng thanh như văn nạp, mặt cũng đi theo thẳng ôn.

“Khó chịu.” Hấn thực thẳng thắn, cũng thực rõ ràng trả lời.

“Vậy nguoi còn muốn ôm ta ngủ sao?”

“Không ôm nguoi ngủ, ta sợ cảm giác khi tỉnh lại, nguoi không biết lại chạy đi đâu, sẽ làm ta rất lo lắng.” Hình ảnh ở cuộc đấu giá làm cho hấn sợ đến phát run.

“Nguoi thực lo lắng cho ta?” Nàng an tâm gối vào trong long hấn, mặt dán vào ngực của hấn, thật ấm áp!

Nàng là như thế bị cần, hấn dùng hành động cùng ánh mắt nói cho nàng, hấn là cỡ nào để ý nàng, thậm chí vì nàng nổi trận lôi đình, hi nộ ái ố đều quay chung quanh nàng đảo quanh.

“Vô nghĩa.”

“Cảm ơn nguoi.”

“Cảm tạ cái gì?”

“Nếu không phải nguoi, ta tối hôm nay khả năng sẽ không may mắn như vậy.” Nàng lấy mặt cọ vào ngực của hấn, cảm giác da thịt của hấn so với trong tưởng tượng còn muốn trắng mịn, làm nàng muốn cắn một cái

“Cho nên nói, sau này không cho phép chạy loạn, có việc nhất định phải nói cho ta biết.” Từ từ nhắm hai mắt, Tông Đình Tú hạ thấp dục vọng, hưởng thụ của nàng thân cận.

“Hảo.” Nàng nhẹ nhàng hướng hấn trong ngực nhất thân, như là một cái hứa hẹn, roi xuống ấn.

Ngoài dự liệu làm hấn chấn động.

“Làm sao vậy?” Nàng vội vàng giương mắt.

“Không cần ở trên người ta đốt lửa.” Hấn thô dạt lăm bầm.

Hấn ý đồ làm quân tử, nhưng có cô gái ngốc lại buộc hấn làm tiểu nhân.

“Ta không nên thân nguoi.” Nàng thế này mới ý hội đến chính mình động tác cho hấn mang đến nhiều rung động, bởi vì đỉnh của nàng nóng rực thoáng như bàn ủi bàn sí nóng.

“Nguoi có thể thân, chính là kết cục tự gánh vác.” Lý trí của hấn như tờ giấy trắng, nàng tuyệt đối có thể lại khiêu chiến nhìn xem, nhìn hấn rốt cuộc có thể trong thời gian ngắn biến thành đại sói hoang.

“Kìa nếu.....” Hường Chủ Ân chậm rãi động đậy thân thể, cùng hắn chặt chẽ thiếp hợp. “Như vậy đâu?” Nàng hỏi cười khê, có vài phần ngọt ngào khiêu khích.

Tông Đình Tú bỗng dừng trưng mắt. “Hường Chủ Ân, ngươi có thay ta dập tắt lửa giác ngộ?”

“..... Ngươi không thể làm đau ta.” Nàng nho nhỏ vừa nói.

“Không sợ ta?” Hắn hỏi, bắt đầu hôn nàng.

Nàng le lưỡi. “Không sợ, ngươi hiện tại lại không tức giận.”

“Nguyên lai ngươi sợ ta tức giận?” Hắn cười nhẹ, truy đuổi môi nàng

“Bởi vì ta làm sai.” Là lỗi của nàng vì đã không nghĩ tới tâm tình của hắn.

“Đối, ngươi làm sai rất nhiều, sai lầm nhất chính là yêu thương ta.”

“Đó là chính ngươi nói.” Nàng cười, từ từ xoay người của chính mình.

Tông Đình Tú hôn nàng, chậm rãi chuyển xuống hôn xương quai mảnh mảnh của nàng, nhìn nàng thật đáng yêu, sau đó chuyển xuống váy ngực của nàng hôn lên đôi chân mỹ miều.

“Đợi chút, ngươi làm chi?” Cắn vào đùi nàng rồi lại hôn lên da thịt mềm mại của nàng.

Thình lình xảy ra kích thích làm cho Hường Chủ Ân nhất thời không biết nên làm sao, cả người cuộn mình đứng lên, liền ngay cả doanh lượng ngón chân đầu đều đầu hàng

Nàng nhắm mắt lại, chỉ có thể không ngừng thở dốc, khi hắn chạm vào da thịt của nàng thân nhiên ửng hồng, hắn hôn khắp thân thể xinh đẹp đột ngột trở nên quyến rũ.

Ngón tay di chuyển trên da thịt của nàng, nàng có thể cảm thấy tiếng tim đập cùng hô hấp của hắn, nhiệt độ cùng tình yêu của hắn lan tràn trên người nàng.

Xác nhận nàng đã vì hắn chuẩn bị tốt sau, hắn một lần nữa hôn lên nàng. “Chủ Ân. “Hắn phủ hôn môi nàng.

“Ân?” Thân thể bởi vì hắn vỗ về chơi đùa mà trở nên quái dị mất cảm, ngực lại một trận ma lật, khiến nàng trở nên cuồng loạn.

“Nhìn ta.”

Hường Chủ Ân run rẩy, hướng ánh mắt mê lương nhìn hắn, nhìn hắn nở nụ cười khiêu gợi, bộ ngực chính là đang đè ép nàng làm nàng chỉ có thể than nhẹ.

Bỗng dưng, dưới thân ngón tay bắt ngời rút ra làm nàng nhất thời cảm thấy trống không nhưng ngay sau đó lập tức bị vật thô nóng bao trùm khiến nàng không khỏi sợ hãi.

“Đau không?”

“Hoàn hảo.” Đau đớn chỉ có nháy mắt, nhưng trong lòng đang dao động, tế bào toàn thân nhất thời đánh trống reo hò muốn càng nhiều.

Tông Đình Tú chậm rãi tiến vào càng sâu, thẳng đến khi hai người không còn kẽ hở lúc đấy hắn mới nâng mông nàng lên bắt đầu hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Sáng sớm, đồng hồ báo thức Hường Chủ Ân như trước đang đánh cờ với Chu công hoàn toàn không có ý thức phải dậy nhưng mà ở ngoài lại có người liên tục ấn chuông cửa, thậm chí phá cửa để vào.

Cuối cùng nàng bị thanh âm đánh thức, mệt mỏi mở mắt ra, tròng mắt nơi vừa xa lạ lại quen thuộc.

“Người tiếp tục ngủ, ta đi nhìn xem rốt cuộc là ai ở đây đập phá.”

Bên cạnh truyền đến Tông Đình Tú sơ tỉnh giọng khàn khàn, nàng không khỏi liếc ngang tìm kiếm “Người tỉnh?”

“Như vậy ảm ỹ, đâu có thể nào ngủ được?”

“..... Vì sao trước đây ta gọi người rời giường người mãi không tỉnh?”

“Người nói đâu?” Hấn cầm cườì hôn lên của nàng môi, lập tức đứng dậy.

Nàng không dám nhìn hướng hấn, chạy nhanh dùng mở mắt, “Có thể hay không là Chris?”

“Không có khả năng, tối hôm qua ta gọi là hấn đi khách sạn, không cho phép hấn ảm ỹ ta.”

“Vậy thì là ai?”

“Ta đi xem, người tiếp tục ngủ.” Hấn mặc quần dài vào liền mở cửa rồi đi, đến trước cửa lớn, nhìn màn hình có người ngoài ý muốn xuất hiện, lập tức mở cửa. “Phát sinh chuyện gì?”

Ngoài cửa, Vương Vũ Hoàn cùng Trương Nhược Linh vừa thấy hấn mở cửa, vội vàng cầm lấy hấn hỏi: “Chủ Ân tối hôm qua bởi vì một ít nguyên nhân không thấy, người có thể hay không nghĩ biện pháp tìm nàng?”

“Hả?” Tông Đình Tú khẽ nhếch khởi mi.

“Tông tiên sinh, thực xin lỗi! Điều là bởi vì ta, Chủ Ân mới có thể bị người khác mang đi, ta biết điều là ta sai nhưng là ta thật sự tìm không thấy người giúp ta, mời người giúp ta, chạy nhanh đem Chủ Ân mang về đến. ....” Trương Nhược Linh sớm đã khóc đến hai mắt đều đỏ bừng, về mặt kích động lại mỗi một.

Hấn nhìn nàng đột nhiên nghe thấy phía sau có nhân nhạ kêu, “Vương đại ca, Nhược Linh? Các người như thế nào đến đây?”

“Chủ Ân?” Hai người trăm miệng một lời kinh hô.

“Phát sinh chuyện gì?” Hướng Chủ Ân khó hiểu đi tới, khẩn trương nhìn bạn tốt khóc không ngừng “Nhược Linh, người làm sao vậy? Làm sao có thể khóc thành như vậy?”

“Chủ Ân. ....” Nàng đột nhiên giống cái đứa nhỏ gào khóc.

“Nhược Linh?”

“Ta nghĩ người đã xảy ra chuyện, điện thoại của người lại đặt ở ta nơi này, ta cả đêm đi ra ngoài tìm người, thẳng đến hùng đồng mới chạy nhanh tìm được lão bản đại ca của người, muốn gián tiếp tìm Tông tiên sinh hỗ trợ, trả lại người. .... Hoàn hảo người ở trong này.” Trương Nhược Linh khóc một lúc, cả người như trái bong bay bị xì hơi vô lực mà ngồi xuống.

“Thực xin lỗi, ta đã quên liên lạc cho người.” Nhìn bạn tốt khóc tìm nàng, nàng rất là áy náy.

“Không quan hệ, không quan hệ. .... Biết người không có việc gì, ta an tâm” Trương Nhược Linh nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Ta hảo lo lắng rất sợ hãi, nếu người thật sự vì giúp ta mà phát sinh việc gì, ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ, ta nhất định hận chính mình cả đời, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ chính mình. ....”

“Đưa ngốc, không nghiêm trọng như vậy huống chi ta hiện tại không phải rất tốt sao?” Nàng cườì, nước mắt cố ngăn lại.

“Đáng giận, ta mặc kệ, ta không bao giờ nữa làm loại công tác này! Ta chính mình đã chết không quan trọng, làm sao có thể ngay cả người đều tha xuống nước?”

“Ai nha, ta không sao, người đừng khóc, lại khóc ta sẽ đi theo người cùng nhau khóc.” Hướng Chủ Ân cườì nước mắt lại sắp rơi xuống, chỉ có thể dùng sức nhin xuống trấn an nàng.

“Đáng giận, ta nhất định phải đem ảnh chụp ngày hôm qua tất cả đều đăng báo, tố giác nhân vật chính của trò chơi!” Trương Nhược Linh oán hận nói.

“Khuyến người không cần, tốt nhất đưa cho ta đi dù có đăng cũng không có kết quả đâu.” Tông Đình Tú ngăn cản.

“Tông tiên sinh?” Hướng Chủ Ân giương mắt, khó hiểu nhìn về phía hấn.

Hấn chặc thanh, rất muốn thưởng nàng một viên bạo lật. “Còn Tông tiên sinh? Người tối hôm qua ngủ ở ta nơi này, ôm ta ngủ một đêm, cho tới bây giờ

ngươi còn gọi ta Tông tiên sinh là như thế nào? Ta muốn không cần gọi ngươi Hường tiểu thư?”

“Ngươi, ngươi.....” Nàng nhất thời về mặt đỏ bừng.

Hơi quá đáng, làm sao có thể tại đây vào đầu đem nói như vậy ái muội, khiến cho mọi người đều biết?

“Ta nói sai lầm rồi? Tối hôm qua nếu không ta ở đầu giá hội thượng đem ngươi mua về thì có trời mới biết ngươi hiện tại sẽ như thế nào?”

Hắn bừa bãi hừ lạnh, lại nhìn hai người kia đã biến thành đầu gỗ ở phòng khách. “Sau này ta muốn ngươi ở đây, miễn cho ngươi lại chạy loạn.”

“Không cần nói !”

A a, không thấy được nàng đã muốn xấu hổ đến muốn chết sao?

Đem chuyện ở cuộc đấu giá giải thích rõ ràng, Tông Đình Tú liền nhận những bức ảnh Trương Nhược Linh chụp được mang đi. Nhưng không lâu, Hường Chủ Ân lại nhận được điện thoại của bệnh viện, biết được ngân hàng đến bệnh viện thúc giục trả tiền.

“Bọn họ làm sao có thể như vậy, thế nhưng đuổi tới tận bệnh viện.....” Hường Cường ở trong phòng bệnh có hai nam nhân xa lạ, người người đều mang theo sát khí, nhìn xem Hường Chủ Ân cũng tức đến phát run. “Đề cho ta tới.” Tông Đình Tú miễn cưỡng đem nàng bảo hộ ở sau người, từ trong người lấy ra một danh thiếp. “Ngày mai mang theo danh thiếp này đến công ty tìm ta, mặc kệ nợ nần bao nhiêu, ta sẽ cùng nhau giải quyết.”

“Đình Tú!” Nàng lập tức ở phía sau đưa hắn áo khoác. Hắn thực có lệ vỗ vỗ đầu nàng “Nam nhân bản chuyện, ngươi ngoan một chút.”

Hường Chủ Ân không khỏi bất mãn coi thành cái tiểu hài tử.

“Xem ra ngươi hẳn là có thể một lần thường thanh nợ nần.” Đi đầu nam nhân xem hoàn danh thiếp sau, nói như thế.

“Đương nhiên, hiện tại có thể mời các ngươi trước ly khai sao?”

Những người đó nhìn hắn một cái, lập tức thần nhiên rời đi.

“Chuyện này thật sự là không liên quan đến ngươi, không đạo lý muốn ngươi xử lý.” Đám người đi rồi, Hường Chủ Ân mở miệng, nho nhỏ thanh kháng nghị.

“Ngươi đã quên ta tối hôm qua nói những gì?” Hắn nhấn mặt lại.

“Nhưng là.....”

“Tốt lắm, trước nhìn xem phụ thân ngươi có hay không bị đá kích đi.”

“Hắn là không có, hắn còn đang ngủ.” Hường Chủ Ân đi đến giường bệnh nhìn lão ba nửa ngủ nửa tỉnh, nhìn hắn trên người mặc ống dẫn thở, khuôn mặt trắng bệch không có sự sống trong lòng nàng đau nhói.

Tông Đình Tú rũ mắt xem xét Hường Cường như trước môi trắng bệch không khỏi hơi nhíu nhíu mi. “Như thế nào lão cảm thấy của hắn khí sắc tựa hồ kém, nửa điểm hơi sắc đều không có?”

“Không biết.”

Hắn trầm ngâm, gọi bác sĩ đến, hai người liền trước tiên lui ra khỏi phòng, chờ bác sĩ kiểm tra xong vấn đề.

“Xin hỏi Hường Cường tiên sinh trước mắt tình trạng rốt cuộc như thế nào?” Gặp bác sĩ vừa bước ra ngoài Tông Đình Tú liền hỏi

“Tình trạng của hắn không tốt lắm, nên làm phẫu thuật động mạch, tình trạng so với trước không tốt hơn.” Bác sĩ chủ trì nói.

Khỏe mắt nhìn thoáng qua bạn gái khuôn mặt đã tái xanh Tông Đình Tú lại hỏi: “Tuy rằng như thế, nhưng trước mắt hắn là không có gặp nguy hiểm đi?”

“Không thành vấn đề, hắn tuy rằng sức khỏe không tốt nhưng là coi như ổn định, chính là phải lại cùng bác sĩ khoa tim mạch hội chẩn mới có thể tìm ra biện pháp thích hợp để phẫu thuật.”

Bác sĩ vừa đi hắn liền kéo Hường Chủ Ân ở ngoài phòng bệnh ngồi xuống ghế. “Chủ Ân.”

“..... Ân?” Nàng cúi nghiêm mặt, cả người lạnh cả người.

“Có ta ở đây, đừng lo lắng.”

Nàng giương mắt thê hân, cười đến có điểm miễn cưỡng. “Ân.”

“Ta sẽ trở về Mỹ giúp phụ thân ngươi tìm bác sĩ khoa tim mạch tốt nhất đến, về phía ngân hàng đã có ta chống đỡ còn tiền thì ngươi không cần phải lo

lắng, hảo hảo chiếu cố phụ thân là tốt rồi.” Hấn ôm nàng, sưởi ấm cho nàng làm cho nàng biết bên cạnh còn có hấn, nàng không cần sợ hãi.

“Cám ơn ngươi..... Ta thật sự không thể tưởng tượng tình huống không có ngươi.” Nàng đem mặt đặt lên vai hấn.

“Những lời này đủ ngọt, ta thích.”

“Người ta hiện tại sẽ nói với ngươi thật sự.”

“Ta xem như là đang nói đùa sao?” Hấn bĩu môi. “Trễ một chút, ta cùng ngươi trở về, đem phòng trả lại cho người ta.”

“..... Ngươi thật muốn ta ở tại nhà ngươi?”

“Không cần nhìn chăm chăm như vậy, trời mới biết ngươi nháy mắt lại chạy đi nơi nào?” Xem nàng ngây ngốc thất thần, hấn không nhìn được cúi xuống hôn đôi môi đang hé mở của nàng. “Chỉ có cho ngươi đặt ở ta bên người ta mới có thể an tâm, còn có không cho phép kháng nghị, ai nói trước ngươi gạt ta?”

Hướng Chủ Ân lại sững sờ một hồi, nghe xong học theo ngữ khí của hấn nói “Tông tiên sinh, ngươi muốn thay ta gánh vác tất cả?”

Tông Đình Tú nhướng mày cười. “Hướng tiểu thư, nhớ kỹ ngươi hôm nay nói qua trong lời nói, lại gạt ta một lần, ta tuyệt đối sẽ trả cho ngươi gấp bội.”

“Mặc kệ có việc gì, ta nhất định sẽ tìm ngươi thương lượng.”

“Tốt lắm, như vậy là được rồi.”

Xác định tình trạng của Hướng Cường xong, Tông Đình Tú liền mang theo Hướng Chủ Ân về nhà, thu xếp lại đồ đạc của nàng

“Như thế nào chỉ có một ít đồ thế này?”

“Ta ở nhà một mình mà thôi, ba bữa đều ăn ở bên ngoài nên đương nhiên không có nhiều đồ.” Nàng cũng không quá quan trọng vấn đề, cơ bản chỉ cần một ít đồ dung thôi cho nên đồ dung của nàng bất quá chỉ có cái bàn máy tính cùng một số đồ linh tinh thôi.

Giúp nàng mang đồ về nhà mình, nhìn nàng tự nhiên bước vào phòng dành cho khách Tông Đình Tú cầm lấy tay của nàng.

“Đi đâu?”

“Khách phòng a, a đúng rồi! Ta đã quên đem chìa của ta lại đây.”

Hấn nhìn xem xét nàng, thỉnh thoảng hướng cổ nàng cắn một cái làm nàng sợ tới mức lùi lại mấy bước.

“Ngươi làm gì?”

“Cắn ngươi.”

Vô nghĩa, ai mà chẳng biết! “Làm sao cắn ta?”

“Ngươi không ở trong phòng của ta tới phòng dành cho khách làm gì?”

“Không cần, Chris không phải cũng ở nơi này sao?” Nàng nếu cùng hấn ở cùng phòng, cảm giác thực không được tự nhiên.

“Ai nói ? Ngươi hôm nay có nhìn đến hấn sao?”

“..... Đúng nha, ngươi hôm nay cũng không có đi làm!”

Tông Đình Tú co rúm mí mắt. “Này không phải trọng điểm, ta tưởng là nói cho ngươi, Chris đã ở tại kí túc xá công ty cho nên ngươi căn bản không phải ở phòng dành cho khách, nơi này chỉ có chúng ta hai cái, chỉ có một giường một chăn ngươi không theo ta ngủ, muốn ngủ với ai?”

“..... Như vậy được không?” Bởi vậy, nàng tựa hồ sẽ bị Chris hiểu lầm càng sâu.

“Ai dám nói không tốt?”

“Nhưng là.....”

“Nhưng là cái gì?” Hấn nguy hiểm tới gần.

Hướng Chủ Ân nói không nên lời, nếu nàng biểu đạt không đủ rõ ràng làm hại hấn hiểu lầm Chris, cho nên đúng là vẫn còn nhịn không được. “Ta buổi tối có thói quen sửa bản thảo, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến ngươi sao?” Vẫn là coi đây là lấy cớ, tạm thời nghĩ biện pháp phân phòng ngủ thỏa đáng, nếu không hấn hàng đêm nhiệt tình như hỏa, nàng lại hội thẹn thùng.

“Sửa bản thảo? Người viết cái gì?”

“Viết.....” Muốn nói sao? Cảm giác giống như không thích hợp nói cho hắn nha. “Ài, chính là tùy tiện viết một ít này nọ mà thôi.”

Bản thảo của nàng không biết đến năm nào mới viết xong, vẫn là tạm thời đừng nói, dù sao đây chính là một giấc mộng, có thể hay không thực hiện còn cần một chút cơ hội.

Biết nàng không muốn nhiều lời, hắn cũng sẽ không lại truy vấn, tạm thời buông tha nàng, dù sao nếu ở cùng một chỗ, hắn còn nhiều mà thời gian vạch trần bí mật của nàng.

“Hảo, đồ đạc đã sắp xếp xong người còn ở trong này làm gì?” Đem đồ của nàng vào phòng ngủ, hắn mở miệng.

“Bằng không a?” Nàng hôm nay nghỉ ngơi, hơn nữa trời đều tối, còn có thể làm cái gì?

“Bữa tối.”

“..... Ta nấu?”

“Bằng không a?” Hắn học khẩu khí của nàng, cười sắc sảo nhìn không được hôn nàng một chút. “Đã tối, ta đói bụng, cần thận ta ăn trước người.”

Nhất thời, Hường Chủ Ân mặt đỏ lên không chịu được, chạy đi bỏ chạy.

Sau khi hai người sau khi dùng bữa tối xong, Tông Đình Tú xử lý xong văn kiện đang chuẩn bị lên giường nhìn thấy bạn gái đang cúi đầu chiến đấu cùng máy tính.

Vì chất đồng cảm nhiều văn kiện, bàn làm việc của hắn rất dài, không nghĩ tới lúc trước chính mình chọn bàn này cũng là bây giờ có thêm người sử dụng.

Như vậy cảm giác rất không sai, chính là..... Như thế nào nàng so với CEO như hắn làm việc với tốc độ đánh bàn phím còn khẩn cấp, nhanh hơn?

Nàng hồn nhiên chìm đắm trong thế giới của mình khiến cho Tông Đình Tú hưng trí, nhin không được đi qua nàng lại đóng cái đang gõ lại.

“Thần bí như vậy?” Hắn tức giận nói, hơi thờ ảm áp bao quanh bên tai nàng.

Hường Chủ Ân không khỏi đỏ tai. “Nào có, đây là cơ mật, giống như người xử lý văn kiện ta cũng không nhìn lên người.”

“Người cần bản xem không hiểu được.” Văn kiện của hắn đều là thâm thủy dung toàn từ tiếng Anh, nàng muốn hiểu được thì thật khó khăn.

“..... Ta cũng không muốn nhìn được không?” Nhục mạ nàng, hắn rất khoái nhạo sao?

“Người rút cuộc viết cái gì, làm sao lại thần bí như vậy?”

“một chút này nọ, liền.....” Đang lúc nàng không biết giải thích như thế nào thì tiếng chuông di động vang lên, vì thế nàng không chút do dự khép laptop lại, với tay lấy điện thoại trên bàn. “Uy? Nhục Linh? Hả..... Tiền cái kia không quan hệ, chính là người muốn từ chức, lão bản có hay không chuẩn?”

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài, Tông Đình Tú liếc mắt nhìn bóng dáng của nàng chỉ khi khuất đi hắn quyết định đứng lên, đi ra bên ngoài nhìn nàng ngồi trên sofa trong phòng khách nói chuyện hắn liền đi đến phòng bếp rót một ly rượu vang rồi lại trở về phòng.

Động tác tự nhiên, không hề ý đồ bắt lương, cảm giác chính là đến bên ngoài lấy một ly rượu uống trước khi ngủ.

Nhưng mà, khi hắn trở lại trong phòng, liền không chút do dự mở laptop của nàng lên, mở tập file muốn biết nàng rút cuộc viết cái gì.

Không, mời người đừng như vậy!

Nhưng mà, tình dục đã sôi sục hắn đã không nghe thấy sự kháng cự của người dưới thân, tách hai chân dài của hắn ra đem vật thô nóng đâm thẳng vào huyết!

Tông Đình Tú đọc một đoạn liền hiểu ra, sau một lúc sừng sốt hắn tiếp tục đọc nhanh như gió ước chừng một tờ liền thì không có ngôn ngữ gì có thể diễn tả chính là không ngừng uống rượu.

Hắn một bên xem, một bên uống, thần sắc càng thêm nghiêm trọng, hắn phát hiện nhân vật chính cá tính rất quen thuộc rút cuộc không nhận được phun rượu ra –

“A, người đang làm cái gì?”

Nói xong điện thoại Hường Chủ Ân đi vào trong phòng vừa vặn thấy này một màn, chạy nhanh cứu giúp laptop của nàng.

“Trời ạ, người cư nhiên nhìn lên của ta, người, người, người.....” Nàng tức đến nói không nên lời, chỉ có thể chạy nhanh lấy giấy lau trên màn hình dính rượu.

“..... Ta có thể thỉnh giáo người đang viết cái quái gì không?” Tông Đình Tú thanh âm buồn hỏi.

“Cái quỷ gì này nọ? Đó là BL văn!”

“Cái gì là BL văn?”

“Chính là chuyện nam nam yêu nhau, không tri thức!” Nàng hí mắt trừng hấn. “Tông tiên sinh, người rất không đạo đức, cư nhiên xâm phạm riêng tư của ta!”

“Này tính riêng tư? Vậy người có hay không xin phép Vương Vũ Hoàn mà lấy hấn làm nhân vật chính?” Hấn khóe mắt co rúm, nguyên nhân vì nhân vật chính đúng cảm tính tình cùng phương thức nói chuyện, làm cho hấn rõ ràng liên tưởng đến Vương Vũ Hoàn, nhưng đáng sợ là, bên trong có thật nhiều cảnh tượng ẩm ướt (H đó), ngay cả hấn nhìn đều cảm thấy thực thẹn thùng!

“Rõ ràng như thế sao?” Nàng quả thật lấy lão bản đại ca làm nhân vật chính không nghĩ tới hấn vừa nhìn đã biết, cá tính nhân vật chính biểu hiện rất rõ ràng sao?

“Người thích hấn?”

“Hả?”

“Người không phải thích hấn? Nếu không phải thích hấn, vì sao lấy hấn làm nhân vật chính?” Điểm này càng làm hấn nổi giận, vì sao nàng nam nhân vật chính trong lòng nàng không phải hấn?

“..... Người sẽ không là ghen đi?” Nàng che miệng cười nhẹ.

“Không, là khó chịu! Người cùng hấn giao tình tốt, có việc đều tìm hấn đầu tiên.....” Nếu không phải thích hấn, sẽ là cái gì? Liền ngay cả chuyện lúc này đây, hấn đều là người biết cuối cùng hơn nữa là vô tình mà biết.

“Bởi vì hấn tựa như đại ca của ta, người ghen cái gì a?” Nàng cảm thấy thoải mái, thích nhìn hấn bộ dáng đang ăn dấm chua.

“Nếu là như thế này, vì sao không lấy ta làm nhân vật chính?” Nói chung, viết truyện đều là lấy người bên cạnh làm bản gốc?

“..... Người muốn làm gay?”

“Vương Vũ Hoàn là gay sao?” Hấn tức giận hỏi lại.

Hướng Chủ Ân mím môi, chung quy không đem chuyện riêng của lão bản nói ra. “Tốt lắm, người nghĩ như vậy làm gay, tiếp theo sẽ cho người làm nhân vật chính.” Như vậy có thể đi?

“Có thể, nhưng trăm ngàn không cần tái xuất hiện mà trên giường như thế.” Hấn có thể nhận cái loại trái với công thức tình ái này, nhưng không có biện pháp chịu được máu chảy đầm đìa miêu tả chân thực.

“Nhưng là kia mới là trọng điểm a, ta nghĩ xem bộ phận, đương nhiên chính là ta muốn viết trọng điểm.”

“Người.....” Nếu không phải quá rõ ràng cá tính của nàng, hấn thực nghĩ nội tâm của nàng có vấn đề bằng không làm sao lại viết ra loại chuyện như thế.

“Tình yêu chẳng phân biệt được nam nữ, khi yêu nhau vốn sẽ muốn đụng chạm đối phương.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lí lẽ.

“Vậy người như thế nào không chạm vào ta?” Hấn lập tức cời áo trên người để lộ ra bộ ngực rắn chắc mê người, đang hai tay ung dung chờ đợi.

Hướng Chủ Ân thẹn thùng nhìn thân hình của hấn, không dám nói ngẫu nhiên nàng thật sự cũng muốn sờ sờ hấn, ha ha ăn đậu hũ của hấn, nhưng nàng không có dũng khí hành động bởi vì nếu rat ay thì nhất định sẽ xảy ra việc.

“Dù sao, đây chỉ là văn phong, người không hiểu.” Nàng lau mặt, bắt buộc chính mình đừng mở mắt, miễn cho không cẩn thận, chính mình liền bị ma quỷ ám ảnh ra tay. “Mặc kệ thế nào, kiên trì làm như vậy, đây là giấc mộng của ta, người không thể ngăn cản.”

“Muốn hay không ta bỏ vốn làm nhà xuất bản, miễn cho giấc mộng của người vĩnh viễn thực hiện không được.” Hấn mím môi.

“Cám ơn người, không cần, chuyện chính mình ta có thể tự xử lý.” Nói xong, lại ngồi trở lại bàn, tiếp tục cùng laptop nhiệt tình chém giết một lúc.

Tông Đình Tú mặt không khỏi bất mãn. “Đã khuya, người còn không ngủ?”

“Không cần, ta hiện tại đang có ý tưởng.”

“Tay người không có động.”

“Bởi vì người vẫn đứng ở phía sau ta.” Làm ơn, nàng đang viết đoạn gay cấn nhưng hắn đứng ở đằng sau, nàng làm sao mà viết được?

Hắn cố ý bắt động.“Nhanh chút, ta chờ người cùng ngủ.”

“Người đi ngủ trước đi.”

“Ta ngủ không được.”

“..... Người thực chán ghét.”

“Nói lại lần nữa xem” Hắn hí hóp mắt, tràn ngập lực sát thương.

“..... Ta muốn ngủ.” Nàng tắt laptop, quyết định không cần cùng hắn chấp nhặt.

Ban đêm, Tông Đình Tú mừng rỡ ôm người yêu đi vào giấc ngủ, hơn nữa trước khi đi vào giấc ngủ, không quên nhìn nàng một lúc, muốn nàng thực hiện lời mình nói — tình yêu chẳng phân biệt được nam nữ, khi yêu nhau, vốn sẽ muốn đụng chạm đôi phương.

Ngay khi Tông Đình Tú xử lý xong chuyện ngân hàng liền song song gọi điện cho đại ca hắn ở nước Mỹ giúp hắn tìm kiếm bác sĩ khoa tìm giỏi nhất, vài ngày sau phát sinh sự việc làm cho CEO lập tức triệu tập hắn đến, mở hội nghị khẩn cấp.

“Gấp cái gì các người? Sáng sớm thế nào cũng phải muốn ta đến công ty báo danh!” Vừa đi đến phòng họp ở tầng cao nhất, Tông Đình Tú lập tức bắt năn trừng mắt nhìn hai người ở trước mắt.

Hắn cùng Chủ Ân chính là tính nông ý mật, không nghĩ phải rời giường đi.

“Chính người xem chuyện này muốn xử lý như thế nào.” Tiêu Huyền Trình quăng một tạp chí đến trước mặt hắn.

Hắn miễn cưỡng ngồi xuống, cầm lấy tạp chí, bìa báo có ảnh chụp của hắn, dòng tip thật kích thích, nói hắn cùng ngân hàng phát sinh việc hơn nữa hắn cùng xây dựng Siêu Quần có liên quan

Hắn hưng trí lật xem một hồi mới đưa cho thư ký.“Loại này các người cũng tin?” Khó trách hắn vừa rồi khi vào công ty, dưới lầu có nhiều phóng viên hại hắn tưởng có vấn đề gì dự liệu chính mình có chuyện .

“Là không tin, nhưng đối công ty đã ảnh hưởng, sáng sớm hôm nay cổ phiếu liền giảm ba điểm.”

Khai hoang giả tập đoàn CEO tài chính Hoa Diệu tình tường phân tích bài viết này làm ảnh hưởng đến tình hình công ty.

“Phải không?” Tông Đình Tú nhảm chán ngập một cái.“Tương lai đâu?”

“Hấp dẫn truyền thông liền tạo thành hai vấn đề, một cái là cổ phiếu, thứ hai là khiến cho chính phủ chú ý đồng nghĩa kết án tử hình với xây dựng Siêu Quần, sau này muốn thương lượng sẽ gặp không ít trở ngại tiến đến hội tạo thành hai vấn đề, một cái là cổ phiếu muốn tiếp tục trọng tòa, thứ hai sẽ khiến cho chính phủ chú ý lúc này đây cũng cấu siêu quần án tử, sau này muốn đẩy, nếu trong vòng ba ngày không giải quyết ổn thỏa. ....Người khả năng phải đi gặp tổng tài để xin phép” Hoa diệu nói.

“Thật sự là phiền toái.” Hắn cũng có quan hệ với siêu quần tuy rằng cùng ngân hàng không quan hệ, nhưng là xác thực không phải dùng chính quy thực hiện, nếu khiến cho chú ý, quả thật là rất phiền toái, nếu có người đem bán tin tức này đi chính là phiền toái.

“Quả thật là tương đối phiền toái.” Tiêu Huyền Trình xoa xoa cằm, vẻ mặt như là đang xem kịch vui.

“Ta rất muốn biết người tính xử lý như thế nào.” Liền ngay cả Hoa Diệu cũng môi mím mong chờ.

“Làm chi? Các người cũng không thay ta nghĩ biện pháp?”

“Ai gây chuyện thì tự mình xử lý, là ai nói?” Hoa Diệu cười đến không có hảo ý.

“Cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ nam nhân, cần thận nữ nhân của người chịu không nổi người.” Tông Đình Tú hừ lạnh, căn bản không thèm để ý chính mình phải tự mình thu thập cục diện rồi rắm

“Cần thận chuyện này xử lý không tốt, nữ nhân của người sẽ rời người đi.” Tiêu huyền trình vui vẻ bỏ đá xuống giếng

“Như thế nào ta cảm thấy chính mình lâm vào loạn trong giấc ngoài?” Hắn bên ngoài bị mười mặt mai phục, ở bên trong còn lại là bốn bề thọ địch, chờ xướng suy hắn.

“Vậy đại biểu người có công bằng.”

“Không đúng, này chẳng qua đây là ai làm tự chịu thôi.” Hoa Diệu cười lớn.

Tông Đình Tú không sao cả nhún vai, lựa chọn buông tha để đỡ tổn hại đến hắn, quay lại phía sau hỏi thư ký.“Chris, người cho rằng ta tin phóng viên tạp

chí, học bọn họ phản pháo,hiệu quả sẽ có thật tốt?”

Hắn suy nghĩ.“Chỉ sợ sẽ phản hiệu quả, hơn nữa nói không chừng đầu mỗi đến cuối cùng còn có thể theo tra được Hương tiểu thư bên kia đi, như vậy trạng huống càng tệ hơn, dù sao Hương tiểu thư tựa hồ tương đương tự ti.”

“Nha, người làm sao mà biết?” Tông Đình Tú chuyển quá làm công y, thẳng thê hắn.

“Bởi vì ta từng thử quá Hương tiểu thư, ám chỉ nàng cũng không thích hợp CEO, nàng cũng không có phản bác ta.” Hắn không e dè nói ra chính mình làm

“Người nhiều lắm sự.”

“Thật có lỗi.”

“Quên đi.” Tông Đình Tú lại nhìn về phía hai cái người không chút ý muốn tương trợ, luôn chờ xem kịch vui, cười đến nắm chắc thắng lợi.“Chris, cuốn phim Trương Nhược Linh quay vẫn còn phải không?”

“Còn.”

“Người tương, nếu ta lấy cuốn phim kia uy hiếp Thái tổng tài, hắn có thể giúp ta đem chuyện này giải quyết ra sao?”

Chris suy nghĩ hạ.“Y CEO thủ đoạn, nếu không có thể tiêu trừ sở hữu phản đối tin tức, còn có thể được đến không ít ưu việt.”

“Có nghe thấy không?” Hắn cười thê hai gã tổn hại hữu.“Muốn nhìn ta chê cười, hiểu được chờ.”

Hắn làm việc đều có phương án suy tính, luôn có thói quen thu thập tư liệu có lợi bên người để phòng có khi cần, hắn hiện tại phải tìm người giải quyết chuyện cho hắn rồi!

Thái tổng tài sẽ không hy vọng chuyện đấu giá bị truyền thông phát hiện, mà y hắn ở thương trường cũng có giá trị cùng giới hắc đạo có giao tình mà thay hắn bịt miệng giới truyền thông, có thể thuận tiện đem chuyện xây dựng Siêu Quần cùng ngân hàng bãi bình.

Đương nhiên,hắn sẽ vừa dung roi vừa dung kẹo ngọt, sẽ không quên cho Thái tổng tài chút ngọt để làm sâu sắc thêm khả năng hợp tác sau này.

Sự tình, liền đơn giản như vậy, muốn chê cười hắn? mơ tưởng đi!

Hắn hiện tại chỉ còn chuẩn bị trở về Mỹ tìm bác sĩ giải quyết chuyện nhỏ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nhưng mà, ý tưởng của Tông Đình Tú tuyệt đối không có nghĩa là giống ý tưởng Hương Chủ Ân.

“Thực đáng sợ nha! Phòng viên tài chính và kinh tế đều đứng ở phía dưới công ty chỉ là sang sớm hôm nay cổ phiếu liền giảm xuống không ít.” Trương Nhược Linh giữa trưa mang theo lô tạp chí mới ra, chạy đến bệnh viện tìm bạn tốt.

“Ai, thật là, ta đều đã tạm rời cương vị công tác, vẫn là không khỏi chú ý phương diện tin tức kinh tế.”

Hương Chủ Ân căn bản không nghe rõ nàng ở phía sau rốt cuộc nói gì đó, cũng không nhìn kỹ nội dung tạp chí, chỉ là giật tít để kích thích tiêu thụ cũng đã làm nàng đỏ mặt hồi lạnh.

“Chủ Ân?”

“Xong đời, đều là ta làm hại.....”

“Hà?” Trương Nhược Linh lập tức hiểu được nàng rốt cuộc liên tưởng đến việc gì.“Không liên quan đến chuyện của người, người không nên suy nghĩ bậy bạ.”

“Làm sao có thể không liên quan chuyện của ta? phía ngân hàng tư nhân là vì ta mới có thể đến công ty tìm hắn, nếu không phải ta sẽ không sẽ có chuyện này, cũng sẽ không có người dung chuyện này gây náo loạn công ty của hắn.”

“Đó là bởi vì công ty hấn lớn cho nên có người mới có ý trêu đùa hấn mà thôi, này cũng không có cái gì.”

Trương Nhược Linh vội vàng trấn an.

“Nhưng là, là ta cấp đổi phương cơ hội, không phải sao?”

“Thương trường loại sự tình này đã sớm thấy nhưng không thể trách, căn bản không phải là chuyện lớn, ta tin tưởng Tông tiên sinh tuyệt đối có thể giải quyết, người căn bản không cần lo lắng.”

“Về sau đâu?”

“Hả?”

“Nếu bởi vì ta cùng hấn cùng một chỗ, lại có một số người nhằm chán lấy ta công kích hấn thì phải làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng không thôi.

Nếu bởi vì nàng, đào ra chuyện của Lâm Nguyệt Hà, cho nên làm cho lão ba lại kích động, thậm chí đào ra Đình Tú như thế nào giúp nàng, thậm chí bởi vậy đi đàm phán cùng siêu quần..... Thế giới này thật nhiều phiền phức, nàng không biết chính mình có cách nào đối mặt với những người đó.

“Chủ Ân, người suy nghĩ nhiều quá.”

“Không phải không có khả năng đi.”

Trương Nhược Linh không có cách nào phản bác, dù sao thân là nhân vật công chú ý muốn lấy một chút tin tức cũng không phải là không có khả năng, đây chính là công việc trước đây của nàng.

Cho nên, muốn đứng ở chỗ cao, nhất định phải có thể chịu được ngược gió.

Tông Đình Tú gặp qua sóng to gió lớn, thậm chí có thể đứng ở chỗ cao thuận gió mà đi, nhưng là Chủ Ân bất đồng, nàng rất miễn cưỡng lại tự ti, thà rằng đứng ở chân núi cũng không nguyện ý đến đỉnh núi chịu gió.

“Xem ra, là ta đem hết thầy nghĩ đến rất đơn giản.”

“Chủ Ân.....”

“Ta nghĩ, ta cũng không thích hợp hấn.” Nàng muốn vượt qua chênh lệch, nhưng không có cách nào vượt qua, đi đến bên người của hấn, hơn nữa làm hại đến hấn thì nàng thà rằng đứng cách xa hấn một chút.

“Người có hay không nghĩ tới tâm tình của Tông tiên sinh?”

“Ta sẽ hảo hảo nói với hấn.” Cho hấn biết, bọn họ thật sự không thích hợp.

Tuy rằng thực luyến tiếc, nhưng là nếu có người hiểu chuyện coi nàng vì mục tiêu, thương tổn bên người nàng..... Nàng thà rằng buông, cũng không cần làm cho nam nhân nàng yêu nhất bị tổn thương.

Hướng Chủ Ân nghĩ xong là hành động luôn. —

Tông Đình Tú về nhà sớm hơn mọi ngày.

“Người đang làm cái gì?” đứng cạnh cửa, Tông Đình Tú miễn cưỡng nhìn nàng đang sắp xếp hành lý, bộ dạng như muốn bỏ đi.

Nàng giật mình, quay đầu lại phía sau nhìn hấn.

“Người.....” Hấn hiện tại bị quá nhiều công tác nên mới về nhà sớm, liền ngay cả biểu tình cũng không thay đổi nhất định là vì không muốn nàng phát hiện nên cố gắng trang.

“Người đang làm cái gì? sắp đồ? Khéo như vậy, người biết ta phải trở về Mỹ nên muốn đi cùng ta?”

Hấn nói xong, trong lòng rất rõ ràng là nàng không có khả năng biết kế hoạch của hấn, về phần nàng hiện tại như thế nào hấn đại khái đoán được.

“Không, ta.....” Hướng Chủ Ân chậm rãi đứng dậy, trừng mắt nhìn hoa văn đá cẩm thạch, thờ ơ, “Ta nghĩ muốn trở về.”

“Ta nhớ rõ ta đã giúp người trả phòng.”

“Đúng, cho nên ta muốn đến nhà của Vương đại ca.” Nàng là nói thật sự, nhà nàng đã xem qua, sống cùng lão bản đại ca cũng tốt lắm.

Nàng đem tình trạng của hấn đều nói cho Vương Vũ Hoàn, hấn lập tức liền đáp ứng, cũng nhờ nàng một việc đang chờ nàng gạt đầu.

Nàng trông nàng gật đầu xong rồi đem mọi chuyện trước mắt xử lý ổn thoả là xong.

“Đến nhà hấn làm cái gì?” Tông Đình Tú hờn giận nói.

Nhắc tới bất luận kẻ nào cũng đều có thể nhưng hấn lại chỉ nghe được duy nhất từ miệng của nàng cũng là việc có liên quan đến Vương Vũ Hoàn.

“Ta.....quyết định cùng bằng hữu của Vương đại ca kết giao.”

Tông Đình Tú nhắm mắt lại. “Đù, đem hành lý đặt xuống, không có sự cho phép của ta ngươi làm sao có thể đi.”

“Ta là nói thật.” Nghe đại ca bị buộc kết hôn, Vương đại ca muốn lợi dụng nàng làm sương khói đạn, phương pháp rất đơn giản, nàng chỉ cần cùng cha mẹ Nghe đại ca gặp mặt một lần, giả trang làm người yêu là xong.

Đây là việc khẩn cấp, đối với nàng mà nói một chút cũng không khó khăn, huống chi bọn họ đã chiếu cố nàng nhiều như vậy giúp bọn họ cũng không có gì, hơn nữa trước mắt vừa vặn có thể lấy làm cái cớ để chia tay.

Đi đến trước mặt nàng, Tông Đình Tú hai tay khoanh trước ngực trừng mắt nhìn nàng “Vì sao? Chẳng lẽ chúng ta hiện tại không phải đang kết giao sao?”

“Không phải.”

“..... Nói lại lần nữa xem”

“Ta muốn chia tay với ngươi!” Nàng giương mắt, cố gắng lấy hết dũng khí nói.

Cúi đầu xuống, Tông Đình Tú nhìn nàng còn đang thất thần, ngay cả tức giận đều lười. “Hương Chủ Ân, đứng ở trước mặt ta diễn loại sự tình này, ta cảnh cáo ngươi, phía ngân hàng ta đã bãi bình xong, ngươi ở chỗ nào cho rằng đó là chuyện tốt với ta, liên tính chia tay với ta.”

Hấn không dám nói chính mình hiểu rõ lòng người, thậm chí là hiểu thấu nàng nhưng là nhìn nàng không muốn xa rời hấn, hấn ít nhất có thể giải thích là nàng không đành lòng làm thế.

“Ta.....” Nàng hết chỗ nói rồi, nhưng lập tức lại nghĩ đến, cho dù phía ngân hàng đã xử lý tốt thì đã sao, nếu tương lai –

“Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?”

Nàng ngẩn ra, tới gần nhìn khuôn mặt tuấn mị.

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là ai? Ta ngay cả bảo hộ nữ nhân ta yêu đều không được, là kẻ bất lực sao?” Hấn ung dung lại hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi vi phạm pháp lệnh sao?”

Nàng giật mình lảng lác đầu.

“Đã làm chuyện ngươi oán trách sao?”

Hương Chủ Ân không hề động dậy.

Nàng không có làm chuyện vi phạm lương tâm nhưng là chuyện người nài của nàng, nếu một ngày đều làm thương tổn hấn thì làm sao bây giờ?

“Ngươi cho rằng ta không có năng lực che cả trời sao? Không khỏi đem ta coi rất lớn !”

“Nhưng là.....”

“Không có thể là, tình yêu là chuyện hai người của chúng ta, không phải sao?” Tông Đình Tú ôn nhu dỗ, không có tức giận chỉ có ôn nhu hiếm thấy.

“Ta..... Ta cái gì đều không thể giúp, chỉ biết đứng phía sau ngươi.” Điều này làm cho nàng cảm thấy chính mình thật vô dụng, không khỏi tự ti.

Đối mặt mềm hoá của nàng, Tông Đình Tú cuối cùng có thể yên tâm, lôi kéo nàng cùng nhau ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại nàng sợ tới mức kêu một tiếng.

“Ngươi đang làm gì?” Nàng giãy dụa đứng dậy, lại bị ôm lại.

“Ai bảo ngươi làm ta sợ.” Hấn nghiêng người đem nàng tiến trong lòng, lại lấy hai chân đem nàng cố định, không cho nàng đào thoát.

“..... Dọa ngươi?”

“Một hồi mới vào nhà nhìn ngươi sửa sang lại hành lý, có thể không dọa đến ta?” Hấn có thói quen thông dong, nhưng không có nghĩa là hấn vĩnh viễn sẽ không kinh hoàng.

Hương Chủ Ân giương mắt nhìn hắc không ra dấu vết kinh hách trên mặt hấn. “Ta không biết chính mình có cái gì làm cho ngươi sợ ý?”

Hắn trong nháy mắt, cười đến bốn cột. “Đừng hỏi ta, ta cũng không phải rất rõ ràng.”

Nàng hí mắt trừng hắn, lại hỏi: “Ngươi đã không phải rất rõ ràng. Nói vậy cũng không biết ngươi rốt cuộc có cái gì thích ta, đúng không?” Thật là, nàng hỏi như vậy đứng đắn, hắn cư nhiên hỏi như vậy tùy tiện.

“Ta thích ngươi chân thành không giả tạo, ta thích ngươi tức giận hai mắt liền tỏa sáng, ta thích ngươi tự cho là thông minh làm biểu tình của đầu đất, cũng thực thích ngươi rõ ràng thẹn thùng lại cố tình che dấu để lộ bộ dạng ngốc nghếch. ....”

“Uy! Ngươi rốt cuộc có phải hay không thật sự thích ta?” Nghe qua thực không có yêu a! Cảm giác thượng, nàng giống như chính là sủng vật của hắn mà thôi.

“Ta nếu là không thích ngươi, vì sao vì ngươi tắm mưa? Vì sao muốn đem ngươi mang về nhà? Vì sao vì ngươi nóng ruột nóng gan? Thậm chí lo lắng ngươi một khi biết báo viết sao, sẽ vội vã rời đi?” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt lại nổi lửa lên.

Hắn chính là muốn về nhà xác định, làm cho chính mình an tâm, không thể tưởng được thật đúng là gặp được nàng tính vụng trộm rồi hắn đi.

Điểm này làm hắn bất mãn cực kỳ.

“Nguyên lai ngươi đã đoán được ta là xem qua báo viết, nhất định muốn rời đi?” Như vậy đoán sao? Nàng vẫn nghĩ chính mình đã suy nghĩ thấu đáo.

“Ngươi thực ngốc, không khó đoán, chính là ta nghĩ đến ngươi nói qua ngươi nên vì ta vượt qua chênh lệch, cho nên có lẽ sẽ không lại rời đi ta, nhưng ai biết nói. .... Ngươi làm cho ta có điểm thất vọng.” Hắn luôn ở tình trạng nguy cấp đem nàng chặn lại, như là muốn khảo nghiệm cường độ trái tim của hắn.

“Không phải, ta là sợ ta liên lụy ngươi, sợ ngươi. ....”

“Nhớ kỹ vĩnh viễn nhớ kỹ cho ta, không cần tự cho là đúng cho ngươi cho rằng tốt, kia không phải chân chính tốt, mà ích kỷ của ngươi, là ngươi lấy có trốn tránh hết thảy.” Hắn mở đôi mắt to nhìn thẳng vào nàng như khoá nàng lại.

Hướng Chủ Ân bị lời nói của hắn mà không thể chống đỡ, không thể phản bác.

“Muốn biết làm như thế nào đối ta tốt nhất, ngươi phải hỏi ta, miệng ta nói mới là điều chân chính ta muốn, mà ngươi tưởng cấp nhất định phải xem ta muốn hay không, ngươi hiểu không? Giống vậy ta đưa cho ngươi, có phải hay không đều là ngươi muốn?”

Nàng chậm rãi gật gật đầu.

“Vậy đúng rồi, sau này thỉnh đối chiếu công việc.”

Nàng vẫn là không thể tin được vận khí của chính mình, có thể tìm được nam nhân như thế yêu nàng. “..... Ngươi thật hảo xác định muốn ta?”

“Đúng vậy, ta đã muốn mua ngươi, thỉnh cho ta biên lai.” Tông Đình Tú vẻ mặt đứng đắn.

Hướng Chủ Ân không khỏi bật cười. “Muốn hay không có dấu?”

“Không cần.” Hắn nhìn nàng, vẻ mặt giống cái đứng đầu mặt lạnh cười tượng. “Phiền toái, ở trong này làm có sở quán là tốt rồi.” Nói xong lược quyết khỏi miệng.

“Sở quán? Ngươi phải chờ ta 10 phút, ta hỏi trong quán đi mượn.” Nàng cười khai một ngụm hàm răng.

“Hương, Chủ, Ân—” Hắn âm cuối kéo dài, ngoài cười nhưng trong không cười trừng nàng.

Cười mím môi, Hướng Chủ Ân ngoan ngoãn hôn lên môi của hắn, chính là đóng dấu, lại bị hắn chế trụ gáy, bắt buộc nàng mở miệng bị hắn làm càn dây dưa, hôn triền miên, như là muốn mượn nụ hôn này ổn định lại bối rối trong lòng của hắn.

Lúc này, nàng hiểu rõ cảm giác bất an của hắn, chính là chưa bao giờ nghĩ tới hắn cũng sẽ không hề bảo an tâm tình, nghĩ đến hắn luôn thông dong tự tin, nhưng mà ở trước mặt tình yêu kỳ thật mỗi người đều giống nhau.

Sau một lúc lâu, hắn đã hôn xong, khàn khàn nói: “Nghe cho ta, ngày mai ta sẽ đáp máy bay sớm nhất trở về Mỹ.”

“Ngươi về Mỹ làm cái gì?”

“Này truy vấn ta còn rất thích.” Cảm giác chính là bị đề ý, mà hắn muốn, chính là đơn giản như vậy hồ động. “Ta nhờ đại ca ta giúp ta liên lạc tìm bác sĩ tim mạch, ta tính đi mang vị kia bác sĩ lại đây, ngươi theo ta đi không?”

“Không được, ta còn muốn chiếu cố ba ta.”

“Tốt lắm, xem ra ta phải bảo Chris đến bệnh viện đi nhìn chăm chăm ba ngươi.”

Nàng kỳ quái hỏi: “Vì sao?”

“Người nếu chạy, ta mượn ba người đến uy hiếp người.”

“..... Người thực ngại thơ nha.”

“là người ban tặng.” Hấn thực không cảm tình ha thanh.

“Ta sẽ chờ người trở về.” Nàng tức giận phết phết môi, dù sao hấn muốn nghe chính là những lời này, không phải sao?

Tông Đình Tú thế này mới vừa lòng nhắc khéo môi. “Hương Chủ Ân, hứa hẹn rồi, người nếu dám không giữ lời. .... Ba người nhất định phải chết.”

“Liên quan gì đến ba ta!” Nàng bị hấn quanh co lòng vòng uy hiếp điệu cười.

“Từ trái phụ còn, chưa từng nghe qua?”

“Thần kinh, đều nói phải đợi người, người còn muốn như thế nào nữa?”

“Không nghĩ như thế nào, chính là muốn người nhớ kỹ chính mình nói quá mỗi câu, đừng cho ta trở về tìm không thấy người.” Hấn hôm nay chạy vài cái địa phương, uy hiếp vài người, rất mệt, thậm chí làm cho đầu hạo hạo nghỉ ngơi, nhưng nàng là mang nhiều bất an, làm cho hấn luôn không còn cách nào khác như nguyện.

Này vẫn là lần đầu hấn không có tự tin, bởi vì nàng hấn phát hiện chính mình cũng không phải tất cả.

“Người hiện tại là như thế nào? Một khi bị rấn cản, mười năm sợ cô? vấn đề là, ta căn bản không có chạy a.”

Nàng không khỏi gây cười.

“Đợi cho người chạy còn kịp?”

Cái gì là phòng ngừa việc sẽ xảy ra? Này thực hiện là được.

Hấn thói quen nắm giữ, phải hoàn toàn nắm giữ, hấn mới có thể yên tâm.

Tông Đình Tú sau khi bay đi nước Mỹ, Hương Cường tình trạng cũng vừa hạo ổn định, làm cho Hương Chủ Ân yên tâm gạt bỏ nỗi lo lớn nhất, vì thế nàng bước vào quán cà phê.

Nguyên bản nàng muốn từ chối lời thỉnh cầu của lão bản đại ca, nhưng là này tình huống tựa hồ đã là tên đã trên đây, không thể không tiến –

“..... Ngày định là buổi chiều ngày mai, đến lúc đó ta sẽ đem quán đóng cửa, người không cần quá khẩn trương, liền theo biểu hiện hàng ngày là tốt rồi.”

Buổi chiều vô biên giới cà phê không đông lắm, chỉ có tốp năm tốp ba khách nhân, có người đang nói chuyện phiếm, có người lên mạng, còn lại là nhìn ngoài cửa sổ ngắm người, mà Vương đại ca của nàng đang ở trong quầy bar cùng nàng định ra kế hoạch tác chiến ngày mai.

Bởi vì miệng hấn nói quá nhanh, về mặt quá khẩn trương, thế cho nên Hương Chủ Ân lời nói đến miệng nhưng thế nào cũng nói không nên lời.

Càng tệ hơn là, Nghe Vi Nhất an vị ở quầy bar bên, trầm mặc uống cà phê, tựa hồ đối với an bài như vậy lơ đãng.

“Nghe đại ca, người làm sao vậy?” Nàng nhin không được hỏi, tổng cảm thấy hôm nay hấn thực u buồn.

“Không có việc gì.” Hấn giương mắt, cười đến có điểm miễn cưỡng.

Nghe vậy, Hương Chủ Ân liền trầm mặc, Vương Vũ Hoàn, không khỏi gãi gãi đầu, “Vương đại ca, các người muốn hay không trước khai thông một chút?”

Cảm giác thượng, giống như chính là Vương đại ca chính mình một đầu nóng mà thôi, Nghe đại ca căn bản không nghĩ phối hợp.

“Vi Nhất, tiến vào một chút.” Vương Vũ Hoàn cũng không dài dòng, chỉ vào phía sau phòng nghỉ nói: “Chủ Ân, người xem quán một chút.”

“Không thành vấn đề.” Nhìn theo hai người tiến vào phòng nghỉ, nàng hướng quầy bar nội cao chân ngồi xuống.

Ai, tình yêu thật sự thực ma nhân, yêu nhau khó khăn, thật sự lưỡng tình tương duyệt, lại có thật nhiều phiền toái, không nghĩ yêu, khả cổ tình đã không bỏ xuống được.

Cho dù Đình Tú mấy ngày sau về nước, đã giúp nàng đem dũng khí sung tràn đầy, làm cho nàng có thể tràn ngập tin tưởng ở chỗ này chờ đợi hấn trở về, nhưng nàng lại vẫn là bất an, tưởng niệm lại sợ sẽ lại xuất hiện chuyện xấu, hoài nghi dũng khí của chính mình không biết có đủ hay không.

Tiếng chuông vang lên, đó là cửa quán bị đẩy vào, nàng lập tức hoàn hồn, nhìn về phía ngoài cửa bỗng đứng trán động, nụ cười trên khoé môi chào khách nháy mắt ngưng đọng.

Là nàng tưởng niệm quá sao? Vì sao nàng cảm thấy nam nhân vừa bước vào quán có vài phần quá giống Đình Tú?

Nam nhân tiến đến, đôi mắt thâm thúy lộ ánh mắt cười hào sảng, hướng trước mặt nàng ngồi xuống làm cho trong lòng nàng chấn động.

“Cà phê.” Nam nhân tiếng nói trầm thấp, giống như âm thanh đàn cello.

“Ách, tốt, lập tức đến.” Hường Chủ Ân bỗng đứng hoàn hồn, vội vàng pha cà phê lại không khỏi lén nhìn hắn.

Nàng tuyệt đối không phải thay lòng đổi dạ, mà là ánh mắt nam nhân này cùng Đình Tú cực kỳ giống, hơn nữa khi hắn nhếch môi mang theo tà khí, quả thực cùng Đình Tú giống nhau như đúc!

Cho nên, đưa cà phê đến trước mặt hắn nàng còn bối vì không thu tầm mắt về nên không cẩn thận nhỏ một giọt xuống bàn quầy bar.

“Thật có lỗi.”

“Không quan hệ.” Nam nhân lơ đãng bưng lên cà phê, trước tiên ngửi, lại chậm rãi nhấp một ngụm, tiếp theo hơi hương mi đen dài lên. “Quả thật là có thể nháy mắt tỉnh não.”

Hường Chủ Ân sững sốt, càng giống gặp quỷ giống như trùng mắt hắn. “Hường Chủ Ân?” Tông Thần Hoa môi cười đến tà khí.

“Ngươi là —” Kia ngữ điệu nói chuyện, tương tự thần vận, hơn nữa biết tên của nàng, làm cho nàng nghĩ đến bạn tốt từng đề cập qua, Tông Đình Tú có ca ca, là tổng tài tập đoàn. “Ngươi là Đình Tú đại ca?”

“Cô gái thông minh.”

“Ngươi, nhĩ hảo, ta là Hường Chủ Ân.” Nàng bắt đầu khẩn trương, thậm chí cảm giác vị bộ có điểm run rẩy.

Tông Thần Hoa lại là cười. “Ta biết.”

“Xin hỏi ngươi hôm nay tới là —” Bỗng dưng, nàng như là nhớ tới cái gì, phòng bị nhìn chăm chú vào hắn.

“Nhìn ngươi.”

“Xem ta?” Nàng đồng mâu hơi đổi, suy tư của hắn ý đồ đến, sau đó cô lấy dũng khí nói: “..... Ta sẽ không theo Đình Tú chia tay, mặc kệ như thế nào, hắn đều đã bảo hộ ta, cũng sẽ không rời đi ta, ta cũng sẽ cố gắng đuổi theo chúng ta trong lúc đó chênh lệch.”

Mây rậm nhếch lên, Tông Thần Hoa còn chưa kịp nói liền nhìn thấy hai nam nhân đang đi ra từ hành lang, cực kì tự nhiên đi vào bên trong quầy bar, trong đó có một người đặt tay lên vai của nàng, tuy nói nàng nhất thời cứng đờ nhưng chung quy không có đầu ra.

“Làm như vậy, ngươi cảm thấy như thế nào?” Nghe Vi Nhất thần sắc không còn giận ôm Hường Chủ Ân, quay đầu thẳng trừng Vương Vũ Hoàn.

“Vi Nhất.....” Vương Vũ Hoàn vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ngươi cảm thấy hảo?” Hắn lãnh tuấn tú khuôn mặt chất vấn.

“Này không có vấn đề, ta không sao cả, ta chỉ là vì tốt cho ngươi.....”

Nghe Vi Nhất hừ lạnh, “Rốt cuộc là vì ai hảo?” Lập tức vòng quá quầy bar rời đi.

“Vi Nhất!”

Hai người truy đuổi mà đi, lưu lại Hường Chủ Ân đang giật mình, còn có người xem diễn Tông Thần Hoa đang chờ giải thích của nàng.

“Ách, bọn họ cùng ta..... Tựa như huynh muội.” Nàng cười đến thực làm, nói được thực lấp bắp.

Trừ bỏ giải thích như vậy, nàng còn có thể nói cái gì? Nói trước đó diễn tập? Nhưng có thể nói sao? Đó là việc riêng tư của hai đại ca a.

Tông Thần Hoa không truy vấn, chính là nhẹ chút đầu, nhưng biểu tình cũng rất làm người ta nghiền ngẫm.

“Không phải ngươi tưởng như vậy, Đình Tú biết ta theo chân bọn họ tựa như huynh muội giống nhau!” Trời ạ, đừng nao loạn, hắn ca ca làm chi vừa vặn tại đây vào đầu xuất hiện? Là như thế nào? Thiên muốn tiêu diệt nàng? Bởi vì nàng không hiểu quý trọng, luôn muốn thoát đi, cho nên ông trời quyết định thay nàng giải thoát, làm cho nàng cô độc cái hoàn toàn?

“Ngươi lại biết ta nghĩ cái gì?” Tông Thần Hoa cười đến rất xấu tâm nhãn.

“Trước tiên là nói về hào, ta chỉ là sắm vai một cái sương khói đạn nhân vật, mời người trăm ngàn đừng hiểu lầm.” Chuyện tới nay, nói nàng ti bi cũng tốt, ích kỷ cũng thế, của nàng tình yêu đến không dễ, không nghĩ xem thường lại buông tha cho, cho nên nàng quyết định đem hết thân phận thật.

Ngay tại nàng giải thích hoàn sau, xoay người bận rộn rất nhiều, Tông Thần Hoa lấy điện thoại cầm tay ra bát điện thoại, đơn giản vài, đã đem đối phương chọc đắc tượng chỉ phát cuồng sư tử.

“Thật sự có nam nhân ôm nàng?”

“Cực kì chính xác.” Tông Thần Hoa về mặt e sợ cho thiên hạ bất loạn sắc mặt.

“Đại ca, người rốt cuộc đang đi làm gì?” Tông Đình Tú tại kia đầu rống

“Giúp người xem nàng.”

“Là coi chừng nàng!”

“Ta xem, dùng hai mắt của ta gắt gao coi chừng, chẳng lẽ người hy vọng ta lấy tay đem nàng quản lý chặt chẽ?”

Hắn cười nhẹ.

“Người!” Tông Đình Tú rốt cuộc nói không được tắt di động. Hiện tại, hắn thậm nghĩ chạy nhanh hồi Đài Loan, về phần danh y..... Tính sau đi!

Tông Thần Hoa còn lại là miễn cưỡng nhìn Hường Chủ Ân ở đám đông bùng cả phê đi qua lại xuyên qua, lặng lẽ vì ngày mai hảo diễn mà cười.

Hôm sau buổi chiều.

Vô biên giới cà phê nghênh đón vợ chồng Nghê thị đã đến sau, lập tức treo biển tạm dừng buôn bán, nhưng là cố tình có ba nam nhân dám ở lại trong quán uống cà phê.

Chỉ thấy trong đó một người không biết cùng Vương Vũ Hoàn nói gì đó, hắn liền quyết định làm cho bọn họ ở vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, cũng thay bọn họ pha cà phê.

Bị bắt ngồi ở thân cận Hường Chủ Ân đang nhìn người ở phía sau không khỏi âm thầm kêu rên.

Trong đó có một người nàng tuyệt đối không nhìn nhầm, chính là người tới hôm qua tới cửa Tông Thần Hoa, về phần hai gã người xa lạ nàng mặc dù không biết, lại cảm thấy bọn họ tầm mắt không ngừng mà quán quanh nàng, đánh giá nàng.

Ngày hôm qua, nàng thử liên lạc với bạn trai, nhưng là không biết như thế nào điện thoại của hắn vẫn ở trạng thái tắt máy, nàng gọi tới hừng đông cũng như trước là tắt máy, khiến nàng bắt đầu lo lắng có thể hay không xuất hiện chuyện xấu gì.

“Không biết Hường tiểu thư trong nhà còn có cái gì?”

Trước mắt thoát nhìn phu nhân đang hỏi, Hường Chủ Ân vội vàng lấy lại tinh thần, chính là không biết nên trả lời như thế nào, lại nghe thấy bên cạnh Nghê Vi Nhất không kiên nhẫn ra tiếng.

“Mẹ, người hỏi nhiều như vậy làm cái gì?”

“Người đứa nhỏ này như thế nào nói như vậy? Ta hỏi cái này là vấn đề cơ bản a.”

Rũ mắt xuống, Hường Chủ Ân vẫn là không có nói tiếp, cảm thấy vấn đề này [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than] làm cho nàng cảm thấy thật khó giải quyết, bắt đầu lo lắng tương lai nàng có phải hay không cũng phải trải qua Tông Thần Hoa hỏi như vậy. Nàng biết tông gia phụ mẫu đã không còn nhưng là huynh trưởng như cha, áp lực cho nàng giống nhau tồn tại.

“Này cũng không trọng yếu, quan trọng là chúng ta yêu thương lẫn nhau không phải đủ sao?” Nghê Vi Nhất không hề cảm tình trần thuật, một tay lấy kéo nàng vào trong lòng, nhưng động tác nửa điểm ôn nhu đều không, thậm chí có điểm bất đắc dĩ.

Nàng vẫn là cúi mắt, bắt đầu cảm thấy hắn so với nàng bị thảm nhiều lắm.

Lúc này, cửa quán đột nhiên mở ra, nàng giương mắt nhưng lại thấy Tông Đình Tú đầu tóc rối bời bay vọt tới.

“Hường Chủ Ân, người đem lời nói của ta đặt ở đâu hả?”

Hắn vừa đáp máy bay xuống, liền đi gặp bác sĩ tìm mạch kia rồi quăng cho Chris xử lý, lập tức chạy như bay tới Vô biên giới cà phê thế nhưng lại như miêu ta của đại ca giống nhau như đúc!

Nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hắn nói nhiều như vậy, nàng vẫn là tưởng không ra sao?

“..... Ngươi làm sao có thể ở trong này?” Hường Chủ Ân ngập ngừng hỏi. Hắn không phải nói, ít nhất ba ngày sau mới có thể trở về sao?

“Ta nếu không trở về, ngươi không phải muốn cùng người khác đi rồi?” Tông Đình Tú nheo mắt lại, thẳng trừng mắt nhìn Nghê Vi Nhất ôm tay nàng.

Nhận thấy được tức giận của hắn, nàng chạy nhanh đem Nghê Vi Nhất rút ra, chỉ sợ ra ngoài ý muốn, nhưng mà này động tác, lại khiến cho Nghê thị vợ chồng bất mãn.

“Hường tiểu thư, ngươi cùng này người này là có quan hệ?”

“Ách, ta cùng hắn..... Ách.....” Đòi mạng, này muốn nàng như thế nào giải thích?

Nếu nàng thừa nhận cùng Đình Tú là người yêu, kia không phải đại biểu gián tiếp thừa nhận nói dối giả trang làm bạn gái của Nghê đại ca? Nhưng hiện tại nếu không nói rõ ràng, Đình Tú khẳng định hiểu lầm, mà nàng không nghĩ muốn kết quả như vậy.

“Ngươi nói không ra sao?” Tông Đình Tú đi nhanh về phía trước trừng mắt Vi Nhất trấn an tay nàng.

“Không phải, ta.....” Nàng không biết nên chỉ điểm ai cầu cứu, cũng không biết trước mắt trò khôi hài rốt cuộc muốn như thế nào chấm dứt, cuối cùng, đành phải thỉnh cầu, “Ngươi có thể hay không ra trước bên ngoài chờ ta?”

“Ta vì sao phải ra bên ngoài chờ ngươi?” Tông Đình Tú một cái bước xa tiến lên, một tay lấy nàng kéo vào trong lòng, nổi giận đùng đùng trừng mắt Nghê Vi Nhất. “Hỗn trưởng này nọ, ai cho phép ngươi như vậy ôm nàng?”

“Vi Nhất, đây là có chuyện gì?” Nghê thị vợ chồng sắc mặt cũng thật không tốt xem.

Nghê Vi Nhất đau đầu vỗ về thái dương.

Thấy thế, ở quầy bar Vương Vũ Hoàn rốt cục nhịn không được đi đến hắn bên người, một tay lấy hắn ôm, nói, “Bá phụ bá mẫu, chân chính cùng Vi Nhất kết giao là ta.”

Hắn không bao giờ nữa có thể chịu được người yêu cùng muội muội thương yêu nhất ở trước mặt hắn diễn tuồng kịch làm hắn tức hộc máu. Rõ ràng là hắn tình yêu, vì sao hắn không thể nói ra? Vì sao thế nào cũng phải muốn tìm Chủ Ân diễn ra trò khôi hài này?

“Há?” Nghê thị vợ chồng sợ tới mức đứng không dậy nổi, giật mình nhìn trước mắt con ôm nam nhân. “Vũ Hoàn..... Ngươi không phải là hảo bằng hữu của Vi Nhất sao?”

“Bá phụ, bá mẫu, thực xin lỗi giấu diếm các ngươi lâu như vậy, chúng ta đã cùng một chỗ thật lâu.”

“Hắn.....” Tông Đình Tú đồng dạng thiếu chút bị dọa sợ.

Hường Chủ Ân chạy nhanh đưa hắn kéo đến một bên. “Ngươi hiện tại biết, ta vì sao muốn bắt Vương đại ca làm nhân vật chính của ta đi.”

“.....”

“Còn muốn làm nhân vật chính của ta sao?”

“Quên đi.” Hắn bỏ quyền. “Ta muốn làm nhân vật chính cuộc sống của ngươi. Nhưng là, ngươi vẫn là không có nói cho ta biết, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta chỉ là giúp Vương đại ca chiếu cố, giả trang làm bạn gái Nghê đại ca, làm bia đỡ đạn của bọn họ, bắt quá hiện tại ta nghĩ đã muốn không cần, chỉ hy vọng tình yêu của bọn họ có thể thuận lợi.” Nhìn về phía kia đã biến thành bốn người đánh nhau giằng co, nàng cũng chỉ có thể thờ dài.

“Chúng ta đây đâu?”

“..... Ngươi còn muốn không cần ta?”

“Những lời này là lời kịch của ta, đại ca theo ta nói, ngươi muốn cùng một nam nhân kết giao, vừa kéo vừa ôm, ta —”

“A? Nhưng là, ta có nói đại ca ỉ, ta chỉ là làm bia đỡ đạn mà thôi, hắn không nói cho ngươi sao?” Nàng chỉ hướng bên cửa sổ, lại phát hiện nơi đó sớm không ai.

Tông Đình Tú quay đầu, lại thấy đại ca cùng hai gã tổn hại hữu đã ở ngoài cửa sổ hướng hắn vẫy tay nói tái kiến. “Tốt lắm, nguyên lai hắn là lưu lại xem kịch vui !” Nhìn hắn vì yêu phát cuồng, hắn rất thích là được, khó trách kia hai vị này cũng sẽ ở hiện trường!

“Có ý tứ gì?” Nàng không hiểu.

“Tức chết ta.”

Nàng mếu máo. “Tự giận mình?”

“Chính mình sinh khi , ta thế nhưng bởi vì nguoi mà rối loạn, làm cho đại ca của ta cùng kia hai cái hỗn đản thấy bộ dáng thất thố, kinh hoàng của ta!”

Nghĩ đến hán vừa rồi chưa bao giờ gặp qua bối rối, Hường Chủ Ân cũng không chịu được che miệng cười nhẹ.

“Nguoi còn cười? Cũng không ngấm ta là bởi vì ai mới như vậy.”

“Thực xin lỗi, nhưng này không phải là lỗi của ta, ta là có cố lấy dũng khí ở đại ca nguoi trước mặt hán bảo vệ chủ quyền của ta nha. Ta nói cho hán, nguoi hứa bảo hộ ta, sẽ không rời ta đi. Nguoi nói xem ta có cũng không có nói gì dối?”

Tông Đình Tú xem xét nàng, cười đến mị mâu híp lại.“những lời này rất xuôi tai, rất đúng.” Hán không khỏi hôn lên nàng mặt nàng, căn bản mặc kệ bên trong vô biên giới đang ở nội loạn.

Tình yêu người khác hán không cần, quan trọng là hán có được tình yêu, có được tín niệm kiên định tình yêu, này cuối cùng làm cho hán an tâm.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: vĩ thanh

Buổi tối trên bàn ăn Tông gia xuất hiện hình ảnh phi thường đáng sợ, quỷ dị làm cho Tông Đình Tú vừa tan tằm bước vào nhà mang về mặt phòng bị.

“Hôm nay phát sinh chuyện gì?” Hán đem tài liệu để xuống bàn, nhìn bạn gái đang cời tạp dề.

Từ lần trước phụ thân nàng xuất hiện, mẹ con Lâm Nguyệt Hà quay đầu khóc lóc cầu xin tha thứ, một nhà ba người trở lại như trước, nàng vui vẻ nấu đại tiệc dành cho mười người ăn, đến nay đã qua một tháng lại phát sinh chuyện đại sự gì?

“Hắc hắc, hôm nay có một việc đại sự muốn chúc mừng!”

“Nguoi mang thai?” Đối với hán mà nói chuyện đại sự chính là nàng mang thai, hiện tại hán đang chờ nàng mang thai để cùng tiến vào lễ đường.

“Không, là sinh sản.”

“..... Cái gì vậy?” Nàng sinh không khí sao

“Ta sinh một quyển sách cực cực !” Hường Chủ Ân nhìn không được muốn muốn đốt pháo ăn mừng.

“..... Không hiểu.”

“Chính là xuất bản.”

“Xuất bản?”

“Đúng, chính là bản thảo của ta bị nguoi đọc !” Nàng đợi hai tuần lễ để sửa bản thảo lần hai, rốt cực trúng tuyển.

Hán lạnh thanh hỏi:“Một quyển bản thảo bao nhiêu tiền?”

“Đó là cơ mật buôn bán.”

“Thối.”

“Trọng điểm là bản thảo của ta biến thành một quyển sách, một quyển sách nha! Đó là một quyển có thể cầm trong tay, mà không phải là một tờ giấy.” Nàng nói xong, giồng nhau truyện đã xuất hiện trên tay nàng, đang bị nàng cẩn thận lật xem.

“Có cái gì khác biệt?” Hán hưng trí.

“Hừ, với loại người văn hoá không rèn luyện hàng ngày như nguoi thật sự lãng phí nước bọt của ta.” Thái độ kém như vậy, nàng khó chịu nói !

“Viết BL tính cái gì văn hóa rèn luyện hàng ngày?”

“Ngươi xem thường BL?” Nàng hung tợn nheo lại mắt.

“Xem thường, như thế nào?” Hắn đối với vấn đề này không có thành kiến, chính là cố ý cùng nàng tranh cãi.

Hướng Chủ Ân lạnh lùng nhìn hắn, tiếp theo hai tay các vuron ngón trở, đặt tới trước mặt hắn.

“Làm chi?”

“Vói ngươi nhất đao lưỡng đoạn!”

“..... Ngậy tho.”

“Ta còn có thể càng ngậy tho.” Nàng đứng dậy, khó chịu ăn.

Tông Đình Tú cũng không để ý nàng, thẳng đến ngủ đã đến giờ, mới phát hiện tình huống không đúng.

“Mở cửa.”

“Hôm nay ta muốn chính mình ngủ.”

“Bất quá chính là một quyển sách mà thôi, làm gì muốn làm thành như vậy?”

“Người ta hôm nay là muốn chia sẻ vui sướng với ngươi, nhưng là ngươi đó là cái gì phản ứng? Không cố động thì thôi còn nói chút có không có, thực chán ghét nha!” Biết rõ hắn là cố ý cùng nàng tranh cãi, nhưng là bước vào cửa nàng lờ lững, nàng không nỡ mạnh phát tiết một chút, thực thương thân thể.

“Ta với ngươi xin lỗi.”

“Hừ, giúp ngươi một số việc, ngươi cho rằng ta rất thành ý sao?”

“..... Bằng không, ngươi muốn ta làm như thế nào?”

“Chờ truyện ra ngươi phải xem.”

“Hảo.” Hắn đáp ứng không chút do dự. Không phải chỉ là một quyển sách thôi sao?

Nàng rốt cục mở ra cửa, thực nghiêm túc cùng hắn ước định, “Ngươi đáp ứng, dám gạt ta, ta liền chuyển đi ra ngoài.”

“Ngươi làm sao cũng đừng muốn đi.” Ôm nàng, áp trên giường, Tông Đình Tú hạ quyết tâm muốn nàng luyện thượng thân thể hắn, từ nay về sau sau đem nàng trái tim nàng chiếm cứ, đá BL ra ngoài cửa.

Nhưng là –

Truyện của nàng được đưa ra thị trường, nhà xuất bản gửi đến mười cuốn sách để tặng, mà hắn giữ đúng lời hứa sau khi ăn cơm thì ngồi đọc, càng xem mặt mũi càng nhỏ, rồi sau đó đột nhiên hét lên một tiếng –

“Hương Chủ Ân!”

“Ha ha ha!” Hương Chủ Ân nhanh như chớp chạy về phòng, khóa trái cửa

“Chết tiệt ngươi! Ngươi cứ nhiên đem ta viết vào sách!”

“Ngươi không phải muốn làm nam nhân vật chính của ta sao?”

“Ta nói quên rồi đi!”

“Ngươi nói quên đi cho dù?” Nàng mới không đơn giản như vậy buông tha hắn.

“Ngươi có thể nào đem chúng ta trong lúc đó chuyện viết vào trong sách?”

“Ta, ta có nam nhân cũng chỉ có ngươi, không viết ngươi, còn có thể viết ai?”

“Vậy ngươi cũng không hẳn là đem chính mình biến thành một người nam nhân!” Cảm giác thượng, hắn ở trong sách trở nên bất trung, tính hướng lại theo thẳng nam biến thành đồng chí, điểm này làm cho hắn tương đương bất mãn! (đồng chí=con nam)

“Ta viết là BL, đương nhiên tất cả đều là nam nhân.”

“..... Ngươi không thể viết ngôn tình bình thường sao?”

“Nhưng là biên tập nói, ta viết BL có vẻ phù hợp hơn a!”

“..... Mở cửa.”

“Không cần, đây là trừng phạt ngươi xem không nổi BL, cho nên ta mới đem ngươi viết vào trong sách, ngươi muốn ngoan ngoãn nhận tội, không thể xử phạt ta.”

“Ta nói muốn xử phạt ngươi sao? Ngươi này căn bản là thấp thỏm không yên, mở cửa cho ta!” Hắn trên trán gân xanh giờ phút này toàn thể đứng dậy, tập thể cuồng hoan khiêu chiến.

“Không cần, ngươi vừa muốn mắng ta.” Nàng giống tiểu oa nhi bướng bỉnh, chắn thủ cửa.

“Yên tâm, ta chỉ là muốn giáo ngươi mà thôi.” Hắn cắn răng, cười đến thực dữ tợn. “Ta muốn cho ngươi biết, đem chúng ta trong lúc đó viết BL bên trong là mười phần sai, bởi vì nam nhân phản ứng cùng nữ nhân nhưng là hoàn toàn bất đồng, ngươi trong sách có chút miêu tả viết sai lầm rồi.”

“Làm sao có thể?” Nàng mở cửa, cảm thấy không đúng muốn đóng cửa lại đã không kịp. “Ngươi muốn làm gì?”

Tông Đình Tú động tác bay nhanh, người đã muốn lách mình tiến vào trong cửa phòng “Tin tưởng ta, ta sẽ hảo, hảo,, đau, ngươi!”

“Ngươi không phải nói ta viết sai lầm rồi.....” Nàng thực hoảng sợ lui lui lui, nhát lui lại lui, thối lui đến bên giường, vừa vặn bị áp trên giường.

Hắn không có hảo ý tà cười. “Đúng vậy, ngươi quả thật là viết sai lầm rồi, bởi vì ta chỉ ái nữ nhân, yêu không được nam nhân. Về phần, ngươi muốn biết nam nhân sẽ có cái phản ứng gì? Nên hảo quan sát ta.” Nói xong, hắn ngồi chồm hổm ở hai bên sườn của nàng, nhanh chóng cởi bỏ áo somi, lộ ra bộ ngực khí lực rắn chắc, lại bỏ đi quần dài lộ ra đôi chân cùng cặp mông rắn chắc.

“Đợi chút, đợi chút, ngươi không thể xử phạt ta!” Nàng kinh kêu, hai tay che mắt.

“Muốn ngươi yêu ta coi như là trừng phạt?” Vốn không nghĩ trừng phạt, nghe xong đoạn nói này, đều cảm thấy không trừng phạt nàng thật sự không phải chính mình. “Lại đây.”

Hắn bắt lấy tay của nàng, hướng dưới thân hắn dưới tim tòi, nóng rực bởi vì hơi lạnh bàn tay nàng chạm vào.

“Ta sẽ không, ngươi, không muốn không muốn!” Nàng cũng không phải nam nhân, động tác này thực không quen nha! Bất quá – “Ách, phản ứng giống nhau a!” Phản ứng trong sách chỉ là nhất thời nàng nghĩ thôi nàng thật sự không có viết sai.

“Đó là bởi vì người sờ ta là ngươi, bởi vì chúng ta trong đó có yêu, ta đương nhiên bởi vì ngươi đụng chạm mà có phản ứng.” Hắn tức giận nói.

Lại một lát sau –

“Đợi chút, nguyên lai phía sau ngươi lộ ra biểu tình như vậy?”

“Chết tiệt, ngươi đang nhìn cái gì?”

“Ngươi không phải muốn ta hảo hảo quan sát ngươi? Ta xem cẩn thận một chút, đến lúc đó có thể viết.” Thật tốt quá, linh cảm nàng hiện ra, có thật nhiều hình ảnh miêu tả sinh động, thật sự là rất cảm tạ hắn !

“Ngươi còn muốn viết?”

“Đó là nhất định !”

“Đáng giận!”

Nguyên bản là muốn làm nàng thẹn thùng, nhưng là vì sao phản ứng của nàng luôn ngoài dự liệu của hắn? Tưởng nghĩ biện pháp rồi đi lực chú ý của nàng ai ngờ –

Có, quãng cho nàng đưa nhỏ làm cho nàng không có thời gian suy nghĩ lung tung!

Vì thế, đêm qua đi, Tông Đình Tú phi thường tích cực “Làm người”, muốn có cái bảo bối có thể làm cho nàng tạm thời đem BL quảng đến một bên, khỏi liêu –

“của hắn nóng rực rực, theo phản xạ đẩy ra đẩy vào –”

“A a, ngươi không cần đem văn của ta đọc ra!” Hướng Chủ Ân ôm màn hình laptop nhảy dựng lên kháng nghị, vẻ mặt đỏ bừng.

“Ngươi cũng thẹn thùng? Vậy ngươi có hay không nghĩ tới con ta ngay tại trong bụng của ngươi? Ngươi có hay không nghĩ tới hắn có thể hay không thẹn thùng? Có thể hay không bởi vì ngươi sai lầm dẫn đường mà biến thành đồng chí?” Hắn trừng mắt nàng đã muốn tràn ngập nhất chính trang đặc sắc

giường diễn chất vấn.

“Biến thành đồng chí cũng không quan hệ a, ta sẽ dạy hấn biện pháp phòng hộ tình ái an toàn tình ái.”

“Bởi vì người bạn tặng, ta càng ngày càng hận đồng chí.” Cười một cái không ngừng cùng đấu tranh, giảng giải cho hấn hiểu, thật sự làm cho hấn cảm thấy vất vả.

Hấn rõ ràng làm cho nàng có đứa nhỏ, cũng thuận lợi đem nàng cưới về, ai biết bệnh cũ của nàng vẫn là không thay đổi.

“Vì sao? Tình yêu không có sai.” Hường Chủ Ân về mặt khó hiểu, nàng rõ ràng sẽ không ngăn hấn, vì sao luôn xuất hiện phản hiệu quả?

“Đúng, tình yêu không có sai, ta lại bởi vì chết tiết BL bị vắng vẻ!”

“Dì?”

Tông Đình Tú sắc mặt không dự nói: “Chính người tính xem chúng ta đã bao lâu không cùng nhau ngủ?”

Hường Chủ Ân sững sốt, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ, không khỏi cười ra tiếng, “Đứa ngốc! Đó là bởi vì bác sĩ nói tiến vào ổn định kì phía trước, chúng ta tốt nhất phân phòng ngủ a.”

“Vì sao?”

“Bởi vì người muốn tìm bất mãn.” Thật sự muốn nàng chỉ ra sao?

“Đó là vì cho người có cái đứa nhỏ.”

“Kia vì sao người có biết ta mang thai, người còn.....”

“Đó là bởi vì người trong mắt chỉ có BL!” Nếu bọn họ trở thành cặp vợ chồng vì BL cãi nhau mà chia tay, khẳng định sẽ làm trò cười cho mọi người.

Nhưng là, hấn không phủ nhận chính mình quả thật mới có thể bởi vì khí điền rồi mà lấy lý hôn uy hiếp nàng.

Bởi vì, hấn không thể chịu đựng được địa vị chính mình bởi vì BL xếp thứ nhất, thứ hai mới là hấn, lại bởi vì có bảo bối mà xếp lùi xuống vị trí thứ ba, cái hấn muốn là vị trí thứ nhất!

Nhìn cười, Hường Chủ Ân ôm lấy hấn, vô cùng thân thiết cọ vào người hấn. “Lão công –”

“Làm chi?” Hấn mắt lạnh nhìn nàng yêu thương nhưng nhớ, tuy rằng lòng có không cam lòng, nhưng vẫn là ôm lấy thất lưng của nàng

“Ta muốn ngủ.”

“Bản thảo đâu?”

“không quan trọng a.” Nàng vụng trộm ngực hấn (sắc nữ a)

Tông Đình Tú sắc mặt thế này mới tốt lên không ít. “Bảo bối trong bụng người đâu?” Hấn thích nàng quan tâm đến về mặt của hấn

“Yên tâm, ta vừa rồi nói với hấn, cha mẹ có việc muốn làm, muốn hấn ngủ trước.” Hường Chủ Ân nháy mắt mấy cái, cười đến híp mắt.

Hấn không khỏi buồn cười.

Xem ra, hấn vừa rồi trong lòng nàng hấn ở vị trí thứ nhất

Cảm giác..... Cũng không tệ lắm

Bạn đang đọc truyện *Hoả Bạo Hủ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.